

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Şubat 2020 Sayı: 84

Fiyatı: 3 TL

“**B**ir ülkeyi tanımak istiyor-
sanız, o ülkede insanların
nasıl öldüğüne bakın” diyor Albert
Camus. İşsizlikten, açlıktan, iş cina-
yetlerinden, çürük binalardan dolayı
her gün onlarca insanımız ölüyor.
Ülke tarihinde ilk kez ailecek toplu
intiharlara tanık olduk. En son Ela-
zığ ve Malatya’da 6.8’lik bir deprem-
de, 40’tan fazla kişi öldü, binlercesi
yaralandı...

Göz göre göre geliyor ölüm... Alı-
nabilecek çok küçük önlemlerle dur-
durulabilecekken hem de... Böyle
ölümlerin yaşandığı bir ülkede nasıl
bir yönetim, nasıl bir devlet olur?

Elazığ depremi, AKP şahsında bu
devletin resmini bir kez daha gözler
önüne serdi. Bu devletin halka acı
ve ölüm dışında hiç bir şey sunma-
dığını ortaya koydu.

Yine çürük binalarda oturmak zo-
runda bırakılan yoksul halk öldü, ya-
ralandı; evsiz-barksız, aç-bilaç orta-
da kaldı. Geceleri eksi 10’lara düşen
soğuklarda, günler sonra gönderi-
len yazlık çadırlarda titrediler. Elle-
rine bir tas çorba tutuşturup “mutlu
musunuz” diye soruldu. Devlet on-
lara çadır-çorba getirmişti ya, “mut-
lu” olmaları, dua etmeleri ve minnet
duymaları gerekiyordu!

Halk acı içinde kıvrılırken, yan-
daş muhabirleri, bürokratları, ba-
kanlarıyla “algı” seferberliği düzen-
lediler. Bir film setini yönetir gibi
“gönder” komutuyla enkazdan çı-
karttıkları yaralıyı, Erdoğan’ın önün-
den sedyeyle geçirildiler. Yaşamları
saniyelere bağlı depremzedeleri
bile, kendi “beka”ları için kullana-
cak kadar düşkün, ahlak yoksunu,
halk düşmanı bir gruptur bunlar...

Sayfa 2’de sürüyor

İşsizlik, açlık, ölüm...

YIKALIM BU KÖHNE DÜZENİ!



İşsizlik, açlık, ölüm... YIKALIM BU KÖHNE DÜZENİ!

Rezaletleri bu kadarla da sınırlı değil. Dünyanın dört bir yanındaki "Müslüman Kardeşler"e, cihatçı çetelere "yardım" gönderen Kızılay, depremzedelere gönderecek para bulamadı! Deprem olur olmaz halktan bağış istedi. Çünkü önceden toplanan paralar, Boğaz'daki yalılara, uçmayan uçaklara, çocuk tecavüzü ile anılan Ensar Vakfı'na gitmişti..

Ardından "Kızılay'a bağış" adı altında yandaş şirketlerin vergi kaçırdıkları ortaya çıktı. Melih Gökçek zamanında Ankara doğalgazını peşkeş çektikleri Başkentgaz şirketi, yaklaşık 8 milyon doları, Ensar Vakfı'na aktarılacak üzere Kızılay'a "şartlı bağış" vermişti! Kızılay Başkanı da, bu durumu "vergi kaçırmak demeyelim de vergiden kaçınmak" diye tarif etti. Yüzsüzlük ve riyakarlık literatürüne bir yenisini daha ekleyerek...

1999 Marmara Depremi'nden sonra çıkarılan "deprem vergisi" kalıcı hale getirilmişti. O günden bugüne tam 34 milyar dolar gibi devasa bir miktar birikti. Ama bu paranın nereye harcandığını sormak suçtu! "Deprem paraları nerede" sorusuna bile, tahammül edemediler. Paraları iç edenler değil, bu soruyu soranlar gözaltına alındı, soruşturmaya uğradı...

Devletin bir elinde sopa, diğer elinde din var! Bir yandan yaşanan açlığa, işsizliğe, ölümlere karşı isyan edenlere "sopa" gösteriliyor; diğer yanda halka tevekkül etmesi, devlet büyüklerine duacı olması isteniyor. Öyle ki, profesör sıfatlı bir şeriatçı, Elazığ depreminin, "çocuk gelin" dedikleri çocuk tecavüzlerine izin verilmediği için yaşandığını söyleyebiliyor. Hatırlanacaktır aynı kafa, '99 Marmara depreminde Gölcük'te dansöz oynattıkları için deprem olduğunu iddia etmişti.

Depremın Allahtan geldiğini, ona boyun eğmek gerektiğini vaaz eden bu dinci-gerici güruh, yazlık-kışık saraylarda, yalılarda, köşklere oturuyor, zırlı arabalarla, korumalarla geziyor. En sağlam, en korunaklı yerlerde en sağlıklı şekilde yaşıyorlar. Kendilerini "Allahtan gelen felaketlere" teslim etmiyorlar yani. Bunu sadece halka telkin ediyorlar.

Bütün sömürücüler, dini ve sopayı birlikte kullanarak halklar üzerinde egemenlik kurdular. Batılı sömürgeciler de, Amerika'daki Kızılderilileri, Afrika'daki siyahileri ellerindeki silahlarla katlederken, İncil'le de boyuneğdirmeye çalışmıştı. Bir Kızılderili şöyle söylüyor: "Buraya geldiklerinde onların elinde incil, bizde ise geniş araziler ve altın vardı. İncil'i bize verdiler, altını, arazileri ve özgürlüğümüzü aldılar."

Günümüzün egemenleri de aynı yöntemi izliyor. AKP ise, bunu arş-alaya çıkardı.

Her zorba rejim gibi, saygı görmediği ve gücünü yitirdiği oranda, baskıyı arttırıp daha da saldırganlaşıyor. Bunun son örneği, yeniden oluşturulan "bekçi ordusu"nun yetkilerini arttırmak oldu. Önce "kolluk güçlere haber vermek"le sınırlı olan bekçilerin görevleri, şimdi silah kullanma, kimlik sorma, arama yapma, dahası gösterilere müdahale etme şeklinde genişletildi.

Ellerindeki yüzbinlerce polis ve jandarma yetmedi; aynı yetkilerle donatılmış bir de bekçi ordusu yarattılar. Bu bekçiler, mahallelerde, sokaklarda insanları durdurup kimlik soracak, silah kullanacak. Emekçi semtlerde gelişen en küçük bir protestoyu şiddet kullanarak bastırarak. Meydanlardan, merkezi yerlerden sonra, mahalleye, sokağa kadar devletin şiddetini sokuyorlar. Olası halk hareketlerini, işçi-emekçi mücadelesini bastırmanın önlemlerini alıyorlar.

Korku dağları sarmış durumda. Depremle birlikte artan tepkilerden öylesine korktular ki, deprem parasını soranlara "bununla uğraşacak zamanımız yok" diyen Erdoğan, birkaç gün sonra demagogik de olsa açıklama yapmak zorunda kaldı.

Resmi enflasyonun bile altında bir ücret artışı öneren metal patronları, yüzbinlerce işçinin eylemleri karşısında geri adım attılar. Faşist Türk Metal sendikası bile işçilerin öfkesini bastırmak için grev kararı aldı. Yıllık yüzde 20'nin üzerinde bir ücret artışıyla TİS'i imzaladı. Birleşik Metal ise, 5 Şubat'ta greve çıkacaklarını açıkladı.

Baskı ve şiddeti ne kadar artırırsa arttırsınlar, açlık ve işsizlik tehdidi altında ve ölümlerle burun buruna yaşayan işçi ve emekçilerin isyanını durduramayacaklar. Sadece yeraltındaki faylar değil, yerüstündeki toplumsal faylar da kırıldı. Halk bu şekilde yaşamak istemiyor ve bunu çeşitli tepkileriyle ortaya koyuyor.

150 yıl önce yazılan enternasyonal marşını bir kez daha haykıralım: "Yıkalım bu köhne düzeni / Biz başka alem isteriz / Bizi hiçe sayanlar bilsin / Bundan sonra her şey bizim!..."

Okurlara...

Merhaba,

Büyük bir acıyla sarsıldık Elazığ'da deprem olduğunu duyduğumuzda. Ardından yaşananlar, daha da büyüttü acıları. Devlet mekanizması her yerinden dökülüyordu. Yıkım bu kadar az olmasına rağmen, battaniye, çadır, yemek gibi en hayati konularda yaşanan eksiklikler günler sürdü. Bu arada deprem vergileri bir kere daha sorgulandı ve Kızılay başta olmak üzere, yolsuzluklar ortaya saçıldı.

Ekonomik kriz bu kadar kuşatmışken, egemenlerin pervasızlığı bir kere daha çarptı kitlelerin yüzüne. İşçi ve emekçilerin nasıl bir sefalet mahkum edildiği açığa çıktı bir kez daha...

Asgari ücret, açlık ücreti olarak belirlenmişti zaten. Şimdi de metal işçilerinin TİS'lerini düşük zamlarla kapatma çabası içindeler. Fakat metal işçilerinin öfkesi çok büyük. Sendika üye sayısını aşan katılımlarla mitingler gerçekleştirdiler. Türk Metal sendikasının anlaşmış olması, metal işçisinin durumu kabullendiği anlamına

gelmiyor. Birleşik Metal sendikasına üye işyerlerinde alınan grev kararı, sadece metal işçileri değil, açlık düzeyindeki asgari ücretle çalışan tüm işçiler açısından çok önemli.

İşçi ve emekçiler, bir

kıvılcım bekliyor. Sokakları tutuşturacak, üretimden gelen gücünü harekete geçirecek bir kıvılcım...

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

84. Sayıda

3	Deprem değil, kapitalizm öldürüyor
4	İÜ öğrencileri direndi, kazandı
	PDD'nin 82. sayısı tutsaklara verilmedi
5	Metalde TİS süreci
6	Bir "anı" kitabı: Kişisel kavga sürüyor 3
12	Emperyalist savaşta yeni aşama
14	ÖDP'den Sol Parti'ye
15	Tutsaklardan yeni yıl mesajları
	Grup Yorum ölüm orucunda
16	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
17	Yeni dönemde işçi emekçi hareketi 2

Elazığ'ın Sivrice sınırında 24 Ocak günü 6,8 büyüklüğünde bir deprem gerçekleşti. Depremde, 41 kişi hayatını kaybetti, 1607 insan yaralandı.

Televizyondaki görüntüler yine yürekleri dağladı. Enkaz altından gelen insan sesleri, ölenlerin ardından yakılan ağıtlar, acıyla kavurdu yürekleri...

Devlet ise, bir kere daha kendi sorumluluğunu unutup, insanların acısını kullanmaya kalktı!

Devletin görevi nedir

Deprem bir doğa olayıdır; onu "afet" haline getiren ise, yöneticilerin sorumsuzluğudur. İlk insanlar depremi "tanrıların öfkesi" olarak ele almış ve korkmuşlardı. Bugün ise, elimizde yeraltının bilgisi var. Ne zaman deprem olsa, uzmanlar çıkıp deprem haritaları üzerinden yorumlar yapıyor, öngörülerini anlatıyorlar. Buna rağmen, bir sonraki dep-

premler sonrasında yükselen kitle öfkesi nedeniyle atılan kimi adımlar da (deprem toplanma alanları ve deprem konteynırları oluşturulması gibi) zaman içinde bir yağma unsuruna dönüştürülmüştür.

Buna rağmen **devlet erkani, ortalıkta görünerek depremden nemalanmaya çalışıyor. Yaşanan bu korkunç acıyı, kendisi için ranta dönüştürmeye kalkıyor.** Üç tane bakan deprem bölgesine gelerek, her cümlesinde "sayın cumhurbaşkanımızın talimatıyla" ifadesi geçen konuşmalar yapıyorlar. Ve AKP için "imaj tamiri", "algı düzeltmesi" yaptıklarını düşünerek seviniyorlar.

"Fırsatçılara dikkat edin" diyorlar haber kanallarında; ama en büyük fırsatçı AKP ve yandaşları! Deprem duyulunca Elazığ ve Malatya'ya uçak bilet fiyatları birden fırlıyor, tepkiler üzerine indirmek zorunda kalıyorlar. Kızılay başkanı Kerem Kınık (hani uçmayan uçak için 245 bin dolar ödeyen, boğazda aylık onbinlerce dolara yalı kiralayan, Suriye'deki

Tekrar tekrar soruyor CNN muhabiri, tam 9 kez üsteliyor "mutlusunuz değil mi" diye! Neden mutlu olacaktırmış? Günler sonra gönderilen yetersiz çadırlardan ve yemeklerden! **O büyük acının içinde bile AKP'ye ve Erdoğan'a bir rant çıkarmaya çalışıyorlar. Üstelik hala köylere çadır ulaştırılmamışken, insanlar kar ve soğukta titriyorken, hala enkaz altında insanlar yaşam ışığı bekliyorken...**

İnsanların canı-acıları üzerinden bir "başarı hikayesi" yazmaya, devletin depremlere hazır olmadığı konusundaki eleştirileri bastırmaya çalışıyorlar. Oysa rakamlar ortada. AFAD'ın açıklamasına göre, Elazığ ve Malatya'da toplam 76 bina yıkıldı. Bu binalarda 45 kişi enkaz altından kurtarıldı. Enkazlarda çalışan arama-kurtarma ekiplerinin kaç kişi olduğu konusundaki rakamlar farklılık gösteriyor; ancak yaklaşık 4 bin insanın profesyonel olarak yer aldığı anlaşılıyor. Buna, büyükşehirlerden ve Zonguldak madencilerinden gelen ekipler de dahil. Yani **4 bin kişi, 76 binadan 45 kişi kurtarabildi. Üçüncü gün, hala enkaz altında insanlar vardı. İstanbul'da yaşanacak bir depremde, yıkılacak bina sayısı onbinlerle ve enkaz altında kalacak insan sayısı yüzbinlerle ifade ediliyor.** Böyle bakıldığında, Elazığ depreminde bir "başarı" değil, tersine büyük bir başarısızlık sözkonusu olduğu görülüyor.

Üstelik, tabloyu daha da vahim hale getiren unsurlar sözkonusu. Mesela HDP'nin yardım konvoylarının afet bölgesine girmesi engelleniyor. Binlerce insana bu kış ayazında battaniye, ısıtıcı, gıda ulaştırılmamışken... Keza, başka illerden gelen arama-kurtarma ekipleri, kendi kurtarma çalışmalarının AFAD'ın nitelsiz-liyakatsız yöneticileri tarafından engellendiğini, yanlış yönetildiğini anlatıyorlar.

Sonuçta, deprem öncesinde önlem almak konusunda devletin hiçbir etkisi-katkısı-başarısı olmadığı kesindir. Deprem sonrasına ilişkin tablo da çok parlak değildir. Rakamlar bu kadar küçük olmasına rağmen çalışmalar böylesine eksikken, büyük şehirlerde yaşanacak bir depremin bir katliama dönüşeceği açıktır.

Depreme karşı mücadele, yaşam hakkı için mücadeledir

Her depremde devletin en "başarılı" olduğu konu, yükselen öfkeyi ve tepkiyi bastırmaktır. Yine aynı şeyler yaşanıyor. Devletin ihmalleri konusunda görüşler ifade edenler, deprem vergilerinin akıbetini soranlar, deprem konusunda neden önlem alınmadığını tartışanlar, inşaat ve rant politikalarını eleştirenler hedefe çakılmış durumda. **Devlet öncelikle yükselen öfkeyi bastırmak, tepkileri yoketmek istiyor.**

Ancak onların bu saldırganlığı, kitlelerin acısını ve öfkesini azaltmıyor. **Bunu azaltacak olan tek şey, dayanışmadır. Öfkenin akıtılacağı yer ise, depremde sorumluluğu olanlara karşı mücadeledir.** Çünkü depreme karşı mücadele, yaşam hakkı için mücadeleye dönüşmüştür artık.

Deprem değil, Kapitalizm öldürüyor!

İnsanların canı-acıları üzerinden "başarı hikayesi" yazmaya, devletin depremlere hazır olmadığı konusundaki eleştirileri bastırma-ya çalışıyorlar. Oysa rakamlar ortada. 4 bin personel, 76 binadan 45 kişi kurtarabildi. Üçüncü gün, hala enkaz altında insanlar vardı. İstanbul'da yaşanacak bir depremde, yıkılacak bina sayısı onbinlerle ve enkaz altında kalacak insan sayısı yüzbinlerle ifade ediliyor. Böyle bakıldığında, Elazığ depreminde bir "başarı" değil, tersine büyük bir başarısızlık sözkonusu.

rem yine büyük yıkımlarla hayatımızdan parçalar götürüyor.

Çünkü kapitalizmde insan hayatının bir değeri yok. **Müteahhit inşaat malzemesinden alıyor, bakanlık dere yatağına imar izni veriyor, belediye ruhsat hazırlıyor, meclis kaçak-dayanıksız-güvensiz binalara imar barışı çıkartıyor, deprem toplanma alanları devlet-müteahhit işbirliği ile yağmalanıyor... Yani devlet yasal zemini oluşturuyor, patronlar kar ediyor!** Bu arada her depremde, sağlıksız-güvensiz binalarda oturan yoksullar ölüyor...

Ve 21 yıl önce Marmara depremi gerçekleştiğinde timsah gözyaşları dökülenler, her depremin ardından timsah gözyaşları dökme-ye devam ediyorlar...

Bu arada **tarikatlarda da üzerlerine düşen "görevlerini" aksatmadan yerine getiriyor.** Deprem gibi son derece olağan bir yer yüzü hareketine "ilahi" anlamlar yüklemeye, insanların dini duygularını sömürmeye çalışıyorlar. Hatta "çocuk evliliklerinin (tecavüzlerinin) yasaklanması depreme neden oldu" diyecek kadar iğrenç bir şeriatçı kafalarla karşılaşıyoruz.

"Deprem oldu, mutlu musunuz?"

Devlet, depremdeki ölümlerin tek sorumlusudur. Göz göre göre gelen deprem için tek bir adım atmamıştır çünkü. Üstüne üstlük, Marmara depremi ve ardından yaşanan

cihatçı çetelere yardım kampanyası düzenleyen Kınık), hemen "bağış yapılması için" hesap numarası veriyor, o da tepkiler üzerine bu mesajı internetten kaldırmak zorunda kalıyor.

"Bağış" konusuna tepki yükselince, Acun'a görev veriliyor; Tv8'den yardım kampanyası düzenleniyor. Ama yandaş Acun bile kitlelerin duygularına tercüman olma zorunluluğu duyuyor: İçişleri Bakanı Soylu'yu, "toplanan bu yardım paralarının deprem için kullanılması" konusunda uyarmak zorunda kalıyor. Öyle ya, **'99 depremi sonrasında çıkartılan deprem vergisi nedeniyle 34 milyar dolar para toplandı, ama deprem için tek bir çivi bile çakılmadı. Bu 34 milyar da yandaşlara ve patronlara peşkeş çekildi, sarayın lüks harcamalarında kullanıldı.**

Erdoğan ise şov yapıyor: Arama-kurtarma çalışmalarının sürdüğü bir enkazın başına geldiğinde, AFAD yetkilisi enkaz başındaki ekiplere "gönderin" işareti veriyor, enkazdan çıkarılan ve acilen tıbbi müdahale edilmesi gereken yaralı, o haliyle, sedye üzerinde Erdoğan'ın yanına getiriliyor. Sanki afet mahali değil, film seti...

Şov yapma "şampiyonluğu"nu "penguen medyası" üstlendi gene. CNN muhabirinin deprem çadırlarını gezerek, soğukta titreyen, yakınlarını kaybettikleri için acı çeken insanlara "mutlu musunuz" diye sorduğu görüntüler, acıyı, öfkeyi, nefreti daha da büyüttü.



İstanbul Üniversitesi öğrencileri direndi, kazandı!

İstanbul Üniversitesi'nde, öğrencilerin indirimli yemek hakkı için yaptıkları direniş kazanımla sonuçlandı.

Bir taraftan "ekonomik kriz yok" diyerek kitleleri kandırmaya çalışan devlet, diğer taraftan patronların borçlarını ödeyerek tekelleri kurtarıyor, kimsenin geçmediği köprüler için yandaşlara sınırsızca para akıtıyor; bu arada, kitlelerin en temel yaşamsal ihtiyaçlarına fahiş zamlar peşpeşe geliyor. İstanbul Üniversitesi'ndeki öğrencilerin indirimli yemek haklarının gaspedilmesi de böyle bir saldırıydı.

Eğitim yılının başında üniversite yönetimi zaten yemeklere zam yapmış, 2,75 lira olan öğün ücreti, 3,5 liraya yükseltilmişti. 2 Ocak günü ise, yemekhanelerde artık kahvaltı verilmeyeceği ve indirimli yemeklerin artık tek öğünle sınırlandırılacağı kararı duyuruldu öğrencilere.

Buna karşı öğrenciler eyleme başladılar. Çünkü bu basit bir değişiklik değildi; öğrenciler için en temel ihtiyaç maddesine ulaşmanın önüne getirilmiş bir engel, çok ciddi bir hak gaspıydı.

Öğrenciler günler boyunca yaptıkları eylemlerde polisin coplu saldırısı ile karşı karşıya kaldılar. Buna rağmen direnişleri büyüdü, yaygınlaştı.

Bu hak gaspına direnemeyen, peşpeşe gelen saldırılarla başedemeyenler de vardı. İstanbul Üniversitesi öğrencisi Sibel Ünlü, internetten "yemekhane kartımda sadece 1 lira kalmış, bununla yemek yiyemem" mesajını paylaştı ve hayatına son verdi. Öylesine bir çaresizlik, öylesine bir umutsuzluk içinde, hayatından vazgeçmeyi seçmişti. Tek sebebi, ekonomik krizi kitlelerin üzerine yıkmak isteyen devlet politikasıydı! Kendi lüks yaşamlarına pervasızca bütçe ayıran yöneticilerin, öğrencilerin temel ihtiyaçları için "bütçe bulamadıklarını" söylemeleri idi. Kendileri sefahat içinde yaşarken, kitleleri sefaletle mahkum etmeleri idi.

Sibel Ünlü'nün ölümü, büyük bir tepkiye neden oldu. Artan tepkiler ve öğrencilerin devam eden eylemleri karşısında üniversite yönetimi geri adım attı; 6 Ocak günü, indirimli yemek sayısı yeniden üç öğüne çıkarıldı.



Ekonomik krize karşı mücadeleye çağıran sticker ve afişler, merkezi yerlere ve emekçi semtlere yapıştırıldı.



PDD'nin 82. sayısı tutsaklara verilmedi

Dergimizin Kasım-Aralık 2019 tarihli 82. sayısının cezaevlerindeki tutsaklara ulaştırılmadığını öğrendik. Dergimizi gönderdiğimiz bir çok tutsak, bu konudaki engelleme kararlarından sözetti ve derginin kendilerine verilmediğini belirtti. Elimize ulaşan, Kocaeli 2 No.lu F Tipi Cezaevi'nin 10.12.2019 tarihli, 2019/153 no.lu kararında, hiçbir hukuka dayanmayan bu yasadışı yasağın gerekçesi şu sözlerle açıklanıyor:

"Proleter Devrimci Duruş gazetesi Kasım-Aralık 2019 Sayı: 82' tarihli gazete hakkında; anılan gazetenin içeriğinde devletin birlik ve beraberliğine karşı haber içerikleri olduğu, ağırlıklı olarak örgüt üyelerine mesaj niteliği taşıyan, kurumda barınan hükümlü ve tutukluları kin ve düşmanlığa sevk edici, terör ve şiddet içerikli, kurum iç huzurunu bozucu, kurum güvenliğini tehlikeye düşürecek şekilde Ceza İnfaz Kurumunda bulunan hükümlü ve tutuklulara suç oluşturacak şekilde eylem çağrısı yapan ifadeler yer verildiği, kurumları yıpratmaya yönelik örgütsel içerikli haber ve yazılar (Örnk Syf. 8, 9, 10, 11) olduğu tespit edilmiştir.

Belirtilen nedenler ile;

'Proleter Devrimci Duruş gazetesi Kasım-Aralık Sayı: 82 2019' isimli gazetenin alıkonularak arşive kaldırılmasına, Kararın ilgili hükümlü ve tutuklulara tebliğ edilmesine, tebliğ tarihinden itibaren 15 (On beş) gün içinde İnfaz Hakimliğine itiraz hakkı hatırlatılarak, itiraz edilmediği takdirde Eğitim Kurulu Kararının kesinleşeceğinin bildirilmesine: Oy birliği ile karar verildi."

Karar metninde sözü edilen yazı, "Dublör sürecinin gerçekleri" adlı yazıdır. 1989 yılında, cezaevindeki bir tutsağın yerine geçerek hapis yatan, bu nedenle basında "dublör" olarak yer alan kişinin anılarını anlattığı bir yazıdır bu. Ne vardır bu yazıda? En başta, bir firar öyküsüdür; Türkiye'de ilk defa kullanılan bir yöntemle gerçekleştirilen ve aylarca farkedilmeyen bir firarın öyküsü... Sonra, işkencede direniş anlatısıdır; çok ağır işkenceler karşısında, onurundan, kimliğinden ödün vermeyen, geri adım atmayan, işkencecilere teslim olmayan, ölümüne bir direniş...

Cezaevi idarelerinin "devletin birlik ve beraberliğine karşı, örgüt üyelerine mesaj niteliği taşıyan, kurum iç huzurunu bozucu" olarak tanımladığı unsur, işte bu direniş anlatımıdır. Korktukları şey, yazıdaki genel direnme havasının, tutsaklara moral ve güç aşılmasıdır. Ancak direnme ruhu, mücadele gücü, devrimci tutsakların bilincinde ve ruhunda zaten vardır ve bunu baskıyla, engellemeyle durdumaları mümkün değildir.

Hrant Dink katledilmesinin 13. yılında anıldı

Hrant Dink katledilişinin 13. yılında Türkiye'de ve dünyada anıldı.

İstanbul'daki anma, katledildiği yer olan ve Hafıza Merkezi'ne çevrilen eski Agos gazetesinin önünde yapıldı. Anmadan saatler önce gelen kitle sık sık 'Katil devlet hesap verecek', 'Faşizme karşı omuz omuza', 'Faşizme inat kardeşimsin Hrant', 'Biz bitti demeden bu dava bitmez', 'Yaşasın halkların kardeşliği', 'Aharig Hrant Dink', 'Kürt, Türk, Ermeni Yaşasın halkların kardeşliği' sloganlarını attı.

Anma, Hrant'ın vurulduğu saat olan 15.05'te saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu sırasında Hrant Dink'in kendi sesinden bir anısı paylaşıldı. Hrant'ın arkadaşları adına bu yılki basın açıklamasını Şebnem Korur Fincancı yaptı. Açıklamada dava sürecine değinilirken, devletin katilleri nasıl koruduğuna değinildi. Açıklama sloganlarla bitirildi.

Bu yılki anmaya Proleter Devrimci Duruş, Kaldıraç, Mücadele Birliği ve Halkevleri de kendi dövizleriyle katıldı.





Metal'de TİS süreci İŞÇİLERİN AYAK SESLERİ GELİYOR!

130 bin metal işçisini ilgilendiren TİS sürecinde, greve ramak kala Türk Metal ile MESS arasında anlaşma sağlandı. Türk Metal sendikası yapılan açıklamaya göre ilk altı ay yüzde 17, ikinci altı ay yüzde 6 oranında zam yapıldı. Birleşik Metal-iş sendikası, yapılan zam oranını düşük bularak 5 Şubat'ta greve gideceklerini açıkladı.

Greve giden yol

Metal işkolunda MESS ile işçi sendikaları arasında 7 Ekim'de başlayan ve 4 Aralık günü uyuşmazlıkla biten TİS süreci, MESS'in yüzde 6 zam teklifiyle başlamış, en son yüzde 10'a çıkmıştı. Türk Metal yüzde 26, Öz Çelik-iş yüzde 26, Birleşik Metal-iş ise yüzde 34 ücret zammı ve bu oranlara paralel sosyal haklar istediler. Ayrıca MESS'in 3 yıllık TİS dayatmasının hiçbir şekilde kabul etmeyeceklerini belirttiler. Görüşmelerde anlaşma sağlanamayınca, işçi sendikaları grev kararı aldı.

Metal işçileri, son bir ayda sürekli eylem halindeler. Fabrika içinde yürüyüşler, iş bırakmalar, alkışlı protestolar... Bunlar gerçekte zayıf eylemlerdi ve işçileri oyalama amaçlıydı; ancak işçilerin taşan sabrı, bu eylemlerde de kendisini gösteriyordu. Ardından Türk Metal Bursa'da, Birleşik Metal ise Gebze'de 19 Ocak günü birer miting düzenlediler. Mitingde ortaya çıkan işçi öfkesi, sendikaları aşacak bir dinamik taşıyordu. Öyle ki, her iki sendika da, "toplu sözleşme kapsamındaki işçi sayısı"ndan daha fazla işçi ile, coşkulu, öfkeli mitingler yaptılar.

"Metal fırtınası"nın sarsıntısını unutmamış olan patronlar, bu tabloda ürktü ve yeniden masaya oturdular. Türk Metal ve MESS arasında iki güne yayılan ve uzun saatler süren görüşmede, MESS 3 yıllık TİS teklifinden vaz geçti, ücret zammını ilk 6 ay için yüzde 17'ye (yıllık yüzde 23) çıkararak Türk Metal'le anlaşmaya vardı.

Kazanım mı?

Türk Metal'in yöneticilerine göre büyük kazanım. Ama gerçekler öyle değil.

TÜİK'in açıkladığı resmi enflasyon yüzde 15. Ancak TÜİK'in rakamlar üzerinde oynayarak enflasyonu düşük gösterdiği biliniyor. Pasaport, ehliyet vb. harçlarına, Erdoğan'ın ve bakanların maaşlarına yüzde 22 oranında zam yapıldı. Demek ki genel enflasyon yüzde 22'nin üzerinde, gıda enflasyonu ise yüzde 100'leri buluyor. Buna doğalgaz ve elektrik zamları eklendiğinde gerçek tablo ortaya çıkıyor.

Bu koşullarda yüzde 17 zam bir kazanım değildir, ücret artışı enflasyonun epeyce altında kalmış demektir. Buna vergi dilimindeki artışla birlikte yapılacak kesinti de eklendiğinde, işçinin kaybı daha net görülecektir.

Diğer yandan MESS her defasında "3 yıllık TİS" öne sürerek, işçilerin daha ileri taleplerinin önünü kesiyor. Sendikacılar da "3 yıllık TİS'e imza atmadık" diyerek, ücret artışının sınırlı kalışını örtmüştür. Geçmişte sendikaların bahanesi "esnek

Metal işçileri, son bir ayda sürekli eylem halindeler. Bunlar gerçekte zayıf eylemlerdi ve işçileri oyalama amaçlıydı; ancak işçilerin taşan sabrı, bu eylemlerde de kendisini gösteriyordu. Ardından Türk Metal Bursa'da, Birleşik Metal Gebze'de "toplu sözleşme kapsamındaki işçi sayısı"ndan daha fazla işçi ile, coşkulu, öfkeli mitingler yaptılar. MESS'i masaya oturtan da, bu güç oldu.



üretimi kabul etmedik" olurdu. Şimdi bunun yerini "3 yıllık TİS" aldı. İşbirlikçi sendikalar yine işçi sınıfını satıyor, ama artık satışın kılıfı değişiyor.

19 Ocak'ta Bursa'da gerçekleşen miting sırasında, Türk Metal Başkanı Pevrul Kavlak işçilere "işçi sınıfının buzkıran gemisi metal işçileri" diye seslendi. İlk defa bir işbirlikçi sendikacının ağzından duyduk bu sözleri. Bunun bir nedeni, işçilerin sabırlarının artık tükendiğinin farkında olmalarıdır. Asıl neden ise, metal TİS'lerinde ücret tartışmaları ve 3 yıllık sözleşme öne çıkmış görünmekle birlikte, gerçekte çok daha ağır bir saldırının söz konusu olmasıdır. İşçilerin tarihsel kazanımları, patronların masasına yatırılmıştır. **Esnek çalışma ve kıdem tazminatının gaspı hedefleri, parçalara bölünmüş olarak TİS içinde maddeleştirilmiştir.**

Bazıları şöyle: İşe giriş tarihine göre farklı kıdem ve ihbar tazminatları ödenmesi; rapor süresi kadar paranın ikramiyeden kesilmesi; deneme süresinin 4 aya çıkarılması; "hafif işlerde çalışabilir raporu" olan işçiye raporuna uygun iş vermek yerine "verilen işi beğenmezse kıdem tazminatı ile işten atma, ama ihbar tazminatı vermeme uygulaması; yılda 4 ay boyunca, fazla mesai ücreti vermeden, işgününün 11 saate çıkarılması; mazeretli olarak işe gelmeyenlerin ücretlerinden kesinti ile fon oluşturup, devamsızlığı olmayan işçilere "ödül" olarak dağıtılması...

Buna benzer maddeler, işçi sınıfının tarihsel olarak tartışmasız hale gelmiş haklarına dönük çok ağır bir saldırıdır. Ve ancak çok güçlü bir mücadele ile püskürtülebilir. Bir ay boyunca fabrikalarda yapılan eylemlere neredeyse tüm işçilerin katılması ve bu eylemleri yetersiz bulmasının, mitinglere katılımın bu kadar yüksek olmasının nedeni budur.

Grev kararı korkutmaya yetti

Grev işçinin üretimden gelen gücünü eyleme dönüştürmesidir, makinaları kapatıp işi durdurmasıdır. İşçilerin bu etkili silahı patronları oldukça korkutur.

Nitekim metal işkolunda da MESS'i harekete geçiren, işçi sendikalarının aldıkları grev kararı, Gebze ve Bursa mitinglerinde ortaya çıkan işçi öfkesi olmuştur. Patronlar durumun ne kadar ciddi olduğunu farkındadır. **Grev yasaklansa bile, işçinin öfkesi sendikaları da aşabilecek bir potansiyele sahiptir. Greve karşılık lokavt ilan etmiş olmalarına rağmen, yeniden masaya oturma ihtiyacı duymaları bu yüzdendir.** Ve yüzde 6 ile başladıkları pazarlığı, yüzde 23'ye kadar yükseltmek zorunda kalmaları da...

Grev bir haktır. TİS sürecinde yapılması gereken de grev hazırlığıdır. Fakat **işbirlikçi sendikacılar, tam tersine "taban greve hazır değil", "işçi kıyımları olur" gibi sözlerle "yangın söndürücü" rolünü üstlenmektedir. Keza grev fonundan verilen aylıkların yetersiz olması da işçiler üzerinde caydırıcı unsur olarak kullanılmaktadır.**

İşbirlikçi sendikalar, greve çıkmadan patronlarla uzlaşmayı tercih ederler. Kaçınmadıkları noktada iki aylık yasal süreyi doldurmaya çalışırlar. Patronların başta stoklar olmak üzere hazırlıklarını yapması için onlara zaman tanırırlar. **Sendikaların bu defa iki aylık süreyi beklemeden gün açıklamış olması önemlidir.** Bu tutumlar, MESS'i de yeniden harekete geçiren etkenler oldu.

Patronlara kar patlamaları, işçiye kırıntı...

Birleşik Metal'in 23 Ocak 2020 tarihinde yaptığı açıklama, sektördeki devasa kar patlamaları gözler önüne seriliyor. **Sektördeki firmaların yüzde 92,4'ü 2018'i yüksek karlarla kapatmış.** 105 firmanın toplam karı 26 milyar 177 milyon, ortalama karı ise 249 milyon liradır. İSO verilerine göre 2018 yılı karlılık açısından son 8 yılın en yüksek seviyesindedir. Üstelik bu karlar, patronların ekonomik kriz bahanesiyle işçilerin haklarına saldırmaya, bu hakları gaspetmeye çalıştıkları bir dönemde gerçekleşmiştir.

Elbette bu yüksek kar, işçilerin yoğun sömürsünden elde ediliyor. Sektörde çalışanlardan kişi başına elde edilen yıllık kar 116 bin liradır. Avrupa istatistik kurumu (EUROSTAT) verilerine göre, **Türkiye'de ana metal sanayide çalışan bir işçi, ücretinin yaklaşık 4 katı büyüklüğünde artı-değer üretmektedir.**

Aynı açıklamada MESS bünyesinde çalışan işçilerin saat ücretlerine de açıklık getirilmiştir. İşçinin kaybı oldukça büyüktür. **MESS kapsamındaki işyerlerinde 2010 tarihindeki saatlik ücret ortalaması 6,69 lira-dır. Bugün ise, 15,72 liradır. Geçen 10 yıllık süredeki enflasyon artışının ve asgari ücrete yapılan toplam zam oranının çok altında bir rakamdır bu.**

Bugün de ekonomik kriz bahane edilerek işçilerin ücretleri olabildiğince düşük tutulmaktadır. Yanısıra, varolan haklarını da gaspetme çabası vardır. Tüm bunlara karşı metal işçileri gerçekten de "buzkıran" rolü üstlenmelidir.

Bir “anı” kitabı: Her şey bitti... Kişisel kavga sürüyor! - 3

H Selim Açı’nın (HSA) iki kitap halinde çıkardığı anı kitabında, polis takipleri, operasyonlar, 19 Aralık katliamı, ölüm oruçları vb. devletin içeride-dışarı-da saldırılarını, bunlar karşısında kendi duruşunu anlatan bölümler bulunuyor. Geçen sayıda ’94 Haziran operasyonundaki payını, bu durumun nasıl bir kırılmaya yol açtığını, direnme çizgisinin neden eritildiğini ortaya koymuştuk. Bu sayıda ise 19 Aralık ve ölüm oruçları üzerinde duracağız. Ayrıca yine kitaplarında konu ettiği konferanslar, İMT (İleri Militanlar Toplantısı), TP (Tartışma Platformu) gibi önemli kesitlerde sergilediği tutumu ele alacağız. Kişisel ve siyasal özeleştirisi olarak sunduğu kadın sorunu ve sol içi şiddet meselesi de, doğrudan örgütün tarihini ilgilendirdiği için üzerinde duracağımız konular olacak. (*)

İlkin şunu belirtelim; mükemmel kadro, yönetici, hatta lider yoktur. Lenin’in de belirttiği gibi, *“hiçbir politik önder yenilgisiz bir kariyere sahip değildir.”* Mücadele içinde olan her kişi ve örgüt hata yapabilir. Asıl mesele bu hatalar karşısındaki tutumdur. HSA’ya ve bir bütün olarak tasfiyeciler önderlere eleştirilerimiz bu noktadan olmuştur. Çünkü **hatalara karşı tutum, bir örgüt ve yönetici açısından belirleyici öneme sahiptir.**

Bunun bilinci ve sorumluluğuyla hareket eden yöneticiler, kendilerini ve örgütlerini ileri taşıyabilir; tersini yapanlar silinip gider. HSA dahil tasfiyeciler önderler, ikinci gruptandır. **Onlar en başta**, örgütün çok ciddi darbeler almasından birinci derecede sorumlu iken, bunu yıllarca sakladılar. **İkincisi**, suçlarını örtbas etmekle kalmayıp, övünç vesilesi haline getirdiler. **Üçüncüsü**, yaptıkları yanlışları ortaya seren, özeleştirisi isteyen yoldaşlarına karşı kuralsız bir savaş yürüttüler; örgütü tasfiye ettiler, parçaladılar.

HSA ve KG (diğer MK üyesi) sadece ’94

(*) Bu yazı dizimiz yayınlanmaya başladığında, internette yürütülen kimi tartışmalarda, *“ne oldu da şimdi bunları yaşıyorlar”* diyenler oldu. Biz her daim tarihimize sahip çıktık, ondan güç aldık, gurur duyduk. *“Nereden geldiği bilinmiyorsa, nereye gidiği de bilinmez”* der bir Afrika atasözü. Geçmiş olmayanın, yok sayanın ya da çarpıtmanın geleceği olmaz. Bunu yaşam defalarca kanıtladı.

Son dönemde ise, yazılan kitaplar ve çekilen filmlerde, bir kez daha kendilerini aklamak için tarihi çarpıtma girişimlerle karşılaştık. Şunu belirtelim ki, bu kişilerle herhangi bir sorununuz yoktur. Bizim tepkimiz sınıfsal ve siyasaldır. Bugüne kadar hiç kimsenin siyasal-örgütsel saldırılarına, tarih çarpıtcılığına sessiz kalmadık. Tarihimizden çoktan kopanlar ve saldırıya geçenler karşısında, her zaman ona sahip çıktık, unutulmasına izin vermedik. Dün olduğu gibi bugün de tarihimize dönük saldırıları cevapsız bırakmayacağız.

(**) Bu durum “kadın sorunu” ile değil, ’79 öncesinde henüz grup-çevre yapısını aşamamış olmaları ile ilgilidir. Bu HSA’nın eşi değil, onun sorumluluğu altındaki bir erkek yoldaşı olsaydı, yine aynı şekilde davranırdı.

operasyonundaki paylarını değil, ideolojik-siyasi-örgütsel bir dizi yanlışın üstünü örtmeye kalktı. Bunlar açığa çıkarıldığında ise, hataları teorileştirme evresine geçtiler. Bu onların siyaset yapma tarzı oldu. Bir hata yapmışlarsa, mutlaka “haklı bir gerekçeleri” vardı!

HSA bu tarzı, kitabında da sürdürüyor. **Hatasını kabul etmek zorunda kaldığı durumlarda bile, “ama”lı açıklamalarla hafifsetmeye veya tüm yöneticileri ortak ederek kendi payını küçültmeye kalkıyor.** KG’yi kastederek *“ikimizin de kurtulamadığı çevreci tutum ve alışkanlıklar”, “ikimiz de sorumluyduk yaşanan olumsuzluklardan”* gibi cümleler kuruyor, ancak bu “olumsuzluklar” nelerdi, neden yaşandı, ne gibi sonuçlara yol açtı, niye yıllardır kabul etmediniz gibi belirleyici soruları cevapsız bırakıyor.

Yoldaşlarına, işçi ve emekçilere karşı sorumluluklarını yerine getirmedikleri halde bugüne dek düzgün bir özeleştirisi vermeyenler, son yıllarda en olmadık özeleştirimler verebiliyorlar. Örneğin HSA’nın Halkın Kurtuluşu’na, Mihri Belli’ye verdiği özeleştirisi bu kapsamdadır. Keza “kadın sorunu” üzerinden eşine verdiği sayfalar dolusu özeleştirisi de öyledir. Üstelik bu özeleştirimler bir çok yönden sorunludur. Bu durum, geldikleri noktanın, ideolojik-siyasal savruluşun göstergesidir aynı zamanda.

Kişisel özeleştirisi-kadın sorunu

HSA, ilk kitabının ardından, 14 Şubat 2019’da Artı Gerçek internet sitesinde yayınlanan bir röportajında şunları söylüyor: *“Birinci ciltte asıl olarak TDH’deki yerleşik bazı anlayış ve alışkanlıkların eleştirisini yapmayı amaçladığım kişi modelleri olarak üç erkeği -Oğuzhan Müftüoğlu, Hacı İlgar ve Aktan İnce- seçtim. İkinci ciltte ise bu kez üç kadın olacak. Beni zenginleştiren, bana kattıklarını ve öğrettiklerini asla unutamayacağım biri Kürt üç kadına olan minnetimi ifade etmeye çalışacağım.”*

Seçtiği erkekler için kriterini “TDH açısından taşıdıkları önem” olarak koyarken, seçeceği kadınlar için kriterinin kişisel olması, zaten sorunlu bir durum. Kitabı okuduğumuzda ise, onu **“zenginleştiren” ve “minnet” duyduğu “üçüncü” bir kadını göremediğimiz gibi, “ikincisi”nde de çok zorlandığını anlıyoruz.** Çünkü hem “Kürt”, hem “kadın” olması, hem de HSA’yı “zenginleştirmesi” gerekiyor... Aramış, taramış; kısa süre kaldığı Adana’daki evsahibi kadını anlatmaya karar vermiş! Sadece bizim değil, devrimci hareketten kimsenin tanımadığı bu emekçi kadını bile, kendisini övmenin aracı haline getirmiş. Çünkü anlatımlarda “kadının HSA’ya kattıklarını” değil, “HSA’nın kadına ve ailesine yardımlarını” okuyoruz.

Geriye sadece eşi kalıyor! İkinci kitabının son bölümünü zaten tümüyle eşine ayırmış. O bölümde -kitabın farklı yerlerinde de- eşine yaptığı haksızlıkları sıralayıp kadın sorunu konusundaki hatalarını ortaya koyuyor. “Solcu ağır abilik”ten, “erkek damarı”ndan,

“feodal yargı ve değerler”den, “ev işlerinde sergilediği sorumsuz maço tutumlar”dan, “sevgisini bencilce sömürdüğü”ne kadar, **başka hiçbir konuda gözlemediği bir pişmanlık içinde özeleştirisi veriyor. Hatta kendi deyimiyle “secde” ediyor.**

Öncelikle belirtelim; **TİKB gibi son derece güçlü ve direngen kadın kadrolar, kadın önderler yaratmış ve bu yanıla TDH’nin takdirini ve hayranlığını kazanmış bir hareketin içinde, HSA ve eşinin kadın sorunu ile malul olması, örgütün değil, onların eksikliğidir.**

HSA’nın kadın sorunu ile ilgili yazdıkları, eşi ile kendisi arasında yaşananlarla sınırlı olsaydı, üzerinde durmak gerekemeyebilirdi. Fakat ayrım yapmaksızın örgütün o dönemki yöneticilerini aynı potaya sokuyor ve sorunu genelleştiriyor. Örneğin eşini kastederek *“ona nasıl büyük bir haksızlık yaptığımı(zı), yetenek ve potansiyellerini nasıl basılayıp köreltici bir rol oynadığımı(zı) fark ettikçe...”* diyerek, “ben”den “biz”e geçiyor. Devamında; *“yetkili erkekler olarak, kimi kadın yoldaşlarımıza yaptığımız gibi onu geride tutmuş, hep yardımcı roller vermiştik”* diyor. (sf. 306)

Üstelik birinci kitapta İMT’yi anlatırken, diğer MK üyelerinin önermesine rağmen, eşinin bu toplantıya katılmasını engellediğini yazıyor. Yani örgütün diğer yöneticileri, HSA’nın eşini “geride tutan” bir tutum içinde değiller. Ama son sözü HSA’ya bırakmışlar. (**) Bir başka yerde, eşinin çözülmesi üzerine ilk görüşmede yüzüğü çıkarmasını, Fatih yoldaşın eleştirdiğini söylüyor. Fatih’in işkencede çözülmeyi kabul edilemez bulduğunu, dolayısıyla bir yaptırım gerektiğine inandığını, fakat kestirip atmaya doğru görmediğini aktarıyor.

Bir kez daha **TİKB yöneticilerinin HSA ile aynı tutum içinde olmadığını görüyoruz.** HSA’nın gerçeklerle bağdaşmayan, kendi söylediklerini yalanlayan listesine bir konu daha ekleniyor böylece.

Ayrıca olaya sadece “erkek yöneticiler” cephesinden bakıyor; **kadın yoldaşların mücadele içinde karşılaştıkları zorlukları nasıl aştığını, bunlarla nasıl mücadele ettiğini es geçiyor.** Kadınları son derece edilgen, yapılanlara boyuneğmiş, gadre uğramış kişiler olarak gösteriyor. **Bu, devrimci kadınlara, özel olarak da TİKB’li kadınlara bir hakarettir.**

Kişi ve örgütler açısından kadın sorunu -ulusal sorunla birlikte- en önemli kriterlerdir. Kendine vehmettiği sıfatlarla, gerçekte ne olduğunu gösteren “turnusol” özelliği taşırlar. **Egemen ideolojiyle araya sınır çekebilmek bakımından, en çok zorlanılan sorunlardır çünkü.** Ne yazık ki, her iki sorunda da TDH iyi bir sınav verememiştir. ’80 öncesi feodal ve milliyetçi eğilimler baskınken; ’90 sonrası feminist ve ulusal hareketin basıncıyla bir uçtan diğerine savrulmuşur.

Kadın sorunu, çok daha eski ve köklü olduğu için, toplumun derinlerine nüfuz etmiş bir sorundur.



Bunu aşabilmek, sadece erkekler için değil, kadınlar için de hiç kolay değildir. Buna rağmen **TİKB, kuruluş yıllarından itibaren, kadın sorunu aşma konusunda TDH'nin ilerisinde yer almıştır.**

Örgüt içinde kadınlar hem nicel olarak fazlaydı, hem de nitelik olarak gelişkindi. **TİKB, faşizme karşı mücadelede militan özellikleriyle sivrilen, ideolojik-siyasi tartışmalarda birikimleriyle öne çıkan, güçlü kadın kadrolara sahipti.** Askeri komite dahil (semt, fabrika, okul, baskı, dağıtım vb) hemen her alanda kadınlar vardı. **Bulundukları alanlarda sorumlu düzeydeydiler ve erkek kadrolara önderlik ediyorlardı. (*)**

Bütün bunlar, kadınların önünün açılmasıyla -en azından engel olmaktan çıkılmasıyla- mümkün olabilecek şeylerdir. HSA'nın söylediği gibi *"geride tutulmuş", "yardımcı rollerle sınırlanmış"* olsalardı, kısa sürede hızla gelişemez, kendilerine bu kadar güvenli olamazlardı. 17-20 yaşlarındaki genç kadınlardan söz ediyoruz.

12 Eylül yıllarında ise, genel olarak kadınlar, özelde **TİKB'li kadınlar, bir adım daha öne çıktılar. İşkencede, cezaevlerinde, hücrelerde direnişin başını çektikleri gibi, ev baskınlarında, sokak çatışmalarında yiğitçe savaştılar, yaralandılar,**

(*) '79 kuruluş aşamasında MK'da yer almamış olmaları, o düzeyde bir kadın komünistin olmayışından kaynaklanmış olabilir. Sonrasında MK'da olmayı hakeden kadın yöneticiler yetişti. Ancak "iki kişilik MK", kadın ya da erkek herhangi bir yönetici kadronun MK'da yer almasını fiilen engelledi. Önce MK'yı kendileri ile dondurdular, sonra da yıllarca konferans yapmadılar, hep ertelediler. Kadrolardan gelen baskılar artınca, '93 başında Merkezi Örgütlenme Komitesi'ni (MÖK) kurdular. Fiilen "bölge komitesi" haline gelmiş (İstanbul, Adana, İzmir, Ankara il komitelerinden) 5 kişiden oluşan bu komitenin 4'ü kadındı. MÖK, aslında genişletilmiş MK'ydı. Kimi zaman iki MK üyesi, kimi zaman sadece KG'nin katılımıyla yapılan toplantılarda, örgütsel-siyasal-taktiksel tüm kararlar '94 operasyonuna kadar bu organda alındı. Eğer II. Konferans'ta verilen "MK'yı genişletme yetkisi"ni kullansalardı, ya da konferanslar zamanında yapılsaydı, MÖK üyeleri MK'ya seçilirdi; böylece 4 kadın 4 erkekten oluşan (cezaevindeki MK üyesiyle birlikte 8 kişilik) yetkin bir bileşim yakalanmış olurdu. Bu bileşim, sonrasında yaşanan felaketleri de durdururdu.

(**) THKO ile Aktancılar'ın birleşmesinden sonra yayınlanan legal derginin ismi HK-Halkın Kurtuluşu idi. Legalizm arttıkça, THKO'nun yerine HK kullanılır oldu. Bu sadece HK ile sınırlı olmayan genel bir durumdu. İlegal örgütler tüm faaliyetlerini legal isimle yürütmeye, dergi ve derneklerde örgütlenmeye başlayınca, "dergi-dernek çevresi"ne dönüşmüş ve bu isimlerle anılır hale gelmişlerdi.

şehit düştüler. TİKB'nin direniş çizgisinde kadınların belirleyici rolü tartışmasızdır. Bunu dost-düşman herkes bilir ve teslim eder.

Kuşkusuz **bu kadınlar, bulundukları her mevkiye, dişleri-tırnaklarıyla savaşıarak, direnerek, hak ederek geldiler. O yönüyle erkek yoldaşlarından daha fazla çaba ve emek sarfettikleri doğrudur.** Engellemeye kalkışanlar da olmuştur mutlaka, ancak istisnadır; ki bu tutumlar, kadın komünistlerin dirayetli, azimli tutumları karşısında tuzla buz olmuştur. Zaten kadınların direnişleriyle öne çıkmalarının altında yatan ana unsur da, devrimci mücadelenin her aşamasında bir dizi engelle karşılaşmaları ve onları yine yine güçlenmeleridir.

HSA, kitapta eşiyile '73'te tanıştığını, '78'de birlikte İstanbul'a geldiklerini söylüyor. Ama eşi ilk olarak '82'de, Adana'ya gittiklerinde "ben bu mücadeleye sana yardım ve yataklık etmek için katılmadım" (sf. 61) diye isyan ediyor; ve görevleri yeniden düzenliyor. **Demek ki, HSA o güne dek yaptığı haksızlar karşısında eşinden ciddi bir tepki görmemiş!** Eşi de o güne dek "yardım-yataklık" rolünü kabullenmiş!

Düzenin kadına biçtiği rolü, ilkin kadınların reddetmesi, onun her tezahürüne karşı durması gerekir. Tüm sorunlarda olduğu gibi kadın sorununda da **işin öznesi (yani kadın) kendi hakları için savaşılmazsa, kimse ona bahşetmez! Direnişçi kadınlar bu hakları söke söke aldılar.** Mücadeleye kendi bağımsız kararlarıyla (baba, abi, ya da eş gibi bir erkeğin arkasından sürüklenmeden ve onların gölgesine sığınmadan) katılanlar, karşılarına çıkarılan engelleri yıka yıka ilerlediler.

'90'lı yıllarda ise, tasfiyecilerin yaşadıkları "kadın sorunu"nun yanına bir de "eş sorunu", "nepotizm" (akraba kayırmacılık) eklendi. HSA ve KG, hapisten çıktıklarında, eşlerini "büyütmek" için özel bir çaba gösterdiler. Bu giderek illegalite ve örgütsel hiyerarşiyi ihlal edecek şekilde eşleri herkesle tanıştırma, gittikleri her yere götürme, her konuda bilgilendirme boyutlarına sıçradı. '94 operasyonu sonrası ise, ifrada vardı. Dışarıdaki tüm yöneticiler, kadrolar, taraftarlar cezaevine görüşe çağrıldı ve bu görüşmeleri eşleriyle birlikte yaptılar. (Hem de görüşme çağrılanların çoğu, operasyon öncesinde sorumluları olan yöneticilerle görüştürülmezken...) TP'de -HSA, KG ile eşleri kastedilerek- "burada fiilen 4 kişilik MK var" tespiti yapıldığında, genel kabul görmesi; "eş durumundan atama" sözünün tutması, boşuna değildir.

HSA'nın eşini '79'da, hakettiği halde İMT'ye katmaması ne kadar yanlışsa; '94'te haketmediği şekilde herkesle görüştürmesi ve fiilen MK yapması, o kadar yanlıştı. (Bu, KG'nin eşi için de fazlasıyla geçerlidir.) **Söz konusu eşler, ne yazık ki, yapılan bu yanlışları, yoldaşlarının sırtına basarak yükselmeyi içlerine sindirdiler.** "Yanlış, yanlıştır" diyerek karşı çıkmadılar, bağımsız bir duruş sergilemediler. Bir kez daha eşlerinin gölgesine sığındılar, onların "hınkdeyicisi" oldular.

Elbette bu da farklı boyuttan bir "kadın sorunu"dur. Birinin "eşi" olarak değil de, kişi olarak ayakta kalabilme, kendini kabul ettirebilme sorunudur. Bir erkeğin gölgesine girmeden varlıklarını sürdüremeyenlerin, bulundukları yere "eşleri"

üzerinden gelenlerin, "kadın sorunu" üzerine tek laf etmemeleri gerekir. Kendi gerçeklerini ortaya koymadan, özeleştirmedi vermeden bu konuda söylenen her söz, samimiyetsiz ve ikiyüzlüce olur. Üstelik bu, kadın sorunu olmanın ötesinde, bir kişilik sorunudur. Aynı şekilde HSA'nın eşine verdiği özeleştiride, kadın sorununu aştığı anlamına gelmez. Bu konuda sadece eşine yaptığı haksızlıklardan bahsetmesi ve yalnız ona özeleştirmedi vermesi, diğer kadın yoldaşlarına yaptığı haksızlıklara dair tek bir kelime etmemesi bile, bunun göstergesidir.

Kitabın son sayfalarında HSA *"bir kadının çekip çevirmediği erkek, sudan çıkmış balığa döner; ne yapacağını, nasıl yapacağını ... şaşırır, şapşallaşır kalır"* (sf. 312) cümlesini kurabiliyor. *"Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır"* diyen düzen erkekleri gibi... **Bu cümlelerin, kadını perde arkasında-gölgede bırakan, ikinci sınıf konumunu pekiştiren, erkeğin başarılarının kaldırıcı olmakla sınırlayan bir cümle olduğunu bile farketmeden!** Belli ki yaşlanmanın, yalnızlaşmanın, mülteciliğin getirdiği bir zayıflık, ve özgüven yitimi de sözkonusu...

Sosyalizm ve sınıfsız toplum hedefiyle savaşanların, hedefledikleri düzeni kendi içlerinde olabildiğince yaşamaları-yaşatmaları gerekir. Elbette bu düzenin lekelerinden bir anda kurtulmaları beklenemez. Ama bu doğrultuda büyük bir iç mücadele vermeleri elzemdir. Özellikle kadın sorununda, kadın-erkek tüm yöneticiler ve kadrolar, kendilerini bu yönde eğitmeli, geliştirmelidir.

Siyasal özeleştiride-sol içi şiddet

HSA, örgüt-içi sorunlarda, kadrolara ve işçi-emekçilere özeleştirmedi vermesi gereken son derece önemli konularda geçiştirme tutumu içindeyken, reformizme karşı özeleştirileri cömertçe sıralıyor. HK (**) ve "sol içi şiddet" konusundaki özeleştirileri ise, TİKB tarihine pervasız bir saldırı niteliğindedir.

TİKB öncelini oluşturan "Aktan İnce grubu" ile THKO'nun '70'lerin ortasında birleşmeleri, ardından "devrimci muhalefet" adıyla ayrılmaları üzerinde durmayacağız. Ancak "HK-TİKB çatışması" olarak geçen süreci anlayabilmek için kimi yönleri açmak zorundayız.

TİKB önceli grup, birleşme görüşmeleri sırasında sosyo-ekonomik yapı, devrim stratejisi, proletaryanın devrimdeki rolü gibi temel konularda farklılıkları belirtiyor; bunların birleşme sonrasında tartışılıp çözüleceği sözünü alıyorlar. Fakat sonrasında THKO, bu yönde herhangi bir girişimde bulunmadığı gibi, eski tespitlerini savunmaya devam ediyor. Grup kadroları, THKO'nun militan özelliklerinin de kaybolduğunu, sağcı-bürokratik bir yapıya dönüştüğünü, içine girince anlıyorlar. **Hem ideolojik-siyasi hem de örgütsel-pratik sorunlara tepki gösterdikleri için görevlerinden alınıyor, "sürgün" şeklinde farklı bölgelere gönderiliyor. İlk huzursuzluk böyle başlıyor.** Ardından THKO, sınıf işbirliğini vaazeden "Üç Dünya Teorisi"ni (ÜDT) savunmaya kalkınca, bardak taşıyor. ÜDT tartışmaları kimi yerlerde kavgaya dönüşüyor ve '77 Mayıs'ında ayrılık gerçekleşiyor.

Ayrılığı erken bulanlar, ayrılmadan ideolojik mücadeleyi sürdürmekten yana olanlar da var. Fakat



olayların seyri farklı akıyor, çoğu kez olduğu gibi planla yaşam birbirine uymuyor.

Meğer HSA, bugüne dek bunun pişmanlığı içindeymiş! Öyle ki, HK yöneticilerinin 12 Eylül'deki çözülüşünü bile buna bağlıyor.

“Biz o örgütü o kadar erken ve o kadar kolay terk etmeseydik, bu kadar derin bir çürüme yaşanmazdı” diyor cezaevinde karşılaştığı HK'lılara... (1. Kitap, sf. 221) **Bu öylesine saçma, öylesine akıldışı bir özeleştiri ki, HK'lılar bile önce şaşırıyor, sonra hak veriyorlar.** Niye vermesinler? Yaşadıkları çözülme ve çürümeyi kendi dışına atmak, hem de “hizip” diye saldırdıklarına yüklemek kadar rahatlatıcı bir gerekçe bulmuşken...

Üstelik bu **“özeleştiri”yi 12 Eylül yıllarında yapıyor; kısa bir zaman önce HK'nın kurşunlarıyla yoldaşları ölmüşken, birçok cezaevinde halen gerilim sürüyorken...** Dahası, **örgütün hatta MK'nın bile haberi olmadan...**

Devam edelim: Ayrılık hızlı gerçekleşiyor, HK içinde öylesine bir hoşnutsuzluk var ki, tahmin edilenden daha geniş bir kesim “muhalafet” saflarında yeralıyor. Fakat “muhalafet”in böyle bir hazırlığı yok! Grup yapısını aşıp örgüt olma iradesini göstermiyor. Beklentileri karşılayamayınca da kopuşlar başlıyor, iyice küçülüyor. Ta ki, '79 Şubat'ında İMT ile örgütlü bir çıkış yapana dek...

HK'nın saldırıları tam da bu dönemde başlıyor. Ayrılığın üzerinden bir buçuk yıl geçtikten sonra “karşı-devrimci hizip” diyerek, “katledilmeleri vaciptir” fermanı çıkarıyorlar ve “saldırı düğmesi”ne basıyorlar! Bu bir tesadüf olabilir mi? Öte yandan **çok iyi tanıdıkları TİKB önderlerine “MİT ajanı, provokatör” diyecek kadar alçalmaları neyin nesidir?**

Saldırıların ana hedefinde M.Fatih Öktülmüş var. Ki Fatih, o yıllarda da işkencede direnişle, militanlığı, örgütçülüğü, alçakgönüllülüğü ile geniş kesimler tarafından tanınan, sevilen bir önder. Ayrışma gerçekleştiğinde “Fatih hangi taraftaysa, ben oradayım” diyerek safını belirleyen yüzlerce kişi var. Fatih bir araç, bir kriter! Böyle alçakça bir çamuru atıp hakkında şaibe yaymak, gözden düşürmeye çalışmak, kimin işine gelir?

HK saldırıları, TİKB gibi komünist bir örgütü daha doğar doğmaz boğmak, Fatih gibi önderleri lekeleyip ortadan kaldırmak için başlatıldı. Bunun başka izahı yoktur! Aksi halde saldırıların neden önce değil de, '79 yılında başladığını kimse açıklayamaz. Ayrıca nasıl bu kadar hedefli, planlı, isabetli olduğunu da...

Örneğin Ali Algül, 19 yaşında genç bir işçi olarak İMT'ye katılıyor; Hamit Tekin, patronların “kara liste”ye aldığı, 15-16 Haziran dahil büyük işçi direnişleri içinde yer almış 45 yaşında bir işçi önderi

ve “Devrimci Sendikal Birlik”in kurucusu... Yani **ikisi de TİKB'nin gelişimine büyük katkılar sunan ve sunacak olan kadrolar. Bunlar pusu kurularak öldürülüyor!** Hacı Köse ise, Adana'da liseli gençliğin liderlerinden. Sonra İskenderun'da doğal önder haline geliyor. Faşist Türkeş'i bölgeye sokmayan direnişin başını çekiyor. Devletin boy hedefi oluyor. Bir bildiri dağıtımı sırasında HK'lılar tarafından ağır şekilde yaralanıyor. Hastanede polis, Hacı'yı işkenceye alıp öldürüyor. HK'nın yarım bıraktığını polis tamamlıyor!

Bütün bunlar üç ay içinde gerçekleşiyor. Ölümle sonuçlanan saldırılar dışında, bir de ölümden kıl payı kurtulan Sezai Ekinci gibi yöneticiler, kadrolar var. Zaten “kadrolarına belden yukarı, sempati-zanlarına belden aşağı” diye genelge çıkarıyorlar. **İçeride-dışarıda yüzlerce saldırı düzenliyor, onlarca kadroyu yaralıyorlar. Ayrıca TİKB'nin ajitasyon-propaganda faaliyetini engellemek için akıl almaz yöntemler uygulanıyor.** Örneğin illegal basılan OÇ'nin gece ev dağıtımı yapıldığı yerlerde, arkadan gelip tek tek topluyorlar; afişleri yırtıp duvar yazılamalarını siliyorlar. (Sloganı değil, imzayı silip altına HK yazıyorlar hem de.) Bunun üzerine TİKB'liler yazılama ve afişlerin önünde nöbet tutmaya başlıyor. Bu nöbetçiler de HK'lılar tarafından kurşunlanıyor...

Tabloyu gözünüzün önüne getirin! TİKB'nin kitlelere ulaşacağı araçlar yokediliyor, sınırlı sayıda ki kadroları öldürülüyor, sempatizan ve taraftarları dövülüyor, yaralanıyor; yani kırıdayamaz hale getiriliyor. Üstelik aynı dönemde sivil faşist saldırılar ve devletin operasyonları yoğunlaşıyor. Onlarca kişi gözaltına alınıp tutuklanıyor. Bu bir varlık-yokluk sorunudur artık. TİKB önderleri buna bir çözüm bulmak zorundadır. Aksi halde TİKB diye bir örgüt kalmayacaktır.

Dönemin en kitlesele örgütlerinden Dev-Yol başta olmak üzere birçok örgüt, “arabulucu” olmaya çağırılmıştır. HK'nın saldırıları durmazsa, karşılık verileceği duyurulur. Bu örgütler devreye girerler, fakat saldırılar kesilmez. Zaten **“TİKB'yi yok edene kadar” sürdüreceklerini açıkça söylüyorlar. “Topu topu 60-70 kişiler, hepsini bitireceğiz” diyorlar** mesela. Buna dönemin devrimcileri tanıklık.

Bunun üzerine TİKB, “yoldaşlarımıza uzanan elleri kıracağız” diyen bir bildiri yayınlıyor. Osman Yaşar Yoldaşcan'ın komutasında ekipler oluşuyor. Bu sırada pek çok HK'lı ile karşılaşıyorlar; aralarında sorumlu düzeyinde olanlar var, hiçbirine dokunmuyorlar. Sadece tetiği çeken katilleri bulup cezalandırıyorlar. Bu net ve soğukkanlı tutum olmasa, çok daha fazla ölü-yaralı olacak.

TİKB söylediğini yaptı, yaptığını savundu. HK ise öldürdüğü TİKB'lileri üstlenmedi bile. Sonra 12 Eylül işkencehanelerinde çözülerek itiraf ettiler. Yani poliste söylediler. Üstelik **İstanbul'da tek silahlı eylemleri, TİKB'lilere yapılan saldırılardı. Silahlarını, resmi-sivil faşistlere değil, komünistlere çevirmişlerdi.**

Şunu da belirtelim; HK'nın saldırıları, yanlışlarını görüp vazgeçmeleriyle kesilmedi. **TİKB'nin net tavrı, en önemli etkidir. Saldırıların artınca, “bu kez tetiği çekenleri değil, emri verenleri bulup**

cezalandıracağız” açıklaması yapıldı; bunun üzerine saldırıların dozu düştü. 12 Eylül'ün gelmesi ve HK'nın yaşadığı hızlı çözülmeyle birlikte dışarıda tamamen kesildi, bir süre sonra içeride de bitti.

12 Eylül, herkesin filmini çekip önüne koymuştu. “Ajan provokatör” diye saldırdıkları Osman Yaşar Yoldaşcan 12 Eylül'e sıkılan “ilk kurşun” olarak ölümsüzleşti; Mehmet Fatih Öktülmüş, işkencede, ölüm oruçlarında bayraklaştı. Bir bütün olarak TİKB, 12 Eylül faşizmine karşı içeride-dışarıda direnişin sembolü, devrimin yüz akı oldu. HK'nın önderleri ise işkencede çözüldü, çoğu mücadeleyi bıraktı, kalanlar iyice pasifleşti, sonrasında reformist bir partiye dönüştüler zaten.

Aradan geçen onca yıla rağmen **HK'nın devamcıları saldırılar konusunda tek bir açıklama yapmamış, özeleştiri vermemişken; HSA, kendi başına HK'ya özeleştiri veriyor!** Üstelik *“sol içi şiddet ve öldürmeleri haklı ve meşru gösterecek bir neden ve gerçek yoktur, olamaz”* diyerek, yaşananları “sol içi şiddet” torbasına atıp tarafları eşitliyor! Sonrasında yazdıkları daha vahim: *“Örgütlerinin aldığı bir kararı uyguladıkları yanlışması içinde, bunun yarattığı körleşmeyle hareket eden iki genç devrimcinin ölümünün bizlerin elinden olmasını savunmam, savunmam, savunmamalıyız! Bu sadece acı, utanç, vicdan azabı duymamız gereken bir cinayettir! Benim gözümde bu kadar açık ve net!”* (abç, sf. 237)

“Acı, utanç, vicdan azabı” duyması gereken birileri varsa, o da Fatih'e “ajan” diyenler, pusu kurup komünistleri öldürenlerdir. **TİKB'nin yaptığı, bir “nefsi müdafa”dır, asla “cinayet” olarak tanımlanamaz. Buna “cinayet” demek, yoldaşlarına “katil” demektir!**

Üstelik **HSA, HK'lıların ölümünü “cinayet” olarak tanımlarken, TİKB'lileri katledenlere “kandırılmış çocuklar” muamelesi yapıyor. (Dahası o “çocuklar”ı “kandırılanlar”a da özeleştiri veriyor.)** Diyelim ki öyleydiler, -ki o yıllarda MHP'li faşistlerin de aldatıp kullandığı pek çok genç vardı- bu onların suçlarını ortadan kaldırır mı? Komünist ve devrimci katili olduklarını unutturur mu? Ve bu yüzden cezalandırılmalarına karşı çıkmayı gerektirir mi?

Her olay, kendi tarihsel koşulları içinde değerlendirilir. HK-TİKB çatışması da öyledir. **Diğer “sol içi şiddet” durumlarındaki gibi karşılıklı çatışma yaşanmadı. Tümünden imhaya dönük saldırılara karşı, yoldaşlarını ve örgütünü korumak için zorunlu bir savunma yapıldı.** Ayrıca işlerin o noktaya gelmemesi için sonuna kadar uğraşılar, tüm yollar tükenene kadar sabrettiler. Yapmak zorunda kaldıklarında da sınırlar çizdiler: **“Bütün HK'lıları” değil, önce sadece “tetliği çekenleri”, sonrasında ise sadece “emri verenleri” hedef aldılar.** O koşullarda bunu yapmasalardı, yoldaşlarının birer birer ölmesine, örgütün yok olmasına boyun eğmiş olacaktı. İhtilalci komünistlerin gözünde “açık ve net” olan gerçek budur.

Bugüne dek hiç bir devrimci örgüt, TİKB'yi suçlamadı. HK'nın saldırgan taraf olduğunu, TİKB'ye başka çare bırakmadığını biliyorlardı çünkü. Kimi yerde HK'nın saldırılarını durdurmaya çalıştılar, fakat bunlar yerel ve kısmi kalınca,



önlemleri mümkün olmadı. HSA ise, “o iki gencin öldürülmesi, TİKB olarak bizim geçmişimizde kara bir leke olarak varolacaktır” diyor. (sf. 241)

O “kara leke” dönemin HK’lı yöneticilerinin alınlarındadır;

zaten o yüzden 12 Eylül döneminde tel tel dökülmüşlerdir. Bir de, TİKB’nin tarihine ‘kara leke’ bulaştırmaya çalışanların alınlarına durmaktadır!

HSA, ayrıca HK-TİKB çatışmasından yola çıkarak, TİKB’deki bölünmelerde ne kadar hoşgörülü davrandığını kanıtlamaya girişiyor! ‘97’deki ayrılık sonrası kan dökülmemişse, bunu HSA’nın “çıkardığı derse” borçluymuşuz! Oysa yurtdışında ve cezaevlerinde fiili saldırı girişimleri oldu; genel olarak da son derece saldırgan bir tutum sergilediler. (Bunlar tutanaklarda ve sonrasındaki yazılarda ortada duruyor.) Saldırıları kan dökmeye kadar varmamışsa, birçok öznel ve nesnel koşulun çakışmasındandır. HSA’nın “çıkardığı dersle” ve kendisine vehmettiği “olgunluk”la hiç bir ilgisi yoktur!

19 Aralık “pejmürdeliği”

Bu söz HSA’ya aittir. 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleşen cezaevi katliamının ardından 5 Nisan 2001’de, yani 4 ay kadar sonra tahliye oluyor ve dışarıda örgütün durumunu böyle tanımlıyor. “*Örgüt darmadağınık vaziyetteydi, yeraltındaki yönetici merkez organın esamisi bile okunmuyordu, bütün işler polis dahil herkesin gözü önündeki iki kadroya kalmıştı!*” (sf. 272)

Öyle bir anlatıyor ki, sanki o güne dek tıkrık tıkrık işleyen bir yeraltı örgütü varmış da 19 Aralık sonrası o hale gelmiş! ‘90’ların ortalarından itibaren bütün örgütü legalize eden, yeraltı organlarını ve illegal faaliyetleri bitiren kendileri değilmiş gibi, güya bu tabloya şaşıyor! Ve yaptığı tercihi de bununla açıklıyor. “*Önümde iki seçenek vardı: Önceliği ve ağırlığı ya örgütün toparlanmasına verecektim, ya da ÖO direnişinin bir an önce tatmin edici bir sonuca ulaşmasına kilitlenecektim. Tercihimi ikincisinden yana yaptım.*” (agy)

Düşünün; örgütün lideri cezaevinden çıkıyor, -hem de kritik bir dönemde- örgütünü çok kötü bir durumda buluyor; ama onu toparlamak yerine ÖO’nun bitirilmesine kilitleniyor. İkisi birden yapılamaz mı? Ya da tercih etmek zorundaysa, örgütü seçmesi gerekmez mi? Örgüt toparlanmadan ÖO’nun istenildiği şekilde bitirilmesi dahil hiç bir faaliyetin doğru-dürüst yapılamayacağını bilmez mi? Bırakalım bir lideri, bir kadro bile böyle düşünür.

Ama durum başka! **HSA’nın eşi ÖO’nun içinde yeralıyor ve ÖO devam ederse, onu kaybetmekle karşı karşıya kalacak!** O da tüm zamanını,

enerjisini buna harcıyor. Hem de öyle böyle değil! Çalmadığı kapı, girmedığı yer kalmıyor! **Elinde eşinin fotoğrafı, gazete gazete, kanal kanal dolaşıyor. Bakanlıklar, TÜSİAD, Avrupa Parlamentosu vb. görüşmediği kurum kalmıyor nerdeyse...**

Eşinin ölümünü durdurmaya çalışması anlaşılır bir şey. Ama **tutsak aileleri bile, sadece kendi çocuklarıyla ilgilenmeyi, yalnız ondan bahsetmeyi ayıp sayarlar.** Yıllarca görüşlere gide-gele diğer tutsakları da tanımış, sevmişlerdir. Keza çocukları, ayrıcalık yapmamaları konusunda onları uyarmış, eğitmiştir. HSA, bir tutsak ailesinin gösterdiği bu duyarlılığı bile göstermiyor; eşi dışında -ki ÖO’da daha kötü durumda yoldaşları vardır- hiç birini ağzına almıyor. Eşini kurtarmak için ÖO’nun bir an evvel bitmesini isteyen, bunun için deli-divane koşturan biri var karşımızda.

Siyasetlerle tartışmaya gelince, iş değişiyor tabii. “*Gittiğim hiç bir yerde direnişi temsil ettiğim iddiasında bulunmadım*” dedikten sonra, “*kaldı ki, yedi örgütün oluşturduğu ve başka bazı örgütler tarafından da desteklenen platformu ... temsil yetkim olduğu halde, bunu bile öne çıkarmadım*” diyor. (sf. 284) **Yedi örgüt ona böyle bir yetki verdi mi bilmiyoruz, -şimdiye kadar duymadık- hatta kendi örgütünden böyle bir yetki aldı mı, o da belirsiz!** Fakat Adalet Bakanı dahil yaptığı tüm görüşmelerde “arabulucu” olmaya hazır olduğunu söylüyor. Hatta “*papa seçimi gibi içeri gireceğiz ve tüm örgütleri ikna edip çözümü sağlamadan çıkmayacağız*” diye güvence veriyor. (sf. 278)

Öyle bir tablo çiziyor ki, milletvekillerinden gazetecilere, baro başkanlarından AP üyelerine kadar herkes par-tutuş olmuş, ÖO’yu olabilecek en iyi koşullarda bitirmeye uğraşıyorlar! 19 Aralık katliamının en önemli sorumlularından Adalet Bakanı bile, neredeyse ikna oluyor! Ama Ecevit’te takılıyor! Ya da HSA’nın tespitiyle “Ergenekoncular devreye girip çözüme taş koyuyorlar.” (sf. 279) Bir de DHKP-C’nin uzlaşmaz “maksimalist” tavrı, “siyasi körlüğü” olmasa, sorun çözülecek! (sf. 283)

DHKP-C’nin 19 Aralık öncesi ve sonrasında ki hataları bir yana, (ki bunları o dönem ayrıntılı yazmıştık) **DHKP-C ve “Ergenekoncular” yüzünden sorunun çözülmediğini söylemek, 19 Aralık saldırısından hiç bir şey anlamamak demektir.** Bu saldırının sadece içeriyle sınırlı olmadığını, **Ecevit’in “19 Aralık olmasaydı, IMF programını uygulayamazdık” sözü, yeterince ortaya koymuştur zaten.** En fazla F Tipleri’nde kimi hakların elde edilmesi sağlanabilirdi ki, bu da ancak ölümler sayesinde mümkündü. **Tutsakların kararlılığı ve peş peşe ölümleri, devleti bir çözüm üretmeye zorladı; ÖO’cuların tahliyesi de böyle gerçekleşti.**

HSA ise, devlet görevlileriyle yaptığı görüşmelere büyük anlamlar yüklüyor. Örneğin Adalet Bakanı ile görüşmesindeki izlenimini şöyle aktarıyor: “*Hikmet Sami Türk, ne 19 Aralık’ta neler yaşandığına dair, ne de bizleri gömmeye çalıştıkları F tipi denilen beton mezarlar konusunda en ufak bir fikre sahipti. Konuşmamın başlarında bunlara dair anlattıklarımı şaşkınlıkla dinlediğini fark ettim... ‘doğru mu bunlar’ dercesine Ali Fuat Ertosun’a bakıyordu.*” (sf. 276)

Böylece Bakan’ı aklıyor; suçu o dönem Cezaevleri Genel Müdürü olan Ertosun’a yıkıyor. Oysa **üst düzey yöneticiler, hep böyle davranmaz mı? Örneğin ağır işkencelerden geçersiniz, polise bu emri veren müdür sizi öyle görünce şaşırır! Polislere fırça bile atar!** Savcılıkta ve mahkemede suç duyurusunda bulunursunuz, işkence yapıldığına inanmaz; “işkence yapılsaydı, sen ifade vermeden gelebilir miydin” der hatta.

“Cellatlık ve papazlık” her daim egemenlerin yönetme yöntemi olmuştur. Ama HSA, daha önce alıntıladığımız gibi, Çanakkale’de cezaevi müdürünün “namus sözü”yle yoldaşına işkence yapılmayacağına inanıyor. (sf. 183) Bursa Cezaevi’nde müdürü rehin almak isteyenlere, “bunun dürüst bir tavır olmayacağını” söyleyerek engel oluyor; sonra o müdür koşuğlara operasyon çekiyor. (sf. 164) 19 Aralık’ta da Adalet Bakanı’nın gelişmelerden habersiz olduğunu ve çözmeye çalıştığını iddia ediyor. (sf. 276) **Yani “papaz”ların sözlerine inanıyor, o sözleri referans alarak olayları yorumlamaya kalkıyor!** Ve ÖO’nun bir an evvel bitmesi için kendisine yardım eden herkese (Mehmet Bekaroğlu’ndan Cohn-Bendit’e, bir dönem AKP’yi destekleyen Oral Çalışlar, Alev Er gibi liberallere) minnetlerini-teşekkürlerini sıralamaktan helak oluyor.

19 Aralık, HSA başta olmak üzere tasfiyecilerin yüzlerini açığa vurduğu önemli kesitlerden biridir. **‘80’li yılların tasfiyecileri için 12 Eylül neyse, ‘90’ların tasfiyecileri açısından 19 Aralık aynı işlevi görmüştür.** HSA, uzun uzun 19 Aralık saldırısını anlatmış; o tarihten itibaren tüm tutsaklar açlık grevine başlarken, o Edirne’ye sürüldükten 6 gün sonra “mide kanaması” geçirdiğini söyleyip bırakıyor. Daha önce Antep Cezaevinde iken yanındaki yoldaşların böyle bir karar aldığını söyleyerek, açlık grevlerine katılmayışına “örgüt kararı” havası vermeye çalışmıştı. Ama bu kez buna da ihtiyaç duymuyor!

19 Aralık’ta mecburen 6 gün AG yapan HSA, ‘96 yılında tüm cezaevlerinde direniş sürerken (KG ile birlikte) tek bir gün bile açlık grevi yapmadı. Üstelik onların kararıyla cezaevlerindeki tüm TİKB’liler, “Süresiz Açlık Grevi” adı altında fiilen Ölüm Orucu’na gitmişken...

2001’de DHKP-C’yi Sarıkamış Dağları’nda askerleri ölüme sürükleyen Enver Paşa’ya benzetiyor ama ‘96’da kendilerinin yaptıklarını anlatmıyor! **İçerideki tüm kadroları aynı anda ölümle karşı karşıya bırakmış olmanın rahatsızlığını hiç yaşamıyor, fakat 19 Aralık sonrası, eşinin ölüm riski karşısında deliye dönüyor ve onu kurtarmak için her yere başvuruyor.** Bu nasıl bir önderlik anlayışıdır?! Nasıl bir “çifte standart”, nasıl bir “ben merkezilik”tir?!

Neresini düzeltelim?

Bilinen bir anekdottur. İki arkadaş bir nehrin kenarında oturuyormuş. Biri demiş ki, “*Hız. İsa, elindeki kılıçla Dicle Nehri’ni ikiye yarmış.*” Arkadaşı, “*Söylediklerinin neresini düzeltelim*” demiş. *Bir kere Hz. İsa değil, Musa’dır. Elindeki kılıç değil, asadır. Nehir de Dicle değil, Nil’dir*” diyerek tepki göstermiş.

HSA’nın yazdıklarının önemli bir kısmı aynı duygu uyandırıyor. Bunlardan biri de konferanstr.



Yıllarca konferans yapmamaları, MK'yı iki kişiyle dondurmaları konusunda bugüne dek yapılan eleştirilere HSA kitabında yanıt veriyor. Kendisinin her dönem konferans istediğini, ama KG'nin ertelediğini

söylüyor. Temmuz 95'te yazılı

bir konferans çağrısı yapmış, ama nedense cezaevindeki "yönetici organa" sözlü olarak açıklamış! (sf. 253) Bu sözlü çağrıya "yönetici organdan 4 kişi" karşı çıkmış! Hem de niye? *"Konferansın olmasını biz de istiyoruz. Fakat öncesinde konuşulmasını istediğimiz başka konular var"* diyerek... Ve TP süreci böyle başlamış! (sf. 254)

Şimdi bunun neresini düzeltelim?

En başta, **HSA'nın sözünü ettiği (yazılı ya da sözlü) herhangi bir "konferans çağrısı" yoktur; içeride-dışarıda, '95'te ya da başka bir tarihte, böyle bir çağrıyı duyan-gören olmamıştır.**

İkincisi, gündemdeki konular gerçekte konferans değil kongre gerektirecek denli önemli konulardır: Tüzüğün ve örgüt içi demokrasinin işletilmemesi, operasyonların değerlendirilmesi, illegal örgüt komitelerinin EKK (Emeğin Kurtuluşu Kurultayı) ya da AFMK'ya (Anti-faşist Mücadele Komiteleri) dönüştürülmesi, örgütün cezaevinden ve dergi bürolarından yönetilmesi, yeraltı faaliyetinin durması, Parti'nin 'ulu zaman'a ertelenmesi, "teori"nin entelektüel bilgiçliğe dönüştürülmesi, vb, vb...

Bu eleştirileri dile getirenler, konferans gibi herkesin eşit konumda olacağı, tüm delegelerin rahatça konuşup tartışacağı ve yeni bir MK'nın seçileceği bir ortam varken; eski MK'nın görevlerinin devam ettiği, tartışmaların bastırıldığı, delegelerle görüşmenin "hizip" olarak damgalandığı, eleştiren kadroların "sürgün"e gönderildiği TP'yi neden tercih etsinler? TP gibi ML örgüt tarzına aykırı bir formata zorlanmaları, tam da konferansın yapılmamasından kaynaklanmadı mı? Her konferans talebini erteleyen, en sonu *"uzlaşma olmadan, konferans olmaz"* diyerek, örgütü iki buçuk yıl TP'ye mahkum eden kendileri değil miydi? (*)

Biriken sorunlar nedeniyle konferansın yapılmasını kadrolar bir kez daha yineleyince, HSA ve KG en azından bir tartışma ortamına razı oldular.

Nasıl olsa ipler ellerindeydi. **Sözde tartışmaya katılan herkes "eşit"ti, fakat Orwell'in "Hayvanlar Çiftliği"ndeki gibi "domuzlar daha eşit"ti! Kendilerini eleştirenleri çeşitli yöntemlerle yıldırmaya çalışırken, yanlarında olanları yüceltiler, yükselttiler.**

"Pratiğimiz, söylemlerimizin dışında, dahası onlarla çelişecek şekilde başka yöne kaydı... dokumuz bozuldu. Örgütün orta sahasını... küçük-burjuva aydın özentileri kaplamaya başlarken, gövdeyi ise...dar pratikçi bir semt gençliği oluşturur hale geldi" diye itiraf ediyor HSA. Hemen ardından şunu da ekliyor ama. *"Kenan da ben de resmen uyuduk, bu içten içe bozulup çürüme karşısında."* (sf. 250)

Oysa ne "pratikleri söylemleriyle çelişik"ti, ne de "uyudular!" Aksine bilerek, isteyerek bu yola girdiler. Bu yöndeki eleştiriler '94 yılından itibaren ifade edildi; TP'de ise açık bir mücadele konusu haline geldi. Bırakalım "uyumayı", örgütü uyandırmaya çalışanları cezalandırdılar, örgütten attılar.

HSA, konferansta olduğu gibi MK konusunda da doğruyu söylemiyor. '91'de yapılan 2. Konferans'ta, kendileri dışında (ki o zaman üç kişiler) iki kişiyi daha MK'ya önerdiğini, fakat bir delegenin karşı çıkmasıyla önerisini geri çektiğini iddia ediyor. (sf. 216) **Konferansa katılan 20-25 kişi var, ama bir kişinin itirazı yetiyor!** "Kooptasyon" denilen atama yetkisini, konferanstan alıyorlar, ama yıllarca atama yapmıyorlar. Bir de sıkılmadan "kimseleri beğenemedik" diyor! O halde iki kişiyi neden ve nasıl öneribildin?! Yine her yanında dökülen bir tutarsızlıklar dizisi daha!

Gerçek şudur: İkinci Konferans, '91 Mayıs ayında toplandı. **Birinciyle arasında 10 yılı aşkın bir süre vardı ve delegelerin çoğu ilk kez bir konferansa katılıyordu. Konferans gündemi, öncesinden delegelere bildirilmemiş, bir önhazırlık olanağı tanınmamıştı. Onun için -gençlik dışında- konferansa yazılı bir rapor ya da öneri sunan olmadı.** (Gençliğin raporunun okunması da HSA tarafından engellendi.)

Konferans sırasında HSA, delegeler arasındaki deneyimsiz genç kadrolardan dolayı "kooptasyon" (atama yapma) yetkisi istedi. Delegeler, gerek MK'daki yoldaşlara duydukları güven, gerekse illegalite nedeniyle bu yetkiyi verdiler. **Konferansın hemen ardından MK'nın bu yetkiyi kullanacağını düşünüp MK'nın genişletileceği beklentisi ve güveniyle konferanstan ayrıldılar.** Böyle olmadığını, aksine "3 kişilik MK"nın da cezaevindeki üyesinin fiilen işlevsizleştirildiğini, yani iki kişi kaldıklarını, dolayısıyla bir hücre olma özelliğini dahi kaybettiklerini, '95 yılındaki TP sürecinde öğrenebildiler.

Bu, aldığı yetkiyi kötüye kullanmak, yoldaşların güvenini istismar etmek değil de nedir?

Onları kongre-konferans konusunda bilgisiz bırakıp, sonra bu bilgisizlikten yararlanmak değil de nedir? Dahası, "kimseyi beğenmemek" nasıl bir kendine sevdalılık, kibir ve keyfiyettir? O "beğenmedikleri" yöneticiler, 12 Eylül direnişini yaratmış, '90 atılımını gerçekleştirmiş, örgütü toparlayıp güçlendirmişken...

HSA diyor ki, *"TP'de tek sorumlu 'iki kişilik MK', daha doğrusu 'onun en sekter ve bürokratik üyesi'*

olarak bendim." (sf. 254) Devamında, TP'nin ilk haftalarında *"vahim hatalar"* yaptığını, fakat eşinin uyarısı ile *"bataklıktan çıktığını"* söylüyor. Ama yine de *"örgütün yaşadığı tıkanma dahil, işlenen bütün günahların ana sorumlusu, sekter ve dağıtıcı bir yönetici imajının üstüne yapışması"*ni önleyememekten yakınıyor. **(İki cilt halinde "anı"larını yazmasının asıl sebebinin de, bu "imajı" silmek olduğu anlaşılıyor. Çünkü döne döne öyle biri olmadığını kanıtlamaya çalışıyor.)** Buna karşılık diğer MK üyesi KG'nin geri planda durduğunu, *"olaylara yukarıdan bakabilen, kucaklayıcı, olgun ve mantıklı bir lider"* imajı çizdiğini ve *"kısmen başarılı çıktığını"* iddia ediyor. (sf. 257)

HSA "görüngü"lerle gerçekleri birbirine karıştırıyor. Oysa TP'nin başını çeken yöneticiler, bu "görüngülere" aldanmayacak kadar tecrübe ve birikime sahiptiler.

HSA, daha TP başlar başlamaz, *"burada MK eleştiriliyor, taraf olun"* çağrısı yaparak ve hemen ardından "hizip" yaygarası kopartarak, eleştirileri bastırmak istedi. Ona dönük tepkilerin artması bu yüzdendi. KG ise bir süre sessiz kaldı, hatta HSA'yı "günah keçisi" olarak kadroların önüne attı. Eğer KG'nin bu tutumu işe yarasaydı, HSA'yı orada harcamaya hazırdı.

Ama kadroların ezici çoğunluğu, yaşananlardan HSA kadar KG'nin de sorumlu olduğunu biliyorlardı. **Üstelik sinsi yöntemler kullanan KG'yi daha tehlikeli buluyorlardı. Zaten sorun HSA ve KG'nin kişisel özellikleri değildi.** TP'nin başladığı ilk günlerde kaleme alınan Eylül '95 tarihli *"Mücadelenin her cephesinde devrimci olmak"* başlıklı yazıda, *"bugün sorun, tek tek kişilerden çıkıp, Leninist bir örgütün ilke ve normları olmuştur. ... K'nın söylediği gibi 'MK'dan bir üye (HSA kastediliyor-nba) ile çıkan sorunlar' olarak da görmüyorum, bir bütün olarak örgütsel hatalarımızı, eksikliklerimizi koymaya çalışıyorum"* denilerek, KG'nin sözlerine itibar etmedikleri net biçimde belirtiliyor. Sonrasında kaleme aldıkları yazılarda ise, asıl muhatapları KG'dir ve onun savundukları çürütülmüştür.

HSA, TP'de kendisinin hedef alındığını söyleyerek, TP'yi çarpıtmakla kalmıyor, buradan kendisine pay çıkarıp büyüklük taslamaya devam ediyor. Oysa TP'nin ilk günlerindeki öfke parlamalarının ardından silik bir profil çizdi, tüzük dışında yazdığı ve söylediği bir şey olmadı; hatta tartışma sertleşip kadroların kararlılığını gördükçe KG'nin koltuğunun altına sığındı. **Giderek "iki kişilik MK" da silindi, "K çizgisi"ne dönüştü; saflaşma "K çizgisi" ile Bolşevik çizgi arasında yaşandı,** tasfiyecilikle devrimci duruş çarpıştı. **Kadrolar "K eksemi"ni seçmeye zorlandılar. Bu tablo karşısında bile HSA sessiz kaldı.**

Tasfiyecilik "K çizgisi"nde birleşmiş, HSA da buna tabi olmuştu. Ancak bu, KG'nin TP'den güçlenerek çıktığı anlamına da gelmiyordu. **Korku ve tehditle, yanı sıra kendilerine güvensizlikle "K çizgisi"ne biat edenler, kısa sürede dağıldılar.** Kimisi devletin şiddetiyle yüzyüze geldiğinde, kimisi de amaç ve özsaygı yitimi yaşayarak döküldü. Tasfiyecilerin 2009'daki ayrışmasında KG'nin yanında çok

(*) TP, uzun süredir örgütün gidişatı konusunda kaygılar taşıyan yönetici kadroların, il komitelerinin EKK komitelerine dönüştüğünü yazan bir raporu MK'yla tartışmaları üzerine başladı. *"EKK nedir" sorusuna verilen, birbiriyle çelişik, ama EKK'yı örgütün yerine ikame eden yanıtlar, bardağı taşıran damla oldu. Durum öylesine vahim ki, KG, "EKK'yı bir tek eşinin anladığını, onun da eksik anladığını" söyleyecekti. Adeta bir komedi filminin repliğini andıran sözlerle...*

sınırlı bir grubun kalması, TP'de başlayan sürecin doğal bir sonucuydu. **Sonrasında ne "K çizgisi" kaldı ne de K!..**

Tasfiyecisiniz! Mültecisiniz!

HSA "üzerime yapıştı" dediği, "dağıtıcı, sekter yönetici" sıfatından kurtulmak için, kendisinin '79 yılında yapılan İMT'de "genç yoldaşlara yer açmak amacıyla MK'ya aday olmadığını" belirtiyor. (sf. 230) İlerleyen sayfalarda İMT'ye yeniden dönüyor ve MK'ya aday olmayışını şöyle gerekçelendiriyor: "Bizler ikinci kuşaktan yoldaşların önünü açmalı, koltuklarımızı onlara bırakmalıydık. Kaldı ki, ayrılık sonrası süreçte kendisinden beklenen sorumlulukları yerine getirememiş bir organın üyesi olarak aynı göreve yeniden talip olmayı, özeleştiride samimiyetsizlik ve işi pişkinliğe vurmak olarak görüyordum." (sf. 261)

Daha '79 yılında 27 yaşında bir genç iken, "ikinci kuşak" olarak adlandırdığı -kaldı ki kendisinin "birinci kuşak" olduğu da doğru değil- İsmail Cüneyt ve Sezai Ekinci'nin "önünü açıyor"! Gelin görün ki, '90'ların ortasında yaşı 45'i bulmuşken, kendisinden 5-10 yaş küçük yoldaşlarının "önünü açmak" şöyle dursun, engellemek için her şeyi yapıyor. Sonrasında da "koltuğa yapışmaya" devam ediyor! Hem de "kendisinden

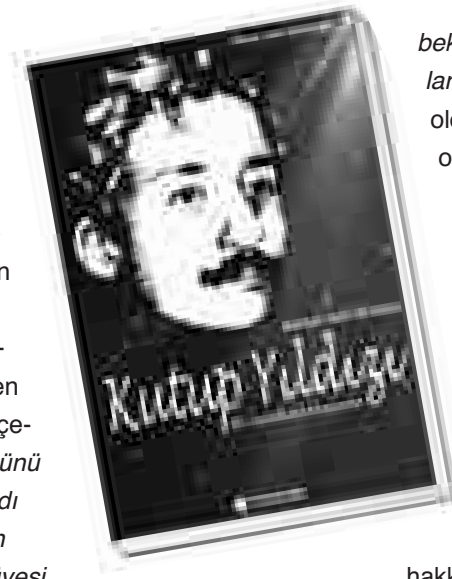
(*) Fatih ve Osman, İMÇ ve Fatih-İtfaiye duraklarında Adil Özbek hainine OÇ veriyormuş. Adil haini de HSA'nın evinin Yavuz Selim'de olduğunu tahmin etmiş. O duraklara yakın olan onlarca semt var; ama hain en doğru tahmini yapıyor! Buna rağmen devlet, 6 ay boyunca gece gündüz uğraşmış, tüpçü olmuş, taksici olmuş; HSA'nın evini ancak 6 ayda bulabilmiş!.. Fatih ve Osman'ı suçlayabilmek için fazlasıyla zorlama bir senaryo.

Yanısıra, Adana'daki bir sendika ağasından bahsederken, Fatih'in onun başkan olmasına önayak olduğunu yazıyor. Önceleri devrimci-demokrat olduğu halde, elde ettiği statü ya da para ile başı dönen pek çok kişi vardır. Hiçbir açıklama yapmadan bunları yazıp geçmek, Fatih'in o kişiyi desteklemekle yanlış yaptığını söylemektir.

24 Ocak 2020 tarihinde yayınlanan "Fatih'i sömürme yarışına çıkanlara dair" başlıklı yazıda, Fatih'in arkasına saklanıp kendi hatalarını meşrulaştırmaya çalışanlara haklı eleştiriler yapılıyor. Fakat TİKB tarihini anlatırken Fatih'ten doğru-düzgün bahsetmemek, ya da hatalı göstermeye çalışmak da Fatih'e saygısızlıktır.

Esasında asıl sorun, Fatih'in mirasına sahip çıkmaktır. Onun değerlerini yaşatmak, ML çizgide büyümek, işçi ve emekçilerin öncülüğünü yapabilmektir. Fatih dahil tüm şehitlere karşı işlenen en büyük suç, kolektif yapının tasfiyesidir. Mücadele kaçınlarının her tür pervasızlığının zeminini de bu ortam oluşturmuştur.

Geçerken şunu da söyleyelim: Fatih'i anlatmak iddiasıyla yayınlanan, Oktay Duman ve Bektaş Karakaya'nın "Benim adım Dilaver" adlı kitabı ve "Hoşçakalın Yoldaşlar" belgeselinde, asıl amacın kendilerini aklamak ve Fatih üzerinden rant elde etmek olduğu çok açıktır. Kitabın arka kapağında Fatih'i, "Türkiye'de 1970'lerin ikinci yarısından itibaren... mücadelede yerini almış yüzlerce seçkin devrimciden biri" olarak tanımlayarak, onu sıradanlaştırmayı, "yüzlerce devrimci" içinde eritmesi bile, aslında Fatih'i değil, kendilerini büyültmeye çalıştıklarını gösteriyor. Oysa Fatih'in TDH içindeki yeri, Deniz, Mahir ve Kaypak-kaya'nın yanındır. Buna itiraz edecek kimse de yoktur.



beklenen sorumlulukları yerine getirememiş" olduğu ayan-beyan ortada iken...

Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz! 40 yıllık pratik ortada! Durum buyken '79'la ilgili yazdıklarına neden inanalım? Aynı dönem MK'ya aday olmayan biri hakkında, "zaten aday

olsa da seçilmeyeceğinin farkındaydı" (sf. 261) diyebiliyor mesela; belki kendisi de aynı düşünceyle aday olmaya cesaret edememişti?!

"Sekter, dağıtıcı, kariyerist" sıfatları üzerine yapışmışsa, bunda mutlaka gerçek payı vardır. Örgütsel mücadelede herkes birbirine birçok sıfat yakıştırabilir, ama bunlar tutuyorsa ve aradan geçen yıllara rağmen değişmiyor aksine pekiyorsa, öyle olmadığını kanıtlamak için çırpınmanın bir yararı yoktur. Çırpındıkça daha çok batılır. HSA'nın da durumu budur.

Mesela son derece açık biri olduğunu, TP tutanaklarını ve konferans belgelerini herkese açtıklarını iddia ediyor. En son 2009'daki tartışmaları zaten internet üzerinden yaptıkları için, herkese açılması doğal. Ama TP tutanaklarını, ne sürecin sona erdiği '98 başında; ne de sonrasında açıkladılar. Kadrolarına bile çok az bir kısmını, o da birçok çekince koyarak okuttular. 29 Aralık 1997 tarihinde yayınladıkları genelgede hangi yazıların okunacağını seçerek belirtiyorlar. KG'nin tüm yazıları okuma listesindeyken, HSA'nın, "vahim hatalar"la dolu (bu ifade HSA'ya ait) yazıları listeye konmuyor.

Biz hep belgelerle konuşuyor, yazıyoruz; kendi yazdıklarından alıntılar yaparak eleştirilerimizi ortaya koyuyoruz. Fakat onlar her daim kaçak güreştiler. Sürekli TP'yi gündeme getiren, fakat ısrarla TP tutanaklarını yayınlamayan da yine onlar oldu. Aradan 25 yıl geçtiği halde yazdıkları kitabın önemli bir kısmında TP'ye atıf var. Cinayeti işleyen birinin dönüp dolaşıp olay yerine gelmesi gibi, TP'ye dönmeden edemiyorlar. Çünkü TP, onların "suç mahali"dir. Keza suçlarını önlerine seren, ama görmemek için sürekli gözlerini kaçırdıkları bir ayna... Hangi aşamalardan geçip nereye varacaklarını son derece isabetli biçimde ortaya koyan kehanetler dizisi... O kehanetlerin her biri gerçek oldu.

Tasfiyecilikle mülteciliğin birbirini besleyip büyüttüğü, bu kehanetlerden biridir. '90'ların ortasında girdikleri tasfiyeci rotayı, mültecilikle noktaladılar. Gelin görün ki, tasfiyeciliği "fiili tasfiyecilik" gibi ucube bir tanımla salt "faaliyetsizlik"le sınırlandırdılar; mülteciliği ise "siyasi sürgün" olarak tanımladılar. Böylece kendi durumunun teorisini yapmanın en mükemmel örneğini sundular.

"Oya ile ikimizin 2002 sonundaki örgüt kararıyla

çıkışımıza kadar yurtdışına çıkanların istisnasız hepsi, bunu örgütün onayı ya da bilgisi dışında kendileri organize ettiler" diyor mesela. (sf. 15)

Gerçek şudur; mülteciliği kınayan ve 12 Eylül döneminde kadrolarına yasaklayan TİKB, ML bir örgüttü; 2000'li yıllarda ise tasfiyeci bir çevreye dönüştüler. Bu çevre, tabii ki yurtdışına çıkışa onay verecekti! (Sonra kendi aralarındaki çelişkiler keskinleşince "yurda geri dön" çağrısı yaptılar; ama "örgüt kararı"yla yurtdışına çıkan HSA, aksi yöndeki "örgüt kararı"nı dinlemeyerek orada kalmaya devam etti.)

HSA, 12 Eylül dönemini anlatırken, diğer örgüt liderlerinin "pasaport kuyruğuna girdik" sözü üzerine, "nasıl direniriz diye düşüneceklerine, nasıl sıvışırsınız düşünüyorlar" diyor. 19 Aralık, 12 Eylül'den sonrakı en önemli kırılma noktasıdır; 19 Aralık sonrası da "nasıl sıvışırsınız" diyen de, kendileri olmuştur.

Bir kez daha yineliyoruz: Tasfiyecisiniz! Mültecisiniz! Sayfalarca kitap da yazsanız, bulduğunuz her mecrada saatlerce konuşsanız da, bu gerçeği örtbas edemezsiniz! Komünist bir örgütü darmadağın etmek, işçi ve emekçileri öncü bir güçten mahrum bırakmak gibi öylesine büyük bir suç işlediniz ki, bunun vebalinden kurtulamayacaksınız!

Sonuç olarak

Yazımızın başında anı kitaplarına dair görüşümüzü ortaya koymuştuk. HSA da anı kitaplarını eleştiriyor: "Ufak tefek bazı hata ve kusurlar dışında istisnasız hepsi mükemmele yakın bir geçmişe sahiptirler. Örgütlerinin tarihinde iz bırakan ne varsa ya onların eseridir ya da en büyük pay onlarındır" diyor mesela. (sf.170)

Bu tür eleştirilerle kendisinin öyle yazmadığını kanıtlamaya çalışıyor fakat aynı yaklaşımı o da sergiliyor. Zaten kitabı yazma amacının, kendisine dönük eleştirilere yanıt vermek; "üzerime yapıştı" dediği sıfatları silmek, "dürüst-samimi-iyi bir önder" portresi çizmek olduğu anlaşılıyor.

Kendi gerçekliği ile olmak istediği kişi arasındaki açığı farkını kapatabilmek için de her yolu deniyor. Mesela TİKB'yi TİKB yapan, ona temel özelliklerini kazandıran en önemli önderlerine, Osman ve Fatih'e kitapta olabildiğince az yer veriyor. Geçirdiği yerlerde ise onları etkisiz ve hatta "hatalı" göstermeye çalışıyor. (*)

TİKB'nin güçlü mirasını, yarattığı gelenekleri reddedenler, aynı noktada buluşuyorlar. Bir taraftan o mirastan nemalanmak istiyorlar, diğer taraftan TİKB'ye ait tüzük, program, gelenek, değer ne varsa, unutulması ve yok olması için uğraşıyorlar. Bunun en etkili yolu olarak da TİKB tarihini tahrif ediyor, çarpıtıyor, yalan-yanlış bilgilerle kafa bulandırıyorlar.

Bu harekete sahip çıkanlar ve geleneği sürdürenler, her tür çarpıtmaya, kendilerini aklama girişimlerine karşı mücadeleden vazgeçmeyecek! "Nostalji yapıyorlar" karalamalarına aldırmadan geçmişlerine sahip çıkmaya devam edecek! Her kimden gelirse gelsin, şehitlerine, tarihlerine dönük saldırılara izin vermeyecek! Ama hepsinden önemlisi, bu hareketin yarattığı değerleri, gelenekleri yaşatmayı ve büyütmeyi sürdürecektir!...

Emperyalist savaşta yeni aşama...

İran'ın ülke dışındaki savaşlarının komutanı olarak bilinen Kasım Süleymani 3 Ocak günü Irak'ta ABD saldırısı sonucu öldürüldü. Ocak ayı içinde gerçekleşen Moskova ve Berlin toplantılarının ardından General Hafter önemli bir güç kazanmış oldu. Suriye Ordusu 29 Ocak günü İdlib'in en önemli kenti olan Marat el Numan'ı ele geçirdi. Aynı gün Trump, “yüzyılın anlaşması” propaganda-sı altında, İsrail'i yanına alarak Kudüs'e ve Filistin'e dönük “işgal planı”nı açıkladı.

Ve Türkiye, Suriye'de boşa çıkan hesaplarını Libya için yeniden güncelliyor. Yanısıra ABD'nin İran savaşında rol almaya istekli davranıyor. Son döneme damgasını vuran gelişmeler, emperyalist savaşta yeni bir aşamaya geçilmekte olduğunu gösteriyor. Ve yeni dönem, çok daha karmaşık, sancılı ve şiddetli bir süreç olacak.

Suriye'de savaşın sonu

2001 yılında 11 Eylül saldırıları ile başlayan, Afganistan ve Irak işgalleri ile devam eden yeni emperyalist savaşta, Suriye savaşı en önemli etaplardan birisiydi. 2011'de ABD yanlısı dinci-gerici çeteler eliyle başlatılan savaş, 2014'te IŞİD'in piyasaya sürülmesiyle daha şiddetli hale geldi. Dönüm noktası da bu oldu. O güne kadar İran'ın silahlı güçleri Suriye'nin büyük bir yenilgi almasını önlemiş, Esad hükümetinin varlığını korumasını sağlamıştı.

2014'te önce Kürt hareketinin IŞİD'i durdurmayı başarması, bir yıl kadar sonra Rusya'nın savaşa dahil olması savaşın seyrini değiştirdi. Kürt hareketi ABD ile birlikte Suriye'nin kuzeyi ve doğusunda IŞİD'in elindeki bazı kentleri kontrol altına alırken, Suriye Ordusu da, Rusya ve İran'ın yardımıyla, kaybettiği kentlerin önemli bir bölümünü geri aldı.

2019 yılında, Suriye'de artık savaşın sonu anlamına gelen gelişmeler peşpeşe yaşandı. İdlib dışında, IŞİD'in ve cihatçı çetelerin bulunduğu bütün kent ve mahalleler temizlendi. Böylece ABD'nin “IŞİD'e karşı mücadele” üzerinden oluşturmaya çalıştığı meşruiyet ortadan kalktı. Bu koşullarda, Türkiye'nin baskısı üzerine, TSK'nın 9 Ekim 2019'da Tel Abyad'a (Gire Spi) girmesine izin vermek zorunda kaldı. Ardından Suriye'deki ABD askerlerini geri çekeceğini açıkladı.

Elbette ki, ABD'nin asker çekme açıklaması doğru değildi. Afganistan ve Irak'ta da olduğu gibi, geri çektiği askerlerden çok daha fazlasını bir süre sonra yeniden Suriye'ye taşımaya başlayacaktı. Ancak bu geri çekilme kararı, çok daha önemli bir durumun ifadesiydi: **ABD, 2011'de başlattığı Suriye'yi “Libyalaştırma”, yani yönetimi devirme, ülkeyi parçalamaya ve kontrol altına alma planının yenilgiye uğradığını artık teslim etmişti.** Bu, “bir savaşın sonu” anlamına geliyordu.

Suriye'deki savaş ve sorunların tamamen bitmesi, belki de uzun yıllar olacak, ancak **Ekim 2019'daki ABD'nin asker çekme kararı, Suriye**

savaşının “stratejik olarak” bittiği anlamına geliyor.

“Savaşın bakiyesi” olarak geriye üç temel unsur kaldı. **Birincisi ve en kolayı İdlib'dir.** Suriye Ordusu ve Rusya, diğer emperyalistlerin baskısına rağmen İdlib'i adım adım temizlemeye devam ediyor. **İkinci konu; Türkiye'nin Afrin, Cerablus, Tel Abyad gibi noktalarda sürdürdüğü işgaldir.** Rusya bu işgalin, bir savaş yaratmadan bitmesi için uğraşacaktır; ancak bu, Türkiye'nin ilhak heveslerinin büyüklüğü karşısında çok kolay olmayacaktır. Belki de yıllara yayılan biçimde ve uluslararası konjonktürdeki değişmelere bağlı olarak gerçekleşecektir. **Üçüncü ve en önemli konu ise, Kürt hareketinin durumudur.** Ülke-de “yeni düzen”in nasıl kurulacağı, Suriye'nin iç dinamiklerinden öte uluslararası gelişmelere bağlıdır. ABD'nin asker çekme kararı, Kürt hareketinin bir anda mevzi kaybetmesini getirmişti. Ancak ABD'nin bölgeye ilişkin planları bitmiş değil. Hazırlığı yapılan İran savaşında, Kürt hareketinin, Irak hükümetinin, Irak Kürdistan Bölgesi'nin tutumu gibi çok yönlü değişkenler sözkonusudur. Bu nedenle, **Suriye'de yeni anayasa ve özerklik konuları, masada yapılacak toplantılardan çok, Ortadoğu'da devam etmekte olan savaşın genel seyri ile belirlenecektir.**

Süleymani'nin öldürülmesi

ve İran'la savaş tehdidi

İran Devrim Muhafızları'na bağlı Kudüs Gücü komutanı Kasım Süleymani, 3 Ocak günü Irak'ta, ABD'nin düzenlediği bir füze saldırısı ile öldürüldü. İran, daha 2001'de 11 Eylül saldırılarının başladığı andan itibaren, ABD'nin en önemli hedeflerinden biriydi. **ABD, Ortadoğu'da verdiği her savaşta, İran'a da darbe vurmak, sonraki adımda İran'a saldırmak hedefini açıkça ifade ediyordu zaten.**

İran ise, bu gerçeğin bilincinde olarak, ABD ile girmesi kaçınılmaz olan savaşı, başka ülkelerin topraklarında yürütmek politikası izledi. **Irak, Suriye ve Yemen'de yürütülen savaşlarda, İran çok önemli bir rol oynadı.** Bu üç ülkede savaş, İran'ın desteklediği ya da kurduğu silahlı güçler tarafından yürütüldü. İran Devrim Muhafızları'nın Kudüs Gücü, ülke dışındaki operasyon ve savaşlarda doğrudan rol üstleniyordu. Hatta 2006'da İsrail Lübnan'a saldırdığında, saldırıyı püskürtten ve İsrail'e ilk yenilgisini yaşıtan Hizbullah'ın arkasında da İran vardı.

Tüm bu savaşların komutanı ise, savaş içinde adı giderek büyüyen Kasım Süleymani oldu. Yani **ABD'nin Ortadoğu savaşlarındaki başarısızlığının sorumlusu**

olarak Kasım Süleymani ismi giderek öne çıktı, ABD'ye karşı Ortadoğu halklarının öfkesinin temsilcisi misyonunu üstlendi.

Son dönemde yaşanan gelişmeler ise, hem ABD'nin İran'a karşı tepkisini büyütüyor, hem de bir fırsat sunuyordu. 14 Eylül günü Suudi Arabistan'ın dev petrol tekeli Aramco'nun en önemli iki petrol tesisi saldırıya uğradı. Saldırıyı Yemenli Husi gruplar üstlendi, saldırının teknik incelemesi İran'ı işaret ediyordu. Zaten Husiler yapmış olsa bile, saldırının arkasında İran olduğu tartışmasızdı.

Bu arada, Irak'ta Mayıs 2019'dan itibaren kitleler sokaklarda protesto gösterileri düzenliyorlardı. Irak'ta, başkanlık seçimlerinin Mayıs ayından itibaren bir çıkmaza dönmesi, kitlelerin öfkesini büyüttüştü. **Bir taraftan kendi yaşadıkları yoksulluk ve devlet içinde had safhaya ulaşan yolsuzluklar, diğer taraftan Irak üzerindeki İran etkisi, gösterilerin temel hedefiydi.**

Bu zemini kendisi için avantajlı bulan ABD, 30 Aralık günü İran destekli Hizbullah Tugayları'nın Irak ve Suriye'de bulunan 5 askeri üssünün bombaladı, saldırıda içlerinde yerel yöneticilerin de olduğu 25 milis öldü. Ertesi gün düzenlenen cenaze töreni ABD karşıtı güçlü bir protestoya çevrildi; ve cenazeye katılan Şii milisler ABD büyükelçiliğine yöneldi. **Milisler çok özel olarak korunan “Yeşil Bölge”ye girdi, ABD büyükelçiliğini kuşattı, duvarını yaktı ve içeriye girdi.** Bu saldırı ABD'yi öylesine korkuttu ki, büyükelçilik çalışanları helikopterle binayı terketti. Ancak 2019 yılının son günü, ABD'nin Irak Büyükleçiliği'nin Haşdi Şaabi tarafından kuşatılmış görüntüleri, tüm dünyada izlendi.

1979'da İran Devrimi sırasında elçiliği basılan, çalışanları rehlin alınan, 13 Eylül 2012'de Libya-Bingazi'deki ABD Konsolosluğu cihatçı çeteler tarafından basılan ve büyülcüsü linç edilerek öldürülen ABD için, bu saldırı çok büyük bir tehditti. Cevap gecikmedi, sadece 3 gün sonra, İran'ın Ortadoğu savaşındaki en önemli ismi Kasım Süleymani, ABD'nin füze saldırısı ile öldürüldü.

Saldırı genel olarak, ABD'nin iç gündemi ile alakalıymış gibi gösterildi. Bir taraftan ABD'de Kasım ayında gerçekleşecek olan seçim süreci,



diğer taraftan Trump'ın azil soruşturması gündemdeyken, Trump'ın avantaj elde etmek için bu saldırıyı gerçekleştirdiği ileri sürüldü. Oysa öncelikle bu saldırıya İran'ın vereceği cevap, Trump'ın yeniden seçilmesini bir kenara bırakalım, sonunu da getirebilirdi. İkincisi bütün devlet başkanları, temsilcisi olduğu burjuva kliklerin çıkarları doğrultusunda karar alır. Yani **bu karar, Trump'ın kişisel kaprisi ya da kişisel beka arayışının sonucu değil; ABD egemen sınıflarının bazı kesimlerinin bilinçli tercihi doğrultusunda alınmıştı.** Öncelikle Irak Büyükelçiliği'ni kuşatan Haşd-i Şaabi'ye karşı “caydırıcı” bir cevap vermek, ABD açısından bir zorunluluktu. İkincisi, ABD'nin savaşı yeni bir rotaya sokma ihtiyacının, bu yöndeki arayışlarının ürünüydü.

Saldırının çok önemli bir hedefi daha vardı. **ABD, Süleymani'ye dönük saldırıyı Irak topraklarında gerçekleştirerek Irak hükümetine de bir mesaj vermişti.** Çünkü Irak başbakanı, son dönemde Çin'e ziyaret gerçekleştirmiş, Çin ile oldukça önemli altyapı anlaşmaları imzalamıştı. Bu anlaşmalar, Irak'ta altyapı çalışmalarını açıkça engelleyen, Irak petrol gelirlerinin Irak hükümeti tarafından kullanılmasına sınırlar koyan ABD'nin, kurmak istediği düzene bir tehditti.

Saldırı sonrasında İran'ın Kum şehrinde bulunan ve Şiiler için simgesel önemi bulunan Cemberan Camii'nin kubbesine kızıl bayrak çekilmesi, İran'ın “intikam” kararlılığını ifade etmektedir. Zaten birkaç gün içinde İran, ABD'nin Irak'ta bulunan bazı askeri üslerine füze saldırısı gerçekleştirdi. Ancak adeta danişıklı dövüş niteliğindeki bu saldırı, ABD askerlerine bir zarar vermedi.

İran'ın kastettiği “intikam” da bu tür bir saldırı olmayacaktır. **İran, savaşı kendi topraklarına taşıyacak, ABD'nin doğrudan kendisine saldırmaması için bahane oluşturacak bir hamleden uzak duracaktır.** Kendi topraklarının dışında, başka ülkelerin sahasında, zaten ABD ile son derece etkili bir savaşı sürdürmektedir.

Libya yeniden birleşir mi?

Libya, 2011 yılında başlayan Arap Ayaklanmaları'nı fırsat bilen ABD ve NATO güçleri tarafından işgal edildikten sonra devlet niteliğini kaybetti; devlet başkanı Kaddafi linç edildi; her aşiret ya da cihatçı grubun kendi iktidar alanını ilan ettiği ve savaşığı bir vahşet tablosu ortaya çıktı. El Kaideciler, IŞİD'çiler, Selefiler, aşiretler, çeteler ve savaş ağaları, Libya'yı paramparça ettiler. **Batılı emperyalist devletler ise, bu düzensizlik içinde kendi düzenlerini kurarak, petrol kaynaklarını yağmalamaya girişti.**

2012 yılında bir kurucu meclis oluşturuldu; Kaddafi döneminin devamcısı niteliğindeki laikler, liberaller ve milliyetçilerin bir tarafta, Selefilerin başını çektiği İslamcı-cihatçı bloğun öbür tarafta olduğu iki blok şekillendi. 2014 yılında İslamcı blok, yaşadığı seçim hezimetini reddederek seçim sonuçlarını tanımayacağını açıklayınca, iki ayrı hükümet kuruldu. **İslamcılar Trablus'ta, diğer kesim ise Tobruk'ta kendi yönetimleri-ni oluşturdular. Bu ikisinin dışında bir**

de Derne'de IŞİD'çilerin yönetimi vardı; ayrıca güneydeki petrol yataklarının bulunduğu bölgede, her aşiret kendi iktidarını ilan etmişti.

ABD başta olmak üzere batılı emperyalistler her iki hükümetle de ilişki yürütüyorlardı, ancak iki hükümet de resmi olarak tanınmıyordu. Keza Körfez ülkeleri, iki hükümeti destekleme konusunda adeta iğbölünü yapmıştı. Türkiye, Müslüman Kardeşler'in etkinliğinde olan Trablus hükümetini (Ulusal Mutabakat Hükümeti) destekliyor. Rusya ise Tobruk hükümeti ve General Hafter'in arkasında duruyor.

Ocak 2019'da Rusya'nın ön açmasıyla General Hafter, Libya'nın tamamını ele geçirmek ve Libya'yı birleştirmek için savaş başlattı. Derne, Misrata gibi bölgelerin yanısıra, güneydeki petrol yataklarının önemli kısmını ele geçirdi ve 4 Nisan'da Trablus'a saldırıya geçti. Rusya bu savaş boyunca General Hafter'e siyasi destekle yetinmedi, askeri olarak da yanında yer aldı. Dahası, “paralı asker” örgütlenmelerini de Libya'ya gönderdi. Ülkeyi birleştirmek ve kontrol altına almak, Rusya'nın asıl hedefi. Böylece eskiden de kontrolü altında bulunan Libya'ya yeniden hakim olmak, 46,4 milyar varil petrol rezerviyle dünyanın 10. büyük petrol üreticisi olan bu ülkenin petrolleri-ne sahip olmak istiyor.

Türkiye'nin ise, Trablus'taki Sarrac hükümetine sağladığı hava savunma desteği ve askeri destek, Hafter'in saldırıları karşısında çok etkili oluyor. General Hafter, defalarca Türkiye'ye ait İHA'ları düşürdüklerini, Türkiye'yi de artık düşman ilan ettiklerini duyurdu. AKP hükümeti, son olarak Türkiye'de eğitim Suriye'ye gönderdiği ÖSO'cu cihatçıları Libya'ya taşımaya başladı. İngiliz The Guardian gazetesi de 2 bin ÖSO'cu cihatçının, şu anda Libya'da savaşmakta olduğunu, 2 bin dolar maaş aldıklarını ve savaş sonrasında Türkiye vatandaşlığı vaadedildiğini yazdı.

Türkiye, bu savaşın açık bir tarafı olarak

Libya'da bulunuyor. Bir taraftan Suriye'de hedeflerine ulaşamamış olmasını böylece telafi etmek istiyor; bir taraftan Müslüman Kardeşler'in “son kalesi” konumundaki Trablus'un yenilmesini önlemeye çalışıyor; bir taraftan da, Güney Akdeniz'de Türkiye ve Kıbrıs'ı dışlayarak yürütülen petrol-doğalgaz arama çalışmalarına karşılık Trablus hükümeti ile birlikte bir alternatif oluşturmayı hedefliyor.

ABD ise, her iki hükümet ile de ilişkilerini sürdürüyor ve Libya'nın bu parçalanmış konumunu korumak istiyor. Bu nedenle, zaman zaman Hafter'in saldırılarını durdurmak ve Rusya'nın önünü kesmek için uğraşiyor.

Hafter'in Trablus merkezli küçük bir alan dışında tüm Libya'yı ele geçirmesi ve Türkiye'nin ordusu bile olmayan Trablus hükümeti adına savaşa dahil olmasının ardından, Ocak ayı içinde Rusya'nın öncülüğünde Moskova'da ve AB ülkeleri öncülüğünde Berlin'de iki ayrı konferans toplantı.

Moskova toplantısında Rusya'nın amacı, Türkiye-Trablus ittifakı ile General Hafter arasında bir süreliğine ateşkes koşullarını oluşturmaktı. Hafter'in Trablus'a saldırısını durdurmak Türkiye'nin de talebiydi. Fakat Hafter, toplantıyı protesto edip gidince, sorun ortada kaldı.

Ardından yapılan Berlin toplantısı ise, Erdoğan yönetiminin hezimetini niteliğindeydi. **Toplantının 55 maddelik sonuç bildirgesinde, öncelikle Türkiye'nin Trablus'a verdiği askeri destek kesin bir dille kınandı.** Dış müdahaleden kaçınılması, silah ambargosuna uyulması, silahlı grupların dağıtılması gibi başlıklardaki hedef, Libya'ya resmi olarak askeri destek veren tek ülke Türkiye'ydi. Diğer maddeler ise, 2014 yılında Tobruk'a göçmüş olan Temsilciler Meclisi'ni ve Hafter liderliğindeki Ulusal Ordu'yu öne çıkarıyordu. Temsilciler Meclisi'nin onayladığı tek, birleşik, kapsayıcı bir hükümetin kurulması, birleşik ulusal güvenlik sisteminin oluşturulması, BM himayesinde bir uluslararası izleme komitesi kurulması gibi maddeler de Berlin toplantısının Hafter'in isteği doğrultusunda bittiğini gösteriyordu.

Buna rağmen Hafter, tıpkı Moskova'da olduğu gibi, Berlin'de de sonuç metnini imzalamadı. Masa-da kazandığı bu başarıyı sahaya da taşımak; zaten kapısına dayandığı Trablus'u ele geçirerek fiilen Libya'yı hakimiyeti altına alma hedefi buna yol açmış olabilir. Sonuçta **Berlin toplantısı, Türkiye'yi durduran, Hafter ve Tobruk yönetiminin önünü açan bir içerik taşıyor.**

Yaşanan tüm bu gelişmeler, Ortadoğu savaşının bittiğini değil, ABD'nin kendine yeni yollar açmaya çalıştığını gösteriyor. 2020 yılı, bu yolların arayışları ile başlamıştır.

Bir taraftan Libya'da önemli değişimlerin yaşanacağı bir süreç başlamıştır. Diğer yandan, **Ortadoğu'da, mutlaka İran'ı da içeren savaş koşullarının oluşması şaşırtıcı olmayacaktır.** Trump'ın açıkladığı, Filistin'in işgalini tamamlama planı, bu yollardan biri olabilir. **Bir diğer olasılık ise, İran, Irak ya da Suriye'de Kürt hareketinin yeni bir odak oluşturmasıdır.**

Kesin olan tek şey, savaşın durulmuş, çatışmaların gerilemiş olduğu görüntüsü yanlıtıdır. Emperyalist savaş, yeni bir evreye girmiştir ve hız kazanacaktır.

ÖDP'den Sol Parti'ye...



ÖDP, 21 Aralık'ta Olağanüstü Kongre'ye giderek ismini "Sol Parti" olarak değiştirdi. Bu değişikliğin isimle sınırlı kalmayacağını, önümüzdeki aylarda tüzük ve program değişikliğine gideceklerini duyurdular. Ve bir kez daha birlik çağrılarıyla işe başladılar.

Elbette bu değişikliğin hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığı meselenin bam telini oluşturuyor. Üstelik bu değişiklik, "olağanüstü" bir kongre ile yapılıyorsa... Yani bir şeye yetişme-yetiştirme çabası görülüyorsa...

ÖDP yetkilileri değişim kararını "5-6 ay süren tartışmalar üzerinden" aldıklarını söylüyorlar. Bu da 31 Mart yerel seçimlerinden sonraki döneme denk düşüyor.

Reformizmin uzun süredir parlamentarizm şekline büründüğü günümüz koşullarında, söz konusu değişikliğin seçim endeksli olması şaşırtıcı değil. Seçim dönemlerinde hareketlenen, faaliyetlerini seçimle sınırlayan, onun dışında pek görünmeyen reformist partilerin her adımı, seçim odaklıdır. **ÖDP de "Sol Parti" ile, merkezinde seçim olan, ancak onun ötesinde artan toplumsal muhalefeti kendi bünyesinde toplamayı hedefleyen bir hamle yapıyor.**

Bu hedefe ulaşabilirler mi, bugüne dek başaramadıklarını "Sol Parti" ile yapabilirler mi soruları yanıtlanmayı bekliyor. İsim değişikliğine gittikleri "olağanüstü kongre"de, adına "manifesto" dedikleri "acil talepler listesi" bu konuda ipuçları veriyor. Onu baz alarak bazı sonuçlara ulaşmak mümkün.

Siyaseten daha geriye...

Her siyasal parti, değişen koşullara göre programını, tüzüğünü, hatta ismini değiştirebilir. Bu köklü-radikal bir değişim olabileceği gibi, geçmişin yükünden kurtulma, imaj tazeleme şeklinde de olabilir.

ÖDP'deki değişimin ikincisi olduğu görülüyor. "Olağanüstü kongre" sonrası yayınlanan "manifesto"larında bugüne dek savunduklarından çok farklı bir değişiklik yok çünkü. Hatta **ÖDP ile kıyaslandığında daha geriye düştükleri söylenebilir.**

Örneğin; bugün artık burjuva aydınlarından **CHP yöneticilerine kadar geniş bir kesimin "faşizm" hatta "faşist diktatörlük" dediği yönetim şekline, "siyasal islamcı tek adam rejimi" veya "gerici iktidar" gibi tanımlar yapmak;** "faşizm" demekten ısrarla kaçınmak, burjuva muhalefetin bile gerisine düşmektir.

Keza **Kürt sorunu konusunda "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı koşulsuz savunmak yerine, "silahlardan arınmış barışçıl temelde siyasal sürecin devreye sokulması" gibi, bir-kaç yıl önce AKP eliyle yapılmaya girişilen "siyasal çözüm" yöntemlerini savunmak,** burjuvazinin çözüm anlayışına gelmektedir. Zaten "yerinden yönetim"le AB'nin "yerel yönetimlerde özerklik" politikasına gönderme

yapılmakta ve Kürt sorununun çözümü, emperyalistlerin ve kimi burjuva kliklerin kabul ettiği noktaya çekilmektedir. **Bugün Kürt ulusal hareketinin de bu görüşleri savunuyor olması, yanlışlığını ortadan kaldırmaz.**

Yönetim şekli ve Kürt sorunu gibi temel konularda böylesine geriye gidiş olunca, hedefler de budanıyor doğal olarak. **"Mevcut iktidar bloğunun yıkılması", yani "AKP-MHP bloku" biçimine bürünen hükümetin değişmesi yetiyor.** Tabii bunun yolu da seçimlerden geçiyor. Hiçbir yerde "devrim" sözcüğü geçmezken, bolca "rejim değişikliği"nden söz ediliyor. Bu da *"eskinin parlamenter sisteme dönmek yerine... kuvvetler ayrılığına dayanan, halkın söz, yetki ve karar süreçlerine dahil edildiği, yerel yönetimlerin ve yerinden yönetim anlayışının temel alındığı yeni bir düzen"* şeklinde formüle edilmiş! Esasında **"parlamenter sistem" in iyileştirilmesi, "yerel yönetimlerin güçlendirilmesi", "kamucu, laik yönetim" gibi bugün CHP dahil kendine "sol" diyen pek çok kesimden duyduğumuz sözlerden farklı şeyler söylenmiyor.**

"Yeni, yeniden, yenilenme" reformizmin çok sevdiği ve sık kullandığı kavramlar. Gerçekte varolandan daha geriye gidişi perdelemeye yarıyor. "Yeni" dedikleri şey, aslında çok eskiye dayanan, ıskartaya çıkmış revizyonist-reformist savlar... ÖDP de "yenilenme" sloganıyla yola çıkmıştı. Şimdi "Sol Parti" adıyla benzer bir süreç başlatılıyor.

İdeolojik-siyasal yönden bir "yenilenme" olmadığına göre, "Sol Parti" hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktı? Doldurulmak istenen "boşluk" nedir?

"Sol Parti" neyi hedefliyor?

Yerel seçimler, AKP'ye karşı oluşan tepkiyi açık bir şekilde ortaya koydu. Buna karşın CHP'nin merkezinde yer aldığı burjuva muhalefet, kitlelerin tepkisine yanıt olamıyor. Bu durum CHP tabanında bile rahatsızlık yaratıyor. Öte yandan HDP'nin esas olarak Kürt sorununa odaklanması ve son yıllarda elde ettiği mevzileri koruyamaz hale gelmesi, dahası kendisine dönük saldırılara bile güçlü bir tepki göstermemesi, bir dönem HDP'ye kayan kesimlerde hayal kırıklığı yaratmış durumda.

Bu durum, düzen-İçi muhalefet boşluğunu büyütüyor. "Sol Parti" bu boşluğu doldurma iddiasıyla çıkıyor. Bunu açıkça ifade ediyorlar zaten. Örneğin Alper Taş, katıldığı bir televizyon programında *"Bu memleket hep sağa mı mahkum kalacak? Bu memlekete sol lazım"* diyor. Bunu, AKP içinden çıkan yeni partilerin alternatif olamayacağı, önümüzdeki seçimlerde "sol"un çıkış yapması gerektiği bağlamında ifade ediyor. Aynı vurgu "manifesto"larında da var:

"Egemen güçler, miadını dolduran bu gerici iktidarın yerini alacak, ondan çok da farklı olmayan bir

sağ iktidarın arayışı içindeler. Oysa bugünkü gerici iktidara karşı toplumda çok güçlü bir sol birikim var." deniyor. Fakat bu "sol birikim" in örgütsüz ve dağınık oluşundan hareketle bu değişime gittikleri belirtiliyor.

"Sol Parti" ile, CHP ve HDP'den beklediğini bulamayan kesimleri toplamak istedikleri ortada. Esasından **bunu Gezi Direnişi sonrası "Haziran Hareketi" ile yapmaya giriştiler. Fakat başaramadılar,** "Haziran" bir süre sonra ÖDP'yle özdeşleşti. Şimdi "Sol Parti"yle seçimlere katılan bir "alternatif" yaratmak istiyorlar. ÖDP'nin perde arkasındaki lideri Oğuzhan Müftüoğlu da "Sol Parti" için, *"Haziran siyasetinin bu gerçekliğe uygun şekilde yeniden güncellenmesi"* diyor zaten.

"Sol" gibi geniş ve esnek bir ismin tercih edilmesi bile, (sosyalist ya da devrimci değil!) düzen-İçi muhalefet odağı olma hedefinin bir parçası. **O, Yunanistan'da Syriza, İspanya'da Podemos gibi bir kitle partisi haline gelerek, hükümet-hükümet ortağı olmak istiyor.** Sadece ülkemizde değil, dünyadaki gelişmeler, kitlelerdeki hoşnutsuzluğu ve arayışı ortaya sermiş durumda. Egemen sınıflar da iktidarlarını korumak için bu arayışı "sol" görünen partilerle giderme yoluna başvuruyor.

Bilindiği gibi Yunanistan'da Syriza, krizin derinleşmesiyle çok zor duruma düşen işçi ve emekçilerin günlerce süren grev ve gösterileri üzerine hükümet olmuştu. Halkın büyük çoğunluğu AB'den çıkmak istiyordu; fakat Syriza sayesinde başta Almanya olmak üzere AB emperyalistleri, istediklerini yaptırıyorlar. Bir sonraki seçimlerde de Syriza'nın yerine "sağ" bir parti geldi. Syriza misyonunu tamamlamıştı!

O dönemde Syriza'yı yere-göğe sıdıramayan ÖDP'nin "Sol Parti" ile ulaşacağı en ileri nokta, Syriza olmaktır. Onun da sonucu ortadadır.

Sonuç yerine

ÖDP "aşkın ve devrimin partisi" olarak, büyük umutlarla kurulmuştu. Benzer şekilde "Haziran Hareketi" Gezi'de ortaya çıkan potansiyeli toplama iddiasıyla oluştu. Şimdi aynı beklentileri, "Sol Parti" ile pompalıyorlar.

Dünyada ve ülkemizde kitlelerin arayış içinde olduğu doğrudur. Ancak isim değişikliği ve kimi rötüşlarla bu arayışa yanıt olabilmek mümkün değildir. Çünkü **kitlelerin tepkisi, sadece yönetimlere değil, aynı zamanda kendilerini aldatan reformist sendika ve partileredir. Onun için talepleri de arayışları da artık daha radikal ve devrimci bir yön kazanmıştır.** Halkımızın deyimiyle; *"semer değişmiş, ama eşek yine bizim eşek"*se, bunu farketmeleri zor olmaz.

Grup Yorum üyesi sanatçılar, 17 Mayıs 2019'da hapishanede başlattıkları açlık grevini, ölüm orucuna dönüştürdüler.

"Konser yasaklarının kaldırılması", "İdil Kültür Merkezi'ne yapılan baskınların son bulması", "Grup Yorum üyelerinin arananlar listesinden çıkarılması ve tutuklu olanların serbest bırakılması" talepleriyle cezaevinde başlayan açlık grevi, üyelerin bir kısmı tahliye olduktan sonra içeride-dışarıda devam ediyor. Açlık grevinin 200. günü olan 4 Ocak 2020'de İbrahim Gökçek ve Helin Bölek, eylemlerini ölüm orucuna dönüştürdüler.

14 Ocak'ta Silivri Hapishanesi'nde İbrahim Gökçek, Ali Aracı ve Barış Yüksel'i ziyaret eden İHD, TTB, SES ve TİHV heyeti, Gökçek'in 47 kiloya düştüğünü, sıvı, şeker ve B1 vitamini almaya devam ettiğini ve zorla müdahale tehdidi altında olduğunu açıkladı. 24 Aralık'ta açlık grevine ara veren Ali Aracı ve Barış Yüksel'in ise, tedavilerinin sağlıklı bir ortamda yapılmadığı, görüş ve ziyaret yasaklarının yeni bittiği açıklandı. Heyet, taleplerin kabul edilebilir olduğunu ve devlet yetkililerinin harekete geçmesi gerektiğini belirtti.

Proleter Devrimci Duruş olarak 25 Ocak'ta Armutlu'daki direniş evine gerçekleştirdiğimiz ziyarette, Helin Bölek şahsında Grup Yorum'a dayanışma mesajlarımızı ilettik. Bölek'in sağlık durumundan dolayı kısa süren ziyaretimiz sırasında, Helin Bölek de yapılan

Grup Yorum Ölüm Orucu'nda!



ziyaretten ve devrimcilerin bu süreci sahiplenmesinden duyduğu memnuniyeti dile getirdi. Biz oradayken doktor muayenesinin yapıldığını, özellikle kas ve kemik ağrılarının arttığını gözlemledik. Birleşik mücadelenin önemini vurgulayarak, ilerleyen günlerde görüşebilmek dileğiyle ayrıldık.

Devrimci demokrat kurumların Grup Yorum'a desteği ve dayanışması artıyor. Küçük Armutlu'daki direniş evinin ziyaretçileri çoğalıyor. Sosyalist Meclisler Federasyonu ve Dersim Belediye Başkanı Mehmet Fatih Maçoğlu ile HDP milletvekili Dilşat Canbaz, Grup Munzur, Pirsultan Abdal İstanbul Şubeleri, SES ve

birçok sanatçı ve aydın bunlar arasında. Ayrıca HDP ve CHP milletvekilleri, Grup Yorum'un taleplerinin kabul edilmesi için TBMM'de açıklamalar yaptılar, devlet kurumlarına çağrıda bulundular.

Aileleri de basın açıklamaları ve eylemlerine devam ediyorlar. 24 Ocak'ta Bakırköy'de eylem yapan Helin Bölek'in annesi gözaltına alındı. Yine adil yargılanma talebiyle ölüm orucu yapan Mustafa Koçak'ın ailesi, 25 Ocak'ta Kadıköy'de kefenli eylem yaparken gözaltına alındı.

İzmir Şakran T Tipi Hapishanesinde bulunan Mustafa Koçak, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasını protesto ederek, yeniden yargılanma talebiyle açlık grevine başlamıştı. Eylemini 199. günü ölüm orucuna dönüştüren Mustafa Koçak'ın da sağlık durumunun giderek bozulduğu, yoğun kilo kaybı yaşadığı bildiriliyor.

İbrahim Gökçek'in ilk duruşması 14 Şubat'ta görülecek. İddianamede "örgüt kurmak ve yönetmek" iddiasıyla ağırlaştırılmış müebbetle cezalandırılması isteniyor. Grup Yorum üyeleri başta olmak üzere birçok kişi, itirafçıların ifadeleriyle tutuklanıyor, ağır cezalara çarptırılıyor. Devletin kadrolu itirafçıları tarafından hukuksuzca hapse tutulan binlerce kişi var.

Devrimci tutsakları yalnız bırakmayalım, Grup Yorum'un taleplerinin karşılanması için destek ve dayanışmayı büyütelim!...

Tutsaklardan yeni yıl mesajları...

Sevda güzelliğinde nice yeni yıllara...

Yeni kavga yılınız kutlu olsun!...

Sevgili P.D.Duruşlu düşdaşlar...

Yeni kavga yılınızı kömünar coşku ve kararlılıkla selamlayarak kutluyorum.

Faşizmin yarattığı hak ve özgürlük yoksunluklarına, kapitalist ekonomik krizin yarattığı yoksulluk ve yoksunlukların eklenmesiyle, bıçak halklarımızın kemiklerine dayanmıştır. Bu acı ve ızdırapların biriktirdiği öfke ile derinlerde devrimci bir fırtına mayalanmaktadır. 2020 yılı bu devrimci fırtınanın coğrafyamızda yeryüzüne çıkarak görünürlik kazanması için önemli olanaklar sunacaktır.

Düşdaşlar olarak küçük ayrıntılara takılmadan halkların ortak çıkarlarına kömünar dünya düşünceyle yaslanarak, umudun güneşini elbirliğiyle yeniden yükseltip parlatabilmek için, "Birlik-Mücadele-Zafer" şiarıyla safları sıklaştırmak önceliklerimizden olmalıdır.(...)

Özgür gelecekte buluşmaya değin sağlık, direnç ve umutla kalalım. Asla düşsüz kalmayalım. İyi ki varsınız, daima var olun! Kömünar selamlar...

Tutsak Partizan (Haydar Sönmez)

Sevgili düşdaşlar, dergi düzenli geliyor. Duyarlılığınız için teşekkürler. Ama son sayısına Eğitim Kurulu el koyma kararı aldı. İnfaz Hakimliği'ne itiraz ettik, sonuna kadar uğraşacağız. Çalışmalarınızda başarılar, sevgilerimle...

Haydar Sönmez
2 Nolu F Tipi Hapishane
Kandıra-KOCAELİ

Merhaba Proleter Devrimci Duruş emekçileri

Sadece kendimiz için değil, sudaki balıklar, gökyüzündeki kuşlar, toprak üzerindeki bitkiler, topyekün tüm varlıklar, meta haline getirilmiş yaşayan tüm canlılar için kurduğumuz özgür dünya düşlerimizle gerçeği yakalayacağımız o günlere daha fazla heyecan ve şevkle koşmalıyız.

Komünizme yürüyüşün 21. Yüzyılında tüm dünya halklarına bu topraklardan umut olma adına benliğimizi kuşatan coşku ve umutla sizleri yeni yılda direnç ve kararlılıktan taviz vermeksizin selamlıyor, umudumuza 2020 yılında daha da büyüterek paylaşıyoruz.

Yeni mücadele yılınızı kutluyor, kuledaki rüzgarın yaklaşan fırtınanın habercisi olduğunu muştuluyoruz.

Daha fazla çüret, azim ve kararlılıkla, özgür yıllarda buluşmak umuduyla...

Maoist Komünist Parti Dava
Tutsakları Kadir Yıldız-Esat Naci
Yıldırım

2 Nolu F Tipi Hapishane
Kandıra-KOCAELİ

"Bizden sonra gelecekler

Demir parmaklıklardan değil

Asma bahçelerinden seyredecek

Bahar akşamlarını, yaz sabahlarını"

N. Hikmet

Sevgili dostlar,

Umutsuzluklardan, yenilgilerden,

yılgılardan arınmış bir inanç ve

alınımızın ağartısıyla karşılıyoruz

yeni bir yılı daha. Nicedir bilincimizin

duru sularıyla ağarttığımız inancımız,

dünya halklarının gürleyen sesiyle

buluşmaya, ilham vermeye devam

ediyor.

İçimizde Gezi'nin tüm coşkun

duyguların esrikliğiyle yeni gelen yılın

ideallerimizin utkuyla buluştuğu bir yol

olmasını diliyor ve tüm Proleter Devrimci

Duruş emekçilerinin yeni yılını

kutluyoruz.

Yıl boyunca dergiyi düzenli takip

etme olanağı bulduğumuz için teşekkür

ediyor ve mücadelenizde başarılar

diliyoruz. Devrimci selamlar...

Sinan Akbayır
F Tipi Hapishane C-22
KIRIKKALE

Merhaba,

2020 yılında, hayallerinizin, umutla-



rınızın gerçekleşmesi dileğiyle...

Saygılarımla...

Not: PDD'nin Kasım-Aralık sayısını "yasadışı" hüküm vb. yer aldığından (8, 9, 10, 11. sayfalar) vermediler.

Recep Çitikel
2 Nolu F Tipi Hapishanesi
Kandıra-KOCAELİ

2019 yılını bitirmek üzereyiz. Yeni mücadele yılına girerken, sizlere merhaba demek, yeni yıl dileğimi sizlerle paylaşmak istedim. Bizim kazandığımız bir yıl olması dileğimle, yeni mücadele yılı hepimize kutlu olsun.

Özgür yarınlarda buluşmak umuduyla.

Sevgilerimle

Ulaş Dil
2 Nolu F Tipi Hapishanesi
Kandıra-KOCAELİ



☆ 1 Şubat 1979- Abdi İpekçi öldürüldü

Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmeni, Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir suikastle öldürüldü. Devlet tarafından yönlendirilen sivil faşistler yargılanmadığı gibi, resmi görevlerle yurtdışına gönderildi.

☆ 16 Şubat 1969- 6. Filo eylemi ve Kanlı Pazar

Amerikan emperyalizminin Türkiye kıyılarına asker çıkarmasını, İstanbul ve Ankara'da öğrenciler protesto ettiler. Bu eylemlere devlet destekli dinciler saldırdı. "Kanlı Pazar" olarak tarihe geçen olaylar yaşandı. Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan, bıçak ve



şişlerle katledildiler. ABD'nin 6. Filosu'nun protestosu ve ABD askerlerinin İstanbul'da denize dökülmesi, anti-emperyalist mücadele açısından önemli bir yere sahiptir. O

günden sonra da faşizmin bu tür provokatif eylemleri sürmüştü ve her defasında "Kanlı Pazar"ı akla getirmiştir. Saldırıyı örgütleyen faşist-gerici kadrolar, (İsmail Kahraman, Abdullah Gül, Bülent Arınç vb) sonrasında AKP'nin kurucuları olmuş, devletin en önemli kademelerinde görev almışlardır.

☆ 11 Şubat 1925- Şeyh Said isyanı

Elazığ'ın Eğil bucağı Piran köyünde başlayan ayaklanma yaklaşık iki ay sürdü. Devlet, bu ayaklanma karşısında seferberlik ilan etti. Takrir-i Sükun Kanunu çıkardı, Türkiye'deki sol muhalefeti de baskı altına aldı. Şeyh Said ve beraberindekiler, Varto

yakınlarında yakalandılar ve Diyarbakır'da idam edildiler.

☆ 17 Şubat 1600- Giordano Bruno yakıldı

İtalya'nın Napoli şehrinde doğan Giordano Bruno, filozof, astronom, matematikçi ve yazardı. 1576 yılında kiliseye başkaldırısı yüzünden hakkında dava açıldı. Tüm işkencelere rağmen fikirlerinden vazgeçmedi. Halkı etkilememesi için ağzı bağlanan Bruno, Cempodi Flori meydanında diri diri yakılarak öldürüldü. Gericiliğin saldırısına karşı direnişin önemli bir simgesi oldu.

☆ 19-21 Şubat- TİKB kuruldu

1960'lı yıllarda gençlik hareketi içinde doğan devrimci bir grup, 1979 yılının 19-21 Şubat tarihleri arasında gerçekleştirdikleri bir toplantıyla Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği'ni (TİKB) kurdular. TİKB, komünist bir yeraltı örgütü ve seçkin kadrolarıyla öne çıktı. 12 Eylül yıllarında direnişin simgesi oldu.

☆ 19 Şubat 1972- Ulaş Bardakçı katledildi

'68 devrimci kuşağının önderlerinden Ulaş Bardakçı, Arnavutköy'de bir evde polis tarafından kuşatıldı. Ulaş, kendinden önce şehit düşen yoldaşları gibi son kurşununa dek çatışarak şehit düştü.

☆ 21 Şubat 1965- Malcolm X öldürüldü

Etkili konuşma yeteneğiyle büyük bir taraftar kitlesi kazanan Amerikalı, ünlü siyah Müslüman lider Hacı Malik Şahbaz (Malcolm X) Harlem'de vurularak öldürüldü.

☆ 21 Şubat 1934- Cesar Sandino katledildi

Nikaragualı gerilla önderi Augusto Cesar Sandino, ulusal muhafızların komutanı Somoza'nın adamları tarafından kaçırılarak öldürüldü. 1979'da Nikaragua'da iktidarı ele geçiren devrimci "Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi" (FSLN) adını bu halk kahramanından aldı.

☆ 23 Şubat 1918- Kızılordu kuruldu

1917'de gerçekleşen Ekim Devrimi sırasında, kurulan "kızıl ordu"

13 Şubat 1967- DİSK kuruldu

1960'lı yıllarda, yasadışı grevler ve yürüyüşler, çatışmalı direnişler, sınıf hareketinde olağanlaşmıştı artık. Bu durum, Türk-İş'in ihanetçi çizgisini zorlamaya başladı. Tabanın basıncıyla Türk-İş'e rağmen bir çok grev ve direniş örgütlendi.



Paşabahçe Şişe Cam grevi, bir dönüm noktasıdır. Grev devam ederken, Türk-İş burada örgütlü olan Kristal-İş'i bile saf dışı bırakarak grevi bitirdi. İşçiler bu kararı tanımadı ve greve devam ettiler. Lastik-İş, Maden-İş, Basın-İş ve Kristal-İş sendikaları da, Paşabahçe işçilerine destek verdi. Türk-İş bu sendikaları geçici olarak konfederasyondan ihraç etti. Bardağı taşıran son damla bu oldu.

Türk-İş'ten ihraç edilen sendikalar, yanlarına bağımsız sendikaları da alarak, 15 Temmuz 1966'da Sendikalar Arası Dayanışma Örgütü'nü (SADA) kurdular. SADA, fiilen alternatif bir konfederasyon gibi çalışmaya başladı. Bu dönemde, sınıfın devrimci partisi olmadığı için, bu devrimci çıkış, TİP (Türkiye İşçi Partisi) revizyonizminin yürümesine sokuldu. Ve 13 Şubat 1967'de, SADA kendini feshetti, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu DİSK'i kurdular.

emperyalistlerin desteklediği Çarlığın ordusunu yenerek işçi sınıfının iktidarını kurdu. İkinci emperyalist savaşta sosyalist SSCB'ye saldıran Alman faşizmini de Berlin'e kadar sürmeyi başardı. Halkların faşizmden kurtuluşuna destek oldu.

☆ 24 Şubat 1848- Komünist Manifesto yayınlandı

Marx ve Engels tarafından kaleme alınan Komünist Manifesto, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin nedenlerini ve hedeflerini bilimsel biçimde ortaya koyan ilk siyasal metindir. Aynı zamanda proletaryanın siyasi partisinin ilk devrimci programı olma özelliği taşır. Farklı dillere en fazla çevrilen ve en fazla basılan bir broşürdür. 150 yıl kadar önce "Bütün Ülkelerin işçileri, Birleşiniz" diye seslenen Komünist Manifesto, bugün de güncelliğini ve tarihsel gerçekliğini korumaktadır.

☆ 26 Şubat 1984- Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil öldü

"İşime karım dedim, karıma Kavel diyeceğim / Ve soluğum tükenmedikçe bu doyumсуuz dünyada, / Güneşe karışmadıkça etim / Kavel grevcilerinin türküsünü söyleyeceğim" şiiri başta olmak üzere işçi ve emekçilerin mücadelesine dair birçok şiiri bulunan devrimci-demokrat bir şair olarak ölümsüzleşti.

☆ 27 Şubat 1933- Reichstag provokasyonu

Reichstag (Alman Parlamento Binası) Naziler tarafından ateşe verildi. Faşist Hitler hükümeti, yangının bir komünist tarafından çıkarıldığını öne sürdü. Bulgaristan Komünist Partisi Genel Sekreteri George Dimitrov, bu suçlama ile tutuklandı. Dimitrov, faşizmi yargılayan ünlü savunmasını bu davada yaptı. Yürütülen uluslararası kampanya ile Dimitrov serbest bırakıldı. Yangını Van der Lubbe adında birinin üzerine atıldılar ve onu idam ettiler.

☆ 28 Şubat 2015- Yaşar Kemal öldü

Türkiye'nin en önemli yazarlarından. "İnce Memet" adlı eseriyle ünlenmiştir. Eserlerinde yoksulluğa ve baskıya karşı direnişi anlattığı gibi, cezaevi direnişleri dahil olmak üzere ülkedeki haksızlıklara karşı durmuş, Kürt sorununa duyarlılığı ile öne çıkmıştır.

Şubat ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

9 Şubat 1978- Atilla Acartürk

Ankara'da sivil faşistler tarafından katledildi.

17 Şubat 1996- Nurettin Demir

19. kuruluş yıldönümü nedeniyle İstanbul Esenler'de yapılan korsan gösteride devlet güçleriyle yaşanan çatışmada polislerce katledildi.

22 Şubat 1980- Hacı Köse

Bildiri dağıtımı sırasında HK'lıların saldırısıyla ağır şekilde yaralandı. Kaldırıldığı hastanede polislerin işkenceli sorgusunda katledildi.



Yeni dönemde işçi-emekçi hareketi-II

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) 6. Konferans Belgeleri'nden bir bölümü, güncel ve tarihsel öneminden dolayı yayınlıyoruz.

II- İŞÇİ ve EMEKÇİLERİN MÜCADELESİ

Yukarıda özetlediğimiz tablo, AKP döneminde başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kesimlerin birçok hak gaspına uğradığını, yaşam ve çalışma koşullarının ise eskisinden daha kötü bir duruma geldiğini ortaya koyuyor.

Elbette bu duruma tepkisiz kalınmadı. Hatta diyebiliriz ki, **ülke tarihinin en kitlesel ve yaygın direnişleri bu dönemde gerçekleşti.** Birçok “ilk” bu dönemde yaşandı. En başta Türkiye tarihinin en büyük halk ayaklanmasını başlatan Gezi Direnişi vardır. Milyonlarca kişi sokaklara çıkıp polisle çatıştı, hükümete ve Erdoğan’a dönük öfkesini ortaya döktü. Bugüne kadar hiçbir hükümet ve başbakan, böylesine büyük kitleler tarafından ve bu kadar ağır sözlerle kınanmamış, “istifa” talebi böylesine güçlü haykırılmamıştı. Keza ülke genelinde ilk kez bir işkolunu kapsayan fiili grevler gerçekleşti ve bunlar fabrika işgalleriyle birlikte yapıldı. Ayrıca sadece patronlara ve hükümete karşı değil, sendika ağalarına da bayrak açıldı.

Sonuçta **AKP’nin attığı hemen her adım, çeşitli direnişlerle karşılandı.** Doğa katliamından hak gasplarına kadar her saldırısı, bir direnişin ateşini fitilledi. Bu bazen kitlesel ve yaygın bir hal aldı, bazense yerel ve sınırlı kaldı. Ama mutlaka bir direnişe vesile oldu.

Bunların önemli bir kısmının yenilgiyle sonuçlanması, ortaya konulan direnişlerin önemini ortadan kaldırmıyor. Her biri, bir sonrakinin esin kaynağıdır; suya düşen bir damla misali, etrafında daireler oluşmasını sağlamıştır. Siyasete en uzak kesimler bile, son halkadan da olsa bunun bir parçası haline geldiler. AKP’nin 17 yıllık döneminde, şu ya da bu nedenle mücadelenin içine çekilmeyen insan yok gibidir. Bir avuç burjuva ve tutucu AKP’li dışında, hemen herkes direnişin bir yerinde kendini buldu. Çünkü AKP’nin saldırılarından hemen herkes nasibini aldı.

Bu kadar kitlesel ve yaygın direnişlerle karşılaşılmasına rağmen **AKP’nin ömrünün böylesine uzun sürmesinde en büyük faktör, elbette muhalefetin güçsüzlüğüdür.** Kitleler sendikal anlamda bile örgütlülüğünden yoksundur. Bu örgütsüzlük ortamında burjuva muhalefet de, reformizm de egemen sınıfların istediği kalıba kolayca girdiler ve kitleleri aldatabildiler. Örgütsüz kitlelere bu durumdan kurtulmanın tek yolu olarak seçim sandığı gösterildi; onunla da istedikleri gibi oynadılar.

AKP dönemi kadar seçimlere sık başvuru-
lan bir dönem olmamıştır. Keza seçimle-
re katılımın bu kadar arttığı, buna karşın
seçim hilelerinin ayyuka çıktığı ve seçim-
lerin anlamsızlaştığı bir dönem de yoktur.

Bu konuya daha sonra etraflıca yeni-
den döneceğiz. İşçi ve emekçilerin AKP
hükümetlerinin saldırıları karşısındaki
direnci, düzen muhalefeti tarafından san-
dığa havale edilerek kırılmaya çalışıldıysa
da, onları da aşan bir muhtevaya bürünüp
hükümeti sarstığı örnekler de oldu.

Esasında AKP’nin işbaşına geldiği ilk
yıllardan itibaren direnişsiz bir dönemin
geçmediğini söyleyebiliriz. Biz burada öne
çıkan belli başlı direnişler üzerinde dura-
cağız. Bunlarda ileriye taşınması gereken
yönlerin yanı sıra eksikliklerin altını çı-
zeceğiz. Toplamda hepsini kesen yönler
üzerinde durarak, başta işçi sınıfı olmak
üzere emekçi kesimlerin direnişlerindeki
zaafları ve olumlulukları gözler önüne ser-
meye, bundan sonraki direnişler için so-
nuçlar çıkarmaya ve buradan kendimize
görevler belirlemeye çalışacağız.

Özelleştirmeye karşı direnişler

’80’li yıllarda başlayan özelleştirme furiası, 2000’li yıllarda zirveye ulaştı. Buna uygun hükümetler işbaşına getirildi ve on-
lar aracılığıyla kamuya ait işletmeler emperyalist tekellere peş-
keş çekildi.

Türkiye’de AKP’nin işbaşına gelmesinde bunun önemli bir payı vardır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi AKP’li yıllar neredey-
se tüm devlet-kamu işletmelerinin özelleştirildiği bir dönemdir.
Elbette bu büyük saldırı kolay gerçekleşmedi. Hemen her özel-
leştirilen kurumda direnişler patladı. **En büyük işçi direnişle-
rinin özelleştirmeye karşı yapıldığını söyleyebiliriz.** Yanı sıra taşeronlaşmaya, düşük ücretlere, işçi kıyımına, özellikle de sendikal oldukları için işten atılmaya karşı birçok direniş yaşandı, yaşanıyor... Fakat bunların içinde özelleştirmeye karşı mücadele, yaygınlığı ve büyüklüğü ile ilk sırada yer aldı.

Kronolojik olarak baktığımızda; ilk başa **SEKA direnişini** yazmak gerekiyor. SEKA, o güne dek özelleştirme karşıtı işçi direnişleri içinde en etkili oldu.

2004 yılında IMF’nin özelleştirme planı doğrultusunda, bir “özelleştirme programı” açıklandı. Bunun başlangıç vuruşu, SEKA olacaktı. SEKA kapatılacak, makineleri satılacak, arsası Büyükşehir Belediyesi’ne devredilecekti. 734 işçi ise, kapı dışarı edilecekti.

İzmit’ te bulunan SEKA Kağıt Fabrikası’nın kapatılması, ilk olarak 1998 yılında gündeme gelmişti. Bu girişim, SEKA işçilerinin direnişine çarpmış ve geri püskürtülmüştü. Böyle bir deneyimin üzerinden işçiler, direnişi hemen başlattılar. İmza kampanyasından, gösteri ve mitinglere kadar çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. Özelleştirme günü geldiğinde ise, kendilerini makinelere bağladılar. Onlar içeriden, destekçiler dışarıdan SEKA’yı bir direniş kalesine çevirdiler. Aynı gün mahkemeden özelleştirmeyi durdurma kararı çıktı. Bu, direnişin gücüyle elde edilen bir başarıydı; ama aynı zamanda işçilere umut vererek gevşetme ve direnişi kırma amacını taşıyordu. Buna karşın işçiler, “durdurma”nın yetmeyeceğini belirtip, tümünden iptal edilmesini istediler ve eylemlerini fabrika işgaline dönüştürdüler.

İşgalin birinci ayında yaşanan polis saldırısı, onu daha da

Ülke tarihinin en kitlesel ve yaygın direnişleri bu dönemde gerçekleşti. Birçok “ilk” bu dönemde yaşandı. En başta Türkiye tarihinin en büyük halk ayaklanmasını başlatan Gezi Direnişi vardır. Milyonlarca kişi sokaklara çıkıp polisle çatıştı, hükümete ve Erdoğan’a dönük öfkesini ortaya döktü. Bugüne kadar hiçbir hükümet, böylesine büyük kitleler tarafından ve bu kadar ağır sözlerle kınanmamış, “istifa” talebi böylesine güçlü haykırılmamıştı. Keza ülke genelinde ilk kez bir işkolunu kapsayan fiili grevler gerçekleşti ve bunlar fabrika işgalleriyle birlikte yapıldı. Sadece patronlara ve hükümete karşı değil, sendika ağalarına da bayrak açıldı.

büyüttü. Ülke genelinde dayanışma eylemleri gerçekleşti. Bu şekilde bitiremeyeceğini anlayan devlet, sendikayı devreye soktu. Selülöz-İş sendikası, önce SEKA işçilerini destekçilerinden kopartıp yalnızlaştırdı, sonra da referandum oyununa başvurdu. Öncesinde hükümet de SEKA'nın kapatılmayıp belediyeye devredileceği, işçilerin belediye çalışanı olacağı ve taleplerinin karşılanacağı gibi vaatlerde bulunmuştu. Bu koşullar altında yapılan oylama ile direniş bitirildi.

Bu şekilde sonlanmasına karşın SEKA direnişi, başta özelleştirme tehlikesi ile karşı karşıya bulunan işçiler olmak üzere işçi ve emekçilere umut verdi ve bir kıvılcım çaktı. Zaten sonrasında da **“SEKA kıvılcım TEKEL ateş olacak”** sloganıyla Tekel'in ve diğer direnişlerin önünü açtı. Seydişehir Alüminyum işçileri, direnişi daha da ileri taşıyarak polisle çatıştı. TUPRAŞ ve Telekom işçileri, kısa süreli işgaller gerçekleştirdi. ERDEMİR işçileri, defalarca sokaklara çıktı, yolları trafiğe kapattı, barikatlar kurdu. En büyük yangını ise TEKEL işçileri yaktı.

Tekel direnişi, önce özelleştirmeye karşı bir mücadeleydi. Tekel'in içki bölümü özelleştirildikten sonra, sıra sigara bölümüne gelmişti. Bu da farklı illerden yaklaşık 12 bin işçiye ilgilendiriyordu. İlk olarak Adana, Malatya ve Bitlis'te direnişe geçtiler. Kitlesele mitingler gerçekleştirdiler. Bu direnişlerle özelleştirmeyi 2008 yılına kadar ertelemeyi başardılar.

En büyük direniş ise, özelleştirme sonrasında patlak verdi. Devlet, özelleştirmeyi kolaylaştırmak için, satışları işsiz yapmaya yöneldi. 4-C adını verdikleri bir yasa ile, işçileri kamuya ait farklı işyerlerinde, sendikasız, geçici işçi statüsünde ve asgari ücretle çalıştırmaya yeltendi. Bu şekilde çalışmayı reddeden işçiler, 14 Aralık 2009'da Ankara'ya geldiler ve büyük Tekel direnişini başlattılar. AKP Genel Merkezi'nin önünde polis saldırısı ile karşılaştılar ve o soğuk kış gününde üzerlerine su sıkıldı. Oradan Türk-İş Genel Merkezi'ne gittiler, sonra da Sakarya Caddesi'nde çadır kurarak eylemlerini tam 78 gün sürdürdüler.

Bu süre içinde açlık grevi dahil pek çok eylem biçimine başvurdular. Tepkileri, sadece hükümete ve polise değil, haklarını aramayan işbirlikçi Türk-İş yönetimineydi. Türk-İş Genel Merkezi'ni işgal ettiler. Bu tepkiler üzerine sendikalar, bir günlük genel grev kararı aldı. Ama Tekel işçileri en büyük desteği, devrimci-demokrat kesimlerden gördü. Uzun yıllardan sonra ilk kez devrimcilerle işçilerin yakınlaşması gerçekleşti. Devletin ve sendikanın, “marjinaller” diyerek işçileri devrimcilerden

Tekel direnişi, '89 bahar eylemlerinden sonra işçi sınıfının gerçekleştirdiği en büyük işçi direnişidir. Sendikayı zorlayan, yer yer aşan eylemleriyle, halkın geniş kesimlerinden aldığı destekle, komünist ve devrimcilere açık yapısıyla, Ankara'nın göbeğinde her tür zorluğu yenerek, aylarca kesintisiz süren bir direniş odağı olmasıyla, işçi sınıfının tarihine altın harflerle yazılan bir sayfa eklemiştir.

Ne var ki direniş, devlete bazı geri adımlar attırmış olmakla birlikte, sendikanın ayak oyunlarına yenik düştü. Tekel'in de en büyük eksikliği, (SEKA'da olduğu gibi) taban örgütlerini kurmayarak sendika yönetimine bu fırsatı doğurmuş olmasıdır.

uzaklaştırma çabaları, direnişin seyri içinde boşa düştü. İşçiler, kimin dost, kimin dost görünümüli düşman olduğunu, deneyimleriyle öğrenmeye başladı.

Biz, direnişin ilk günlerinden itibaren işçilerin yanındaydık. Yoldaşlarımız dönüşümlü olarak çadırlarda kaldılar, direnişin her aşamasında yol göstermeye çalıştılar. Legal merkezi yayın organımız başta olmak üzere bülten ve bildirileri-mizle, afiş ve pankartlarımızla direnişi kitlelere duyurmaya, destek ve dayanışmayı arttırmaya ve zaferle bitmesini sağlamaya çalıştık. İşçi direnişleri içerisinde en sistemli çalışmayı Tekel'de ortaya koyduğumuzu söyleyebiliriz. Üstelik tam da o günlerde 5. Konferansımızı gerçekleştirmiştik. Ve konferansın ilk duyurusunu Tekel mitinginde yaptık. Tekel direnişinin bizler açısından böyle bir anlamı da vardır.

Direniş boyunca işçilerle ve aileleriyle yakın ilişkilerimiz oldu. Bazıları üzerinde politik bir etki de kurduk. Sonrasında bunun devamını getirememek, Tekel direnişinin derslerini bir kitapta toplayıp kalıcılaştıramamak, eksikliğimiz olarak kaydetmemiz gereken bir durumdur. Bu, hem kendi emeğimize hem de işçi sınıfına karşı sorumluluğumuzun bir gereği-ydi. Geleceği kazanmak, bu tür eksiklikleri aşmamızla mümkün olacaktır.

Tekel direnişi, '89 bahar eylemlerinden sonra işçi sınıfının gerçekleştirdiği en büyük işçi direnişidir. Sendikayı zorlayan, yer yer aşan eylemleriyle, halkın geniş kesimlerinden aldığı destekle, komünist ve devrimcilere açık yapısıyla, Ankara'nın göbeğinde her tür zorluğu yenerek, aylarca kesintisiz süren bir direniş odağı olmasıyla, işçi sınıfı tarihine altın harflerle yazılan bir sayfa daha eklemiştir.

Ne var ki direniş, devlete bazı geri adımlar attırmış olmakla birlikte, sendikanın ayak oyunlarına yenik düştü. İşbirlikçi sendikacılar ve onlarla aynı çizgide buluşan reformist partiler, direnişi sonlandırmak için ellerinden geleni yaptılar ve sonunda başardılar. Tekel'in de en büyük eksikliği, (SEKA'da olduğu gibi) taban örgütlerini kurmayarak sendika yönetimine bu fırsatı doğurmuş olmasıdır. Diğer yandan özelleştirme saldırısının arkasında IMF'nin, yani emperyalizmin olduğu ve politik bir mücadelenin gerektiği yeterince kavranmamıştır. İşbirlikçi sendikalar ve reformist partiler bunun önündeki en büyük engeldi. Bunlar aşılmadan da özelleştirmeye karşı mücadelenin zaferle sonuçlanması mümkün değildi.

Özelleştirme karşıtı eylemler, Tekel sonrasında da devam etti. Son olarak

şeker fabrikalarının kapatılmasına karşı birçok yerde direnişler gerçekleşti. SEKA ve Tekel kadar güçlü olmasa da önemli bir kitle desteğini arkasına aldı. Fakat bu direnişlerin hiçbirisi özelleştirme saldırısını durduramadı. En fazla geciktirdi veya kısmi kazanımlarla zamana yaymayı başardı.

Madenlerin özelleştirilmesinde de benzer bir durum yaşandı. **Devlete ait olan madenler, önce rödovans (kiralama) sözleşmeleriyle özel şirketlere devredilirken, maden kanununda yapılan bir değişiklikle tamamen özelleştirilmesinin kapısı açıldı.** Zonguldak başta olmak üzere maden işçilerinin direnişiyle Türkiye Taşkömürü Kurumu'nun (TTK) özelleştirilmesi “torba yasa”dan çıkarılsa da, madenlerin özelleştirmesi yasalaştı.

Sonuç olarak, gelen tepkiler üzerine kimi manevralarla direnişler kırılıyor, ardından farklı bir yola başvurularak özelleştirme gerçekleşiyor. AKP hükümetinin bugüne dek izlediği yol bu oldu. Zaten **özelleştirme gibi doğrudan emperyalizmin yönettiği bir saldırıyı durdurabilmek, topyekun ve radikal bir mücadeleyi gerektiriyor.** Bugüne kadar yaşanan özelleştirme karşıtı direnişlerin başarısızlığının nedeni budur.

Oysa özelleştirme, sadece işçi sınıfını değil, küçük üreticiden esnafa kadar tüm halkı etkiliyor. Bu yönüyle birleşik mücadelenin zemini son derece güçlü olmasına rağmen gerçekleşmiyor. Deneyimler de gösteriyor ki, işbirlikçi-uzlaşmacı sendikalar aşılmadan, taban örgütleri ile işçi sınıfı kendi kaderini eline almadan, başta öncü işçiler olmak üzere sınıfın önemli bir kısmı sınıf bilinciyle donanıp devrimci tarzda bir mücadeleyi yükseltmeden, sadece özelleştirme karşıtı değil hemen bütün direnişler yenilmeye mahkumdur.

İşbirlikçi sendikalara büyüyen öfke ve direnişler

AKP döneminde işçi ve emekçilere dönük hak gaspları ve her tür saldırı, esas olarak sarı sendikalar sayesinde başarıya ulaştı. Bu sendikalar, göstermelik birkaç açıklama dışında ciddi bir direniş göstermediler. Dahası, işçilerden gelen tepkileri de bastırmak için ellerinden geleni yaptılar. **İşçiler, varolan sendikaları aşmadan, ona karşı mücadeleyi yükseltmeden haklarını alamayacağını gördü.** Son yılların en büyük işçi direnişleri de bu şekilde gerçekleşti.

Örneğin **Greif işçileri**, 2014 yılındaki TİS'lerde başta taşeronun kaldırılması olmak üzere temel taleplerinin karşılanmasını istiyordu. Fakat yanında sendikasını

bulamadı. Oysa yakın bir zamanda, kendilerine sahip çıkmayan Öz İplik-iş'ten ayrılıp DİSK Tekstil sendikasına bu yüzden geçmişlerdi. Ama Tekstil-iş de TİS masasında haklarını savunmamıştı. Bunun üzerine işçiler önceden oluşturdukları komiteleri aracılığıyla direniş kararı aldı ve fiili grevle birlikte fabrika işgalini gerçekleştirdi. Bu süre içinde eylemin karşısında yer alan sendikayı da çeşitli biçimlerde protesto ettiler. Patron-devlet-sarı sendika kısıp altında yaklaşık iki ay süren direniş, polisin vahşi saldırısıyla kırıldı.

Benzer bir durum *Yatağan termik santrali işçilerinin* yılları bulan özelleştirmeye karşı mücadelesinde yaşandı. Muğla- Yatağan'da termik santralde çalışan işçiler, birçok eylem biçimini yaşama geçirdi. Polis engeline rağmen Ankara'ya yürüdü. Ankara'da polis bir kez daha saldırınca, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) önünde çadır kurarak direnişlerini sürdürdüler. Ayrıca kendilerini yalnız bırakan Türk-İş Genel Merkezi'ni bastılar. Eylül 2014'te özelleştirme kesinleşince, bu kez santralin önüne iş makineleriyle barikat oluşturdular, satın alan şirketi içeri sokmadılar. İşçilere kazanılmış tüm hakların verileceği ve hiçbirinin işten atılmayacağı sözü verildikten sonra direniş bitirildi.

Mayıs 2014 tarihinde, **Manisa-Soma'da 300'den fazla işçinin ölümlüyle sonuçlanan, en büyük madenci katliamı** yaşandı. Bu olay, madende özelleştirmenin, işbirlikçi sendikacılığın, devletin işçi düşmanlığının görülmesi bakımından da bir prototip oldu. Madenlerde rödovans sisteminin (kiralama) özelleştirmenin bir biçimi olduğu ve işçilerin ölesiye çalıştırılması pahasına azami karlar elde ettikleri ortaya çıktı mesela. İşçiler "yaşam odası" gibi zorunlu mekanlardan ve her tür iş güvenliğinden yoksun biçimde, düşük ücretlerle 18. yüzyıl koşullarında çalıştırılıyordu. Üstelik AKP'ye ve işbirlikçi Genel Maden-iş sendikasına üye olma zorunluluğu vardı; sendikanın temsilcilerini de işçiler seçemiyor, patron atıyordu. Kısacası taşlar bağlanmış köpekler salınmıştı.

Katliam sonrası öfkelerini ortaya koyan **madenciler ve aileleri, suçluları koruyan, iş cinayetlerini normalleştiren, ölen işçilerin yakınlarını tekmeleyen, biber gazı ve copla saldıran devleti karşılarında buldular.** Sonrasında göstermelik yargulamalarla patronlar ve saldırganlar aklandı; öfkeyi yatıştırmak için o günlerde işçilere verilen sözlerin hiçbirisi tutulmadı. Öyle ki tazminatları dahil birçok haklarını alamadılar. Fakat

Soma'da patronlarla devletin ve sendikanın işbirliği tüm çıplaklığı ile ortaya döktü. Katliam sonrası işçilerin öfkesi, bu işbirlikçi sendikacılara yöneldi. Yaptıkları eylemlerle onları istifaya zorladılar. Ayrıca Maden-İş'ten toplu istifalar gerçekleşti, DİSK'e bağlı Dev Maden-İş sendikasına üye olanların sayısı arttı.

Elbette mesele, o sendikadan bu sendikaya geçmekle çözülmüyor. İşçiler bunu, Greif'te, Soma'da, sonrasında metal işkolunda somut olarak gördüler. Fakat ilk tepki olarak işbirlikçi sendikacıların üzerine yürümeleri, onları istifaya zorlamaları ve o sendikaları terketmeleri, yerinde-doğru bir yönelimdir. Direnişlerin büyümesi de ancak bu şekilde gerçekleşmiştir.

Bunların içinde 2015 Mayıs'ında patlak veren **"metal fırtınası"**nın ayrı bir yeri var. Bursa'daki otomobil fabrikalarında başlayıp ülkenin dört bir yanına yayılan metal direnişi, esas olarak faşist-gangster sendikacılığın simgesi durumundaki Türk Metal'e karşı gelişti. Direnişin kıvılcımı, bu sendikadan istifa etmek isteyen işçilerin Türk-Metal çeteleri tarafından dövülmesiyle yakıldı. Daha önce de benzer örnekleri yaşayan işçiler, bunu durdurmanın tek yolunun toplu direnişten geçtiğini anladılar ve direnişi başlattılar. Sendikanın sırtını patronlara dayadığını bildikleri için de, sendikadan toplu istifalarla fabrika işgalini ve fiili grevi birarada gerçekleştirdiler.

Direnişin patronlardan önce sendikaya yönelmiş olması, işçi sınıfı tarihinde belki de ilk kez rastlanan bir olaydır, fakat şaşırtıcı değildir. Çünkü işçilerin yaşadıkları yoğun sömürü ve baskıda, sendikanın belirleyici bir rolü vardır. Patronların Türk-Metal'i dayatması ve işçilerin tüm tepkilerine rağmen ondan vazgeçmemesi boşuna değildir. Öyle ki, direnişteki işçilerin tüm taleplerini kabul eden patronlar, protokolde Türk-Metal'in bulunmasını tek şart koştular. Fakat işçiler bunu kesin olarak reddetti, kendi seçtikleri temsilciler ile masaya oturmayı başardı.

Metal direnişi, sadece işbirlikçi faşist sendikaya değil, 12 Eylül cuntasının sendikalar yasasına da başkaldırıydı. Belli başlı fabrikalarda Türk-Metal'i sildiği gibi, kendi temsilcilerinin tanınmasını sağlaması ve anlaşmayı onlar aracılığıyla gerçekleştirmesiyle, varolan sendikalar yasasını geçersiz kıldı. Aynı durum, TİS ve grev yasaları için de geçerlidir. Grev yasağını fiili grevle delmiş, 3 yıllık TİS'i, 6 ayda geçersiz kılıp yeni TİS imzalatmıştır. Böylece yasaların sokakta yapıldığını bir kez daha göstermiştir.

Bursa'daki otomobil fabrikalarında başlayıp ülkenin dört bir yanına yayılan metal direnişi, esas olarak faşist-gangster sendikacılığın simgesi durumundaki Türk Metal'e karşı gelişti. Direnişin kıvılcımı, bu sendikadan istifa etmek isteyen işçilerin Türk-Metal çeteleri tarafından dövülmesiyle yakıldı. Sendikanın sırtını patronlara dayadığını bildikleri için de, sendikadan toplu istifalarla fabrika işgalini ve fiili grevi birarada gerçekleştirdiler. Direnişin patronlardan önce sendikaya yönelmiş olması, işçi sınıfı tarihinde belki de ilk kez rastlanan bir olaydır, fakat şaşırtıcı değildir. Çünkü işçilerin yaşadıkları yoğun sömürü ve baskıda, sendikanın belirleyici bir rolü vardır.

Metal direnişinin bunları başarmasındaki esas faktör, direnişe geçmeden önce taban örgütlerini kurmuş olmalarıdır. En küçük üretim birimlerinden yukarı doğru "işçi komiteleri"ni kurmuş ve tüm kararlar bu komiteler tarafından alınmıştır. Her işçinin katıldığı seçimle oluşan komiteler, temsilcileri aracılığıyla üst birimlere bağlanmış, böylece hiyerarşik, şeffaf, demokratik bir örgütlenme ağı yaratılmıştır. Ve bu sayede direniş boyunca devletin, patronların, sendikanın her tür saldırısı, parçalama girişimi bertaraf edilmiş, sınıf disiplini sağlanabilmiştir. Buna karşın işçiler, her fabrikada oluşturdıkları iç örgütlenmeyi işkolu düzeyine çıkaramadılar. Dahası, direnen fabrikaları koordine edecek merkezi bir örgütlülükten de yoksundular. Direnişin temel eksikliği bu oldu. Bu eksiklik, direnişin başlarken de biterken de birbirinden kopuk olmasına yol açmış ve onu zayıf düşürmüştür.

Elbette bir tek direnişle işçi sınıfının tüm eksikliğini giderebilmesi mümkün değildir. Kaldı ki işkolu düzeyinde bir örgütlülük yaratmak, merkezi devrimci sendikal bir örgütlülüğü, o da komünist-devrimci bir partiyi gerektirir. Bunun olmadığı-yaratılmadığı koşullarda, direnişlerin birbirinden kopuk olması, kazanımların sınırlı kalması ve bir yerde tıkanması kaçınılmazdır.

Metal direnişi, içinde bulunduğu koşullarda olabilecek en iyi biçimleri yaratmış, son yılların en başarılı direnişini ortaya koymuştur. Özellikle işbirlikçi faşist sendikayı dize getirmesi ve iç örgütlülüğünü yaratması bakımından, kendinden önceki direnişleri geride bırakan bir özelliğe sahiptir. Elbette başta Haziran ayaklanması olmak üzere, Seka'dan Tekel'e uzanan irili-ufaklı bir dizi işçi-emekçi hareketinin birikimleri sözkonusudur. Yeni direnişler de Metal'in dersleriyle donanmış olarak daha ileri noktalara ulaşacaktır. Bu yol açılmıştır artık. Nitekim Metal'in hemen ardından Petkim'de fiili grev başlamış, sonrasında 3. Havalimanı işçileri büyük bir direniş ortaya koymuştur.

Özcesi Metal direnişi, işçi sınıfı açısından bir dönüm noktasıdır. İşbirlikçi sendikaların vaazettiği "yasal sınırlar içinde kalarak" mücadele etmenin yetersizliğini, gerçek kazanımın "meşru mücadele" biçimleri ile olacağını net bir biçimde gözler önüne sermiştir. İşbirlikçi sendikacıların koltuklarını sarsmış, sınıf sendikacılığının nasıl olması gerektiğini tartıştırmıştır. İşçi sınıfının tek örgütünün sendika olmadığını, taban örgütlerine sahip olmadan kazanım elde edilemeyeceğini somut olarak göstermiştir.

İş cinayetlerine karşı yükselen direnişler

AKP dönemi, iş cinayetlerinde de zirveyi oluşturuyor. Bu konuda Türkiye'nin sicili zaten bozuktu. Ancak AKP ile birlikte hızlanan özelleştirme-taşeronlaştırma furyası, iş cinayetlerinde de patlamanın yaşanmasına yol açtı. AKP işbaşına gelir gelmez 2003 yılında çıkartılan 4857 sayılı İş Kanunu ile esnek çalışmanın yasal zemini oluşturuldu. Ardından Sosyal Güvenlik Yasası'nda değişiklik yaptılar. **"İşçinin güvenliği" yerine "işin güvenliği", "emeğin korunması" yerine "işletmenin korunması" geçirildi.**

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) raporlarına göre, AKP döneminde iş cinayetlerinde yüzde 30 oranında artış söz konusudur. Bunun en önemli nedeni, işçilerin esnek-kuralsız-güvencesiz çalıştırılmasıdır. Aynı zamanda uzun işgünü saatleri, fazla mesailerin zorunlu hale gelmesi gibi faktörler, iş cinayetlerinde patlama yaşanmasına yol açmıştır. Örneğin haftalık ortalama çalışma süresi, Avrupa ülkelerinde 35-40 saat iken, Türkiye'de 48 saattir. İş cinayetlerinin en fazla taşeron çalışan işçilerde görülmesi, bunlarla bağlantılıdır.

İşkolu düzeyinde bakıldığında, iş cinayetlerinde inşaat birinci sırayı alıyor. Onu maden, taşımacılık, tarım izliyor. Ki bu işkolları, taşeron çalışmanın en yaygın, sendikalaşmanın ise en düşük olduğu yerlerdir. İş cinayetlerinde ölen işçilerin yüzde 98'inin sendikasız olduğu saptanmıştır. Her yıl yaşanan iş cinayetlerinin dörtte biri, sendikalaşmanın yüzde 2.9 ile en düşük olduğu inşaat sektöründe gerçekleşmektedir.

Günde ortalama 5 işçi, iş cinayetlerinde yaşamını kaybediyor. Ne yazık ki, bunlar katliam boyutuna ulaştığında farkedilebiliyor ve tepki gösteriliyor. Yani haber olabilmek ve dikkat çekebilmek için onar onar katledilmeleri gerekiyor! Örneğin **İstanbul-Esenyurt'ta, Marmara Park AVM'de** 11 Mart 2012'de inşaat şantiyesinde 11 işçi yanarak hayatını kaybetti. İşçilerin yatakhane olarak kullandığı çadırların naylon olması ve soğuktan ısınamayan işçilerin ranzaların etrafına battaniye sermesinden dolayı, yangın daha hızlı yayılmış ve daha fazla işçinin ölümüne neden olmuştu. İşçiler barakalarda kalsaydı, ya da çadırlar "yangın geciktirici" özelliği bulunan brandalardan yapılsaydı, bu ölümler gerçekleşmeyecekti. Ama bu küçük önlemler bile, patronlar için birer "maliyet"ti ve azami kardan eksilme anlamına geliyordu!

Bir diğer önemli işçi katliamı, **İstanbul-Mecidiyeköy'de Torunlar**

AKP döneminde iş cinayetlerinde yüzde 30 oranında artış söz konusudur. Bunun en önemli nedeni, işçilerin esnek-kuralsız-güvencesiz çalıştırılmasıdır. Aynı zamanda uzun işgünü saatleri, fazla mesailerin zorunlu hale gelmesi gibi faktörler, iş cinayetlerinde patlamaya yol açmıştır. İşkolu düzeyinde bakıldığında, iş cinayetlerinde inşaat birinci sırayı alıyor. Onu maden, taşımacılık, tarım izliyor. İş cinayetlerinde ölen işçilerin yüzde 98'inin sendikasız olduğu saptanmıştır. Her yıl yaşanan iş cinayetlerinin dörtte biri, sendikalaşmanın yüzde 2.9 ile en düşük olduğu inşaat sektöründe gerçekleşmektedir.

İnşaat'ta yaşandı. 6 Eylül 2014 tarihinde gerçekleşen bu olayda, 10 işçi 32. kattan düşen asansörün altında kalarak yaşamını yitirdi. Bir ay önce de aynı inşaatla bir işçi, yine asansör nedeniyle katledilmişti. Burada da patronlar, asansörü tamir etmek yerine, işçileri ya onlarca kat yürüyerek çıkmak, ya da bozuk asansöre binmekle karşı karşıya bırakmıştı. Ta ki, 10 işçi bu şekilde can verene dek...

İnşaatlardaki iş cinayetlerinde Torunlar ve Marmara Park'ın hemen akıllara gelmesinin bir nedeni, 10'dan fazla işçinin katledilmiş olmasıdır; diğer nedeni ise, bu katliamlara karşı tepkilerin eylemli bir hal alması, protestoların günlerce sürmesidir. Bu durum karşısında devletin tutumu, yeni iş cinayetlerini önlemek yerine protestoları bastırmak oldu. İlk refleksleri; cinayetlerin gerçekleştiği yerlere ambulans ve itfaiye göndermek değil, çevik kuvvet polislerini, tomaları yığarak işyerini-patronları korumaya almaktı. **Onları asıl ilgilendiren, yükselen tepkiyi büyümeden bitirmektir; toplanan kitleye gaz bombalarıyla, coplarla saldırdılar; gözaltına altılar, tutukladılar.**

İş cinayetlerinin, katliamların gerçekleştiği hemen her yerde aynı tablo ile karşılaşıldı. Ama 3. Havalimanı işçilerine yapılanlar hepsinin üstüne çıktı. Hem çalışma koşulları, hem de tepkileri bastırma biçimleri çok daha vahşiceydi.

3. Havalimanı'nda yaklaşık 30 bin işçi çalışıyordu. Bunların 15 bin kadarı inşaat bölgesinde kurulu kamp alanında yatılı kalıyordu. Bu işçilerin çalışma ve yaşam koşulları vahşi kapitalizm döneminden farksızdı. Tahtakurularının içinde yatıyorlardı mesela. Çoğunlukla aç kalıyorlardı. Çünkü yemekler hem kötü, hem yetersizdi. İşçi servisleri ise, ayrı bir sorun kaynağıydı. 400 kişiye bir servis verildiği bile oluyordu. Üstelik servis geciktiği için işçiler işe geç kaldığında, ücretlerinden kesiliyordu.

Böylesi sorunlar yumağı içinde çalışan işçilerin en önemli talebi, ne yemek ne servisti. Can güvenliği talebi hepsinin üzerindeydi çünkü. Direnişin başladığı 14 Eylül 2018 tarihine kadar geçen sürede toplam 400 işçi katledilmişti. Ama bunlar kayıtlara geçirilmiyor, hatta cesetleri kaybediliyordu. Direnişle açığa çıktığında da, ölen işçi sayısının 400 değil 27 olduğunu söylediler. Ama 27 cinayetin sorumluları hakkında tek bir açıklama yapılmadı. Zaten işçilerin talepleri arasında "şimdiye kadar yaşanan iş cinayetlerinin aydınlatılması" da vardı. Ölümün sıradanlaşmasına karşı direnişe geçmişlerdi.

Direniş başlar başlamaz polis ve jandarma ekipleri gaz bombaları ve

TOMA'larla işçilere saldırdı. Sabaha karşı işçi barakaları özel hareketçılar tarafından basıldı. Aralarında sendika yöneticilerinin de bulunduğu 500'den fazla işçi, darp edilerek gözaltına alındı. Gözaltına alınmayan işçiler de işletmecici firma İGA'nın yoğun baskısı ile karşı karşıya kaldılar. İşyerinde bir "sorgu merkezi" kurarak, işçileri tehdit ve şantajla yıldırmaya ve direnişten vazgeçirmeye çalıştılar.

Direnişle birlikte ortaya çıkan gerçekler, patronlar hakkında bir suç duyurusu, savcılara hazır sunulan bir iddianame niteliğindedir aslında. Ama kendi yasalarına bile aykırı davranan patronlarla ilgili tek bir dava açılmadı. İşçiler ise, sadece sorunlarını ifade ettikleri ve bunların çözülmesini istedikleri için, polis saldırısına uğradılar, gözaltına alındılar, tutuklandılar...

3. Havalimanı direnişinin diğerlerinden bir farkı da, üyeleri çok sınırlı olmakla birlikte, sendikaların işçilerin yanında yer almasıdır. Direniş kendiliğinden patlamıştı fakat sendikalar direnişin bir parçası oldular, işçilerin taleplerini daha geniş kesimlere duyurmayla, destek ve dayanışma ağını örmeye çalıştılar. İşçilerle birlikte direndiler, tutuklandılar. Bütün sendikacıların işbirlikçi olmadığını, işçilerin yanında yeralan devrimci-demokrat sendikacıların da bulunduğunu göstermiş oldular.

Direniş somut bir kazanım elde edilemeden bitti. Zaten daha ilk günden yapılan polis baskınlarıyla öndersiz bırakılmış, kalanlar üzerinde terör estirilmişti. Ama başta servis olmak üzere bazı konularda düzeltmeler yapıldı. Daha önemlisi, orada yaşananların geniş kesimler tarafından duyulması sağlandı. Destek ve dayanışma büyüdü. Bunun etkisiyle işçi ölümleri bir süreliğine durdu.

AKP döneminde sadece inşaatlarda değil, **madenlerde de (Soma ve Ermenek başta olmak üzere) en ölümlü iş cinayetleri yaşandı.** Çünkü AKP döneminde zenginleşen kesimlerin en fazla faaliyet gösterdikleri alanlar buralardı. Son 17 yılda maden ruhsatı verilen kişilerin neredeyse hepsinin, üst düzey bir AKP yöneticisi, ya da onların akrabası-arkadaşı olduğu görüldü. Örneğin Soma'da, Türkiye Kömür İşletmeleri'ne ait madenlerin Soma Holding'e verildiği, bu holdingin de AKP ile ilişkileri olduğu ortaya çıktı. Kirli ilişkiler üzerinden bir imparatorluk kuran Soma Holding'in İstanbul'un en zengin bölgelerinde plazalar, büyük iş ve alışveriş merkezleri, gökdelenleri bulunması, yani inşaat alanına da el atmış olmaları ve bunların AKP döneminde

gerçekleşmesi tesadüf değildi. AKP'li yıllarda doğup büyüyen bir holding olarak AKP'ye olan borcunu, seçim dönemlerinde onun bir kuruluşu gibi çalışarak ödüyordu. Soma Holding patronları ve yöneticilerinin, işçileri tehdit ederek AKP'ye oy vermeye ve mitinglerine katılmaya zorladıkları, bizzat işçi aileleri tarafından madenin Soma Holding'e devir işlemlerinin de yasalara uygun olmadığı Sayıştay raporlarıyla açığa çıkacaktı.

Türkiye, kömür madenlerindeki ölüm oranları bakımından son yıllardaki artışla dünyada ilk sıraya çıkmıştır. Öyle ki, dünyadaki toplam maden işçilerinin yüzde 25'ini barındıran Çin'i bile geride bırakmıştır. Madenlerdeki özelleştirmeye birlikte ölüm oranlarının artması, buralarda nasıl bir sömürü sistemi kurulduğunu ortaya sermektedir. Örneğin Soma'da 2005'te gerçekleşen özelleştirilme öncesinde, ton başına 120-130 dolara ulaştığı söylenen üretim maliyetleri, özelleştirme sonrasında 23 dolar düzeyine düşüyor. Ve Soma Holding patronu, bunu bir "başarı hikayesi" gibi anlatıyor. Keza katliam sonrası Erdoğan'ın, 1862 yılında İngiltere'de meydana gelen bir madenci katliamını örnek vermesi, madencilerin çalışma koşulları ve iş güvenliği bakımından, 19. yüzyıla döndüğünün itirafıydı.

Soma'da resmi rakamlarla 301 madenci can verdi. Gerçek rakamın ise daha fazla olduğu işçiler tarafından dile getirildi. Kayıtdışı çalışan Suriyeli göçmenlerin olduğu, onları arayıp-soran aileleri olmasından dolayı öğrenilemediği söylenildi. Madenden sağ kurtulan bir işçinin "bu yıl kömür yerine işçi eti yakacaksınız" sözü, çıkarılamayan cesetlerin olduğunu ortaya koyuyordu. Soma'da açığa çıkan gerçeklerden biri de, başta Suriyeliler olmak üzere göçmen işçilerin hem ucuz işgücü hem de kayıtdışı çalıştırılarak, patronlara daha fazla kar olanağı sağlandığı oldu. Sadece Soma'da değil, birçok iş cinayetinde göçmen işçiler de öldü. Ki aralarında Suriye'den gelen çocuklar başta olmak üzere yüzlerce çocuk da vardı.

Soma katliamı, aynı zamanda tarımın emperyalist tekellere peşkeş çekilmesinin sonuçlarını gözler önüne serdi. Çünkü Soma dahil Manisa'nın yoksul köylüleri, önceki yıllarda zeytinle, tütünle geçimini sağlarken, tütün ekimi sınırlandırılıp Tekel'in kapatılması ve zeytin ağaçlarının kesilip binaların dikilmesiyle işsiz kaldılar. Madenlerde insanlık dışı koşullarda çalışmak dışında bir seçenekleri kalmadı. Böylece sayıları milyonları bulan yoksul köylü ve küçük üretici, proleter saflara itildi.

Bütün iş cinayetlerinde olduğu gibi Soma'da da yargılanan, asıl sorumlular değil, birkaç "günah keçisi" oldu. Dahası, bu katliama tepki gösterdiği için tutuklananlar, katliamdan sorumlu olanlardan fazlaydı. Soma Holding Başkanı Alp Gürkan ve asıl işveren konumundaki TKİ yöneticileri ya da madenleri denetlemekle görevli müfettişler asla yargılanmadılar mesela. Kitlelerin tepkisiyle yargılamak zorunda kaldıkları bazı mühendis ve memurlara da en fazla verdikleri ceza, ölen her bir işçi için 6 günlük hapse denk düştü.

Soma'dan sonra 18 işçinin katledildiği Ermenek madenlerinde yaşananlar da farklı değildi. Hem katliamın nedenleri, hem de katliam sonrası uygulamaları-yargılamaları yönüyle... Kimi zaman belli miktarda mali yardımla, ölenlerin ailelerini kandırmaya çalıştılar. Kitlesele direniş ve öfke ne kadar büyükse, yardımın düzeyi de o oranda oldu. Ermenek'te "bir çift lastik ayakkabı"ydı mesela. Ölen madencinin babasının ayağındaki lastiğin bile yırtık olmasının utancını (devlete ait olan utancı) bastırmak için... Ölen işçi ailelerinin payına, en fazla böylesi kırıntılar düştü. Yiten canları için "adalet" aradıkları mahkemelerde saldırıya uğradılar, tehdit edildiler, yeni acılarla karşı karşıya bırakıldılar.

Devlet-patron-işbirlikçi sendika "şeytan üçgeni" varlığını korudukça, başka türlü de mümkün değildi. Bu kadar madencinin ölümüne rağmen, "Madenlerde Avrupa Birliği Mevzuatı"na (ATEX) uygun malzeme ve koruyucu sistem kullanma şartını, hükümet 2020 yılına kadar erteleme kararı aldı.

Daha fazla kâr üzerine kurulmuş bir sistemde, "işçi sağlığı ve güvenliği" için yapılması gerekenler, bir "maliyet" unsuru olarak görülmeye devam edecektir. Tam da bu nedenle kapitalist sisteme ve onun koruyucusu devlete karşı mücadele edilmeden, iş cinayetlerini durdurabilmek mümkün değildir.

Dönemin öne çıkan sorunları ve mücadele biçimleri

Yukarıda son 10 yıla damgasını vuran işçi direnişlerini kısaca özetledik. Bunların yanı sıra pek çok eylem ve direniş de yaşandı. **Şişe Cam, Türk Hava Yolları, Kazova, Cargill, Bedaş, Flormar** vb. ayları-yılları bulan kararlı direnişler sergilediler.

Bu direnişler asıl olarak taşeron sisteme, özelleştirmeye, uzun saatler düşük ücretle çalışmaya, kimi yerde ücretlerin aylarca verilmemesine, iş cinayetlerine, işçi kıyımlarına karşı gerçekleşti. İşçi

kıyımları da ağırlıklı olarak sendikalı olmak isteyen işçilere uygulanınca, esasında sendikalı olma mücadelesinin bir parçası haline geldi.

Novamed, Flormar, Divan gibi kadın işçilerin yoğunlukta olduğu direnişlerde, sendikalı olma mücadelesinin öne çıktığını gördük. Bu direnişlerde kadın işçiler, üzerlerindeki ek baskıları, "eşit işe eşit ücret" taleplerini de dile getirdiler, fakat örgütlü mücadeleyi kendi özel sorunlarından daha fazla önemsediklerini eylemleriyle ortaya koydular. Onlar işçi sınıfının bir parçası olduklarını ve ancak örgütlü-birleşik bir güçle haklarını alabileceklerini sınıfsal sezgileriyle kavramışlardı.

Sözkonusu direnişlerde kazanımla bitenlerin oranı yüksektir. Elbette bu kazanımlar görecelidir. Örneğin sendikalı olarak işe dönmek için direnişe geçen pek çok yerde, diğer haklarını almakla birlikte işsiz kaldılar. Çoğu kez işbirlikçi-uzlaşmacı sendikalar, işçilere rağmen patronla anlaştı ve direnişleri sınırlı kazanımla bitti. İşe dönmek dışında her tür talebin karşılandığı durumlarda bile, işçilerin direnişi bitirmek istemedikleri görüldü. Örneğin Flormar işçilerinin örgütlü olduğu Petrol-İş sendikası, ücretler bakımından son yılların en iyi anlaşmasını yaptığı halde, Flormar işçisinin sendikaları olarak işe geri dönme talebi karşılanmadığı için, işçiler bu haberi sevinerek değil ağlayarak karşıladı. İşçi sınıfının özellikle de direniş dönemlerinde taban örgütlerini kurmasının ve bu örgütlerin dışında alınan hiçbir kararı tanımamasının ne denli elzem olduğu, hemen her direnişte bir kez daha görüldü.

Son yıllardaki direnişlerde mücadele biçimi olarak, fabrika önünde çadır kurmak ve dönüşümlü bir şekilde her gün çadıra gelerek direnişi sürdürmek en yaygın olanıdır. Bu biçimin, bir yandan desteğe gelenleri karşılayacak bir mekan, bir yandan da bulundukları işyerinde çalışanlara-yöneticilere seslerini duyurmak bakımından tercih edildiği söylenebilir. Yani çadırlar, hem direnişin karargahı hem de toplanma merkezi olmaktadır. Daha çok işten atılanların kullanmak zorunda kaldıkları direniş çadırları, varlıklarından rahatsız olan patronların-yöneticilerin isteğiyle çoğu kez polis saldırısına uğramıştır. Ya da direnişçilerin astıkları pankartlar, ses cihazları vb. sorun edilerek olabildiğince yalıtılmaya çalışılmıştır. Buna rağmen büyük bir kararlılıkla bu direnişleri aylarca-yıllarca sürdürenler oldu.

Fakat çadır direnişleri, diğer eylem biçimleriyle beslenmedikçe etkili değildir. Bunu farkedenden işçiler de, çadır

Son yıllardaki direnişlerde mücadele biçimi olarak, fabrika önünde çadır kurmak ve dönüşümlü bir şekilde çadıra gelerek direnişi sürdürmek en yaygın olanıdır. Çadırlar, hem direnişin karargahı hem de toplanma merkezi olmaktadır. Daha çok işten atılanların kullanmak zorunda kaldıkları direniş çadırları, varlıklarından rahatsız olan patronların-yöneticilerin isteğiyle çoğu kez polis saldırısına uğramıştır. Ya da direnişçilerin astıkları pankartlar, ses cihazları vb. sorun edilerek olabildiğince yalıtılmaya çalışılmıştır. Buna rağmen büyük bir kararlılıkla bu direnişleri aylarca-yıllarca sürdürenler oldu. Fakat çadır direnişleri, diğer eylem biçimleriyle beslenmedikçe etkili değildir.

direnişlerinin yanı sıra çeşitli yerlerde gösteriler, hatta işgaller yapmıştır. Direnişin kazanımla sonuçlanması da, ancak bu şekilde sağlanabilmiştir.

Çadır direnişlerinin bir parçası olan ve bir dönem öne çıkan “tek başına direniş”lerin ise, son yıllarda giderek azaldığını görüyoruz. Tek başına direnmenin zorlukları ve kazanabilme ihtimali, elbette grupsal ya da kitlesel direnişlere göre çok daha güçtür. Bu direnişler çok uzun sürmekte ve çoğu kez kazanımsız bitmektedir. Kazanan ender örneklerin arkasında, ya sendika ya da bir örgüt bulunmaktadır. Onların güçlü desteği, kitlelere duyurma, harekete geçirme çabası ile bu örnekler yaratılabilmektedir. Bunlardan yoksunluk veya zayıflık, “tek başına direnişler”i etkisiz kılmaktadır. Bunu bilen patronlar da işçileri toplu olarak değil, tek tek işten atmakta, bu sayede işçi kıyımına karşı gelececek büyük direnişlerin önüne geçmektedir.

Elbette işçi sınıfının en etkili mücadele biçimi, grevdir. Çünkü grevle doğrudan üretimi durdurma olanağına sahiptir. Fakat son yıllarda giderek artan “grev ertelemeleri” (gerçekte yasaklamaları) işçi sınıfının bu silahı daha az kullanmasına yol açtı. Diğer yandan grev yasasında yapılan değişikliklerle “grev kırıcılığı” adeta yasalaştı, dolayısıyla grevin etki gücü zayıflatıldı. Buna bir de bürokrat sendikacıların “işçiler greve hazır değil”, “grev son başvurulacak biçimdir”, hatta “işçiler grevi istemiyor” gibi yalan ve demagogilerini eklemek gerekir. Bütün bu engellere rağmen işçi sınıfı, grev silahını kullanmaya devam etti. Ve gücü oranında “grev kırıcıları”na geçit vermemeyi, grevi daha etkili hale getirmeyi başardı.

Patronların ve devletin grevleri yasaklamasına ya da etkisizleştirme girişimlerine karşı, işçi sınıfının geliştirmek zorunda kaldığı yeni biçim, “fiili grev”dir. Fiili grevler, son yıllarda temel mücadele biçimi halini almıştır. Çünkü işçi sınıfı gaspedilen grev hakkını yeniden kazanmak zorundadır ve bunun şiarı da “grev, grev yaparak kazanılır”dır. Metal işkolunda görüldüğü gibi “fiili grev”ler, fabrika işgaliyle birlikte yapılmakta ve daha etkili olmaktadır. Esasında fiili grevi başka türlü yaşama geçirme şansı da yoktur. Onun için son yıllardaki işçi eylemlerinde işgaller giderek artmaktadır. Fiili grevler ve işgaller, sadece patronlara ve devlete karşı değil, çoğu kez sendikaya karşı da yapıldığı için, tabanda örgütlülüğü ve daha zorlu bir mücadeleyi gerektirmektedir. Karşısına patron-devlet-işbirlikçi sendikayı, yani devasa bir gücü alıp da başarılı olabilmek, ancak onlar kadar örgütlü, birleşik ve kararlı olmakla

Görece refah dönemlerinin eylem biçimleriyle kriz döneminin sorunlarını aşabilmek mümkün değildir. Bunu farkedenden işçiler giderek daha radikal eylem biçimlerine başvurmak zorunda kalmaktadır. “Ölümüne direniş” diyeceğimiz yeni biçim bunlardan biridir. Bu kimi zaman bir işyerinde yüksek bir yere çıkmak, ya da benzin bidonuyla merkezi bir yerde veya bir kurumun önünde kendini yakmak şeklinde “bireysel” biçimler almakta; kimi zaman ise, kitlesel olarak ölümüne direnişler sergilenmektedir. Zaten intihar gibi bireysel bir girişim, örgütsüzlüğün-çaresizliğin tezahürüdür ve sonuç almaktan ziyade protesto niteliği taşımaktadır. Kitlesel direnişlerde ise -ki bu ölümüne bile olsa- daha örgütlü-birleşik bir duruş sergilenmekte, kazanma şansı artmaktadır.

mümkündür. Onun içindir ki, son direnişler içinde bunu başarabilen örneklerin sayısı çok azdır.

Fiili grev, işgal gibi radikal biçimlerin yanı sıra, belli saatlerde iş durdurma, fabrika çıkışında yürüme, yemek boykotu, işyeri ya da patrona ait bir mekan önünde basın açıklaması gibi, “uyarı” ya da “protesto” niteliğindeki eylem biçimleri de halen sık başvurulan biçimler arasındadır. Ancak bunlar, genellikle işbirlikçi sendikaların işçilerden gelen talepleri bastırmak için, gözboyama niteliğinde yaptıkları eylemler olmaktadır. İşçi sınıfının son yıllarda yaşadığı sorunlar öylesine can alıcı boyutlara ulaşmıştır ki, görece refah dönemlerinin eylem biçimleriyle kriz döneminin sorunlarını aşabilmek mümkün değildir. Bunu farkedenden işçiler de giderek daha radikal eylem biçimlerine başvurmak zorunda kalmaktadırlar.

“Ölümüne direniş” diyeceğimiz yeni biçim bunlardan biridir. Bu kimi zaman bir işyerinde yüksek bir yere çıkmak, ya da benzin bidonuyla merkezi bir yerde veya muhatap olduğu kurumun önünde kendini yakmak şeklinde “bireysel” biçimler almakta; kimi zaman ise, kitlesel olarak ölümüne direnişler sergilenmektedir. Zaten intihar gibi bireysel bir girişim, örgütsüzlüğün-çaresizliğin tezahürüdür ve sonuç almaktan ziyade protesto niteliği taşımaktadır. Kitlesel direnişlerde ise -ki bu ölümüne bile olsa- daha örgütlü-birleşik bir duruş sergilenmekte ve kazanma şansı artmaktadır.

Bunun örneğini geçtiğimiz yıl Zonguldak-Kilimli’de maden işçileri ortaya koydular. Madencilerin ne kadar zor koşullarda çalıştığı, en son Soma katliamında görülmüştü. Buna bir de aylarca ücretlerin ödenmemesi eklenince, ölümüne direnişin yolu açıldı. Madenin içinde çok kötü koşullar altında önce açlık grevi yaptılar, ardından kendilerini madene kapattılar ve kendi iradeleri dışında madenden çıkışı tümüyle engellediler. Böylece dışarıdan gelebilecek herhangi bir müdahaleye olanak tanımadılar. “Ya taleplerimiz kabul edilir ya da burada ölürüz” dediler. 20 işçi, tam 11 gün bu koşullarda madende kaldı. Taleplerinin kabul edilmesinin ardından madenden çıkarak eylemlerini sonlandırdılar. Onları Ermenek maden işçileri izledi. Ermenek maden işçileri de 4 aylık ücretlerini alamamışlardı. Gerçek anlamda açlığa ve ölüme terkedilen bu işçiler, direnişlerini de ölüm sınırına dayadılar. Çünkü başka türlü haklarını alamıyorlardı. Karşılarına dikilen devasa güçlere karşı, tek silahları canlarıydı ve artık direniş meydanına canlarını sürüyorlardı.

Bu ölümüne direniş, Türkiye işçi sınıfının mücadelesine yeni bir biçim daha eklemiştir. Kendisini fabrikaya hapseden, kapıları kaynaklayarak işgal eylemi yapan işçiler daha önce de olmuştu. Ancak madenlerde ilk kez yapıyordu ve buralarda ölüm riski çok fazlaydı. Üstelik bu ölümü göze alışı, siyasi ya da büyük bir ekonomik talep için değil, sadece birikmiş ücretlerini alabilmek ve çalışmaya devam edebilmek içindir.

Vahşi kapitalizm döneminde Lyon işçilerinin sloganı olan, “ya çalışarak yaşamak, ya da savaşıarak ölmek”, artık Türkiye işçi sınıfının da sloganı haline gelmiştir. Şöyle de söyleyebiliriz; **devrimci tutsaklar gibi işçilerin de insanca-onurlu bir yaşam için ölümü göze almak dışında başka çaresi kalmamıştır. İşçi sınıfı hareketinde bir eşik daha aşılmıştır...**

Emekçi kesimlerin mücadelesi ve talepleri

Son yıllarda mücadeleyi yükselten, radikal biçimlere başvuran, tabi ki sadece işçi sınıfı değildir. Başta emekçi memurlar olmak üzere pek çok emekçi kesimden protestolar yükselmiş ve çeşitli eylemlerle seslerini duyurmaya çalışmışlardır.

Zaten Türkiye tarihinin en büyük halk ayaklanması olan Gezi Direnişi de, bunların üzerinden gerçekleşti. Öyle ki, **Gezi Direnişi öncesinde sokağa çıkmayan kesim neredeyse kalmamıştı.** Avukatlardan doktorlara, sanatçılardan öğrencilere, küçük üreticiden yoksul köylüye, ezilen-sömürülen tüm sınıf ve katmanlar, artan sömürü ve baskıya, varolan yönetime duydukları hoşnutsuzluğu eylemli bir şekilde ortaya koydular.

1 Mayıs’ları da bu kapsamda ele almak gerekir. **1 Mayıs, sadece işçi sınıfının değil, -giderek daha fazla- ezilen-sömürülen tüm kesimlerin günü olmuştur.** Hatta işbirlikçi sendikaların çabasıyla işçi sınıfının 1 Mayıs’lara katılımı düşerken, diğer kesimlerin oranı artmaktadır. Başta İstanbul olmak üzere 1 Mayıs’ların kitlesel ve militan geçmesinde, tüm emekçilerin bu sahiplenışı, önemli bir rol oynuyor. Elbette bunun başını devrimci-demokrat kesimler çekiyor. 1980’lerin sonlarından itibaren her tür engele rağmen 1 Mayıs’ta gösterilerin yapılması ve meşruluğunun tanınması, bu sayede mümkün oldu. **2010’dan itibaren de Taksim Meydanı’nın 1 Mayıs kutlamalarına açılması, bu ısrarlı ve kararlı mücadelenin bir kazanımıydı.** Milyonların katıldığı Taksim 1 Mayıs’ları’na AKP Hükümeti en fazla 3 yıl dayanabildi. Sonrasında yasaklamasına rağmen

Taksim hedefli gösterileri engelleyemedi. Sonuçta 1 Mayıslar, varolan durumdan hoşnutsuz olan tüm kesimlerin kendilerini bir biçimde ifade ettikleri bir gün oldu. En kitlesel 1 Mayısların AKP döneminde gerçekleşmiş olması, (son yasal Taksim mitingine katılım 2 milyonu aşındı) bu hükümete duyulan hoşnutsuzluğun boyutlarını gösteren önemli bir veridir.

Gezi Ayaklanması ya da 1 Mayıslar gibi toplumun tüm kesimlerini içine alan direniş günlerini dışına tutarsak, AKP döneminde, özellikle de son 10 yılında ezilen-sömürülen her meslek grubunun çeşitli eylemlerine, direnişlerine, protestolarına tanık oluruz. Her birinin kendi özgün sorunları olmakla birlikte, hepsini kesen ortak yön, anti-demokratik uygulamalar, yaşam ve çalışma koşullarının ağırlaşmasıdır. Bunun içinde özelleştirme-taşeronlaştırma ayrı bir yer tutmaktadır, çünkü -bir avuç tekerci dışında- hemen her kesim, bundan olumsuz yönde etkilenmiştir. En ağır sonuçlarını ise, işçi sınıfı ile birlikte yoksul köylülük ve küçük üreticiler yaşamıştır. (Tarımda tekelleşme başlığı altında bu kesimlerin durumunu ayrıca ele alınacaktır.)

Kamu emekçileri kapsamındaki devlet memurları, hangi alanda çalışıyor olurlarsa olsunlar, eskiye kıyasla çok daha zor koşullarda çalışmak ve yaşamak zorunda kaldılar. Sayıları yaklaşık 3 milyonu bulan bu kesim, hem daha fazla yoksullaştı, hem de iş ortamı dahil, yaşamın her alanında daha fazla baskıya, hatta şiddete maruz kaldı. Can güvenlikleri bile tehlike altına girdi. Bunu en sık yaşayan öğretmenler ve doktorlar oldu. Geçmişin en itibarlı meslekleri sayılan doktorluk ve öğretmenlik statü kaybına uğradı, saygınlık yitirdi. Bu, AKP'nin bilinçli bir politikasıydı. Yaşanan sorunların sistemden kaynaklandığını gözlerden saklamak için, halka hizmet veren meslek sahiplerini hedefe çaktılar. Hasta ve yakınlarıyla doktorlar, öğrenci ve veliyle öğretmenler karşı karşıya getirildi. Hasta yakınlarının ya da velilerin-öğrencilerin saldırılarıyla yaralanan, ölen birçok doktor ve öğretmen oldu. Yaşadıkları onca sorun yetmezmiş gibi, insanın en temel hakkı olan “yaşama hakkı”nı savunmak durumunda kaldılar. Bunun için eylemler yaptılar.

Kamu emekçileri içinde öğretmenlerin ayrı bir yeri vardır. Başından itibaren sendikalaşma başta olmak üzere mücadelenin başını çekmiştir. Onun için AKP döneminde öğretmenler özel bir hedef seçildi. Bir yandan öğretmenlerin bu ileri ci birikimini yoketmek, diğer yandan geçmişten bu yana süren “öğretmen-hoca”

çatışmasında, hocaların lehine durumu değiştirmek için harekete geçti. Devrimci-demokrat öğretmenler ya emekli edilerek, ya da KHK'larla atılarak büyük oranda eritildi. Yerlerine büyük oranda gerici-faşist öğretmenler alındı. Hocalara (imamlar-müftüler) tanınan ayrıcalıklarla, öğretmenlerin üzerinde bir statü ve maaş verildi. **Neredeyse her yıl yapılan değişikliklerle eğitimin düzeyi düşürüldü, tarikatlara teslim edildi.** Denilebilir ki, AKP en büyük tahribatı eğitim alanında gerçekleştirdi. Buna karşın memurların en mücadelecisi kesimi olan öğretmenler, bu durumun önüne geçemedi. Bu noktada sendikaların, özellikle KESK'in tutumunun belirleyici olduğu su götürmez.

Geçmişte kamu emekçilerinin yaşam standartları ortalamanın üzerindeydi. '80'lerden itibaren başlayan gerileme süreci, AKP'yle son radesine vardı. Enflasyonun altında belirlenen maaşlar, bir de artan vergilerle birleşince, iyice düştü. Memur sendikalarının eylemleri de, en fazla TİS dönemlerinde oldu. Ne var ki, bir tiyatroya dönüşen TİS toplantıları aynı şekilde devam etti. Grev hakkı olmayan TİS hakkının kağıt üzerinde kalacağı, grevsiz-TİS'siz bir sendikanın da dernekten farksız olacağı, en açık haliyle görüldü. Başta KESK üyeleri olmak üzere emekçi memurlar, her TİS döneminde “grevli-TİS'li sendika hakkı” için seslerini yükselttiler. “Grev hakkı grev yaparak kazanılır” şiarına uygun olarak fiili grevler de yaptılar. Fakat sendikaların yeterince yüklenmemesinden dolayı, ne grev hakkını alabildiler, ne de maaşlarında iyileştirme oldu.

Kamu emekçileri açısından düşük maaşlardan daha önemli olanı, iş güvencesidir. AKP döneminde bunu da kaybettiler. AKP 657 sayılı devlet memuru yasasını değiştirmek için uzun süredir uğraşıyordu. Bu yönde hazırlanmış bir yasa taslağı tüm memurları sözleşmeli hale getirip işgüvencesini tümünden yoketmeyi hedefliyor. Yükselen tepkiler nedeniyle, bunu tasarımı yasalaştıramadılar. Ancak 15 Temmuz sonrası ilan edilen OHAL döneminde, bunu fiilen gerçekleştirmek olanağı buldular. Bir taraftan KHK'larla 100 binden fazla memuru işten attılar, diğer taraftan 15 Temmuz sonrasında kamuya bütün alımları “sözleşmeli” statüsünde yaptılar. “Sözleşmeli”ler, hem daha düşük maaşla, hem de her yıl sözleşme yenilenmesi gerektiğinden işgüvencesinden yoksun çalışıyorlar. AKP döneminin baskısına dayanamayarak emekliye ayrılanlarla birlikte 657'ye tabi memur sayısı oldukça azaldı.

Gezi Ayaklanması ya da 1 Mayıslar gibi toplumun tüm kesimlerini içine alan direniş günlerini dışına tutarsak, AKP döneminde, özellikle de son 10 yılında ezilen-sömürülen her meslek grubunun çeşitli eylemlerine, direnişlerine, protestolarına tanık oluruz. Her birinin kendine özgün sorunları olmakla birlikte, hepsini kesen ortak yön, anti-demokratik uygulamalar, yaşam ve çalışma koşullarının ağırlaşmasıdır. Bunun içinde özelleştirme-taşeronlaştırma ayrı bir yer tutmaktadır, çünkü -bir avuç tekerci dışında- hemen her kesim, bundan olumsuz yönde etkilenmiştir. En ağır sonuçlarını ise, işçi sınıfı ile birlikte yoksul köylülük ve küçük üreticiler yaşamıştır.

Son iki yıldır memur hareketinde en büyük direnişler KHK'yla işten atılmalara karşı yapıldı. Açlık grevinden gösterilere kadar çok çeşitli eylemlerle tepkiler ortaya kondu. Fakat başta KESK olmak üzere (ki en fazla KESK üyeleri atılmıştır) sendikalar, bu eylemleri sahiplenmediler; sonuçta KHK ile atılanlar işlerine geri dönemedi.

'90'ların ikinci yarısından itibaren sendikalaşma mücadelesiyle öne çıkan memur hareketi, son yıllarda oldukça geriye düşmüştür. Bunda sendikaların büyük bir rolü vardır. (Bu konuya “örgütlenme sorunları” başlığı altında yeniden döneceğiz.)

Kamu emekçilerinin mücadelesinde gerileme olurken, ileriye fırlayan kesimler de oldu. Bunların başında emekliler geliyor. Emekliler sayısal olarak da her geçen yıl artıyor. Ne var ki, yaşam koşulları daha da kötüleşiyor. Hem ücretleri düşüyor, hem de başta sağlık olmak üzere en fazla ihtiyaç duydukları giderler pahalalanıyor. Son yıllarda emeklilerin örgütlenmesinde gözle görülür bir artış oldu. Parçalı da olsa birçok sendika kuruldu. **En öne çıkan ise, Emeklilikte Yaşa Takılanlar'ın (EYT) eylemleri oldu.** Emekli oldukları halde emekli maaşlarını alamayan, üstelik başka bir işte çalışamayan bu kesim, açlıkla karşı karşıya bırakıldı. EYT'liler özellikle son bir yıla damgasını vuran bir direniş sergileyerek, sorunlarını geniş kitlelere duyurabildiler.

Onların yanı sıra **meslek odalarında örgütlü avukatlar**, savunma hakkı için önemli eylemler gerçekleştirdiler. Keza **doktorlar**, can güvenliği başta olmak üzere çalışma koşullarına dikkat çeken eylemler yaptılar. **Gazeteciler**, yazdıklarından dolayı tutuklanan meslektaşları için birçok dayanışma eylemi gerçekleştirdi. **Akademisyenler**, Kürt halkına dönük katliama seyirci kalmayacaklarını bildirdikleri için, işten atıldılar, tutuklandılar. Onlara destek veren diğer akademisyenler, aydın ve sanatçılar, duruşma günlerinde protesto eylemleri yaptılar.

Kısacası, AKP döneminde yaşamları daha da zorlaşan her kesim, çeşitli biçimlerle tepkilerini ortaya koydu. Ne var ki, bunlar parçalı ve çoğu kez örgütsüz olduğundan yeterince etkili olamadı. Sendikalar başta olmak üzere kitle örgütlerinin başlarına çöreklenen reformizmin bunda payı büyüktür. **Artan parlamentarist hayallerle her şeyin çözümü seçimlere endekslenince, AKP dönemi bu kadar uzayabildi.** Böylesine büyük direnişlere rağmen bir hükümet değişikliğinin bile başarılamamasında, düzen muhalefetine ve ona eklenilen kesimlerin büyük bir sorumluluğu vardır.

19-21 Şubat 1979'da doğan "Şubat Güneşi"ne
SELAM OLSUN!

*"Alnınızda dalgalanan bayraklar adına
Bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına
Durmak yok bu koşuda teslim olmak yok
Ağıt yok dilimizde dizlerde titreme yok
Kaç güneş sönerse sönsün içimizde
Hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
Ya şafak sökerken
Ya güneş yükselirken
Sizin sesiniz olup sizi haykıracağız
BİZ KAZANACAĞIZ!"*

VARDIK

VARIZ

VAROLACAĞIZ!